

குட்டி னம்யலை ஆராய்ச்சியகரை

ப்ரேரணையலை ஆராய்ச்சியறை

கலை நிலை விதம்

பல்லவரம்
பொதுநிலைக் கழக ஆசிரியர்
மறைத்திரு. சுவாமி வேதாசலம்
என்னும்...
மதை மலையடிகள்
இயற்றியது

திருநெல்வேல்த் தென்னிந்திய
கசவசித்தரந்த நூற்பதிப்புக் கருகம், விமிடூர்,
திருச்செல்வேலி. - - - - - செங்கிளை-1.

First Edition: 1906
Reprints: 1919, 1980; (Kazhakam) July 1957.

PATTINAPPALAI ARAICHIYURAI

[All Rights Reserved]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS-1.

Head Office:

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

கைம்மாறு சிறிதுங் கருதாத

பேரருட் பெருக்கத்தால்

எனக்குத் தமிழ் செவியறிவுறுத்திய

என் இயற்றமி மூசிரியர்

திருவாளர் வெ. நாராயணசாமிப் பிள்ளையவர்களே

நினைந்துருகுதற் பொருட்டாக

இந்நால் என்னை் வகுக்கப்படுகின்றது.

பதிப்புரை

தமிழிலக்கியத்தின் பொற்காலமெனக் கருதப்படும் டைட்ச் சங்க காலத்தில் நண்மாண் நழைபுலம் வாய்ந்த புலவர்களால் இயற்றப்பட்டவை எட்டுத்தொகை, பத்துப் பாட்டாகும். பட்டினப்பாலீ பத்துப் பாட்டுக்களில் ஒன்றுக் முற்கால அறிஞர்களால் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ் அருங் தமிழ்ப் பாட்டுக்கு மறைமலையடிகள் எழுதிய ஆராய்ச்சியினரேயே இந் நாலாகும்.

பத்துப்பாட்டுக்கு உரை எழுதிய ‘உச்சிமேல் புலவர் னொள்’ நச்சினார்க்கினியர் செய்யுளில் சொல் கிடந்தவாறே பொருள் கூறுது தாம் என்னும் பொருளுக்கேற்பச் சொற்களை வலிந்தும் திருத்தியும் உரை எழுதியுள்ளது அப்பாட்டின் கருத்தை முழுவதும் வெளிப்படுத்தாமையின் மறைமலையடிகள் பட்டினப்பாலீக்குத் தனித் தமிழில் உரையெழுதியுள்ளனர். இப் பாட்டில் காணப்படும் அரும் பெரும் பொருள்களையும் சிறப்புறு வகையில் விளக்கி யுள்ளார். எனவே சங்க இலக்கியத்தை ஆராயும் ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் புத்துரையை அவாயி நிற்கும் மாணவர்களுக்கும் இந் நால் பெரிதும் பயன்படும் என்று நம்புகின்றோம்.

பழைய தனித்தமிழ்ச் செய்யுட்களை அவற்றின் சிறப் புனர்ந்து விரும்பிக் கற்கும் நான் தமிழ்மக்களும் இந்நாலை மனமுவந்து வரவேற்பார் என எண்ணுகிறோம்.

அடிகளார்தாம் கக்ஞி செப்டம்பர்த் திங்கள் கடு-ஆம் நாள் இறையடி சேவதற்குமுன் எழுதிய விருப்ப ஆவணத்

திற் குறிப்பிட்டபடி அடிகளார் நால்களை வார முறையில் எங்கள் கழகவழி அச்சிடத் தொடங்கிப் பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை என்னும் இங் நாலினை நான்காம் பதிப்பாக வெளியிடுகின்றோம்.

அடிகளார் எழுதிய மூல்கீலப்பாட்டாராய்ச்சியுரை யினையும் பட்டினப்பாலையாராய்ச்சியுரையினையும் மாணவர் வாங்கிக் கற்று நூலாராயுஞ் திறனை அறிந்து அவ் ஆற்றலைப் பெருக்கிக் கொள்வார்களாக.

ஈசவசித்தரந்த நூற்பதிப்புக் குருகத்தரர்.

PREFACE TO THE FIRST EDITION

"And it was through Nature, thus ennobled by a semblance of passion and thought, that he approached the spectacle of human life. Human life, indeed, is for him, at first, only an additional, accidental grace on an expressive landscape."—Walter Pater on Wordsworth.

PATTINAPPALAI is an old Tamil idyll of 301 lines, on which the following is a critical commentary. It was composed by poet *RUDRANKANNANAR* in the middle of the first century A. D. The poem is full of simple thoughts and choicest expressions that characterise a perfect classic. Further it belongs to the old realistic school of Tamil poetry that prevailed at the time of the Pandian Academy.

It will be seen from the poem that the poet who had had a charming wife whose affections for him were unbounded and whose happiness he sought to maintain by a reflection of the same sentiments on his part, once on account of pecuniary straits, made arrangements to go to *Kavirippumpattinam* a city far from his village and pay a visit to the then prince *Karikalachola*: but when the news of his departure came to the knowledge of his beloved wife, she was pierced with dire affliction at the thought of her dear husband's separation and became inconsolable forthwith. On beholding the troubled condition and the melancholy mood of his loveliest wife, the poet deferred his journey. And in

order to console her it may be imagined that he composed this poem in her presence, addressing to his mind of his unwillingness to part with such a charming and affectionate maiden whose caresses, it is told, were as sweet as the reign of *Kirikala*, even if that were to preclude him from the rare opportunity of receiving as a gift the richest city of the great Chola monarch. While speaking of this gift, in the midst of his broodings over the mellow-beauty of his wife, he brings in a vivid picture not only of the natural and artificial beauty presented by the countrysides and the town parts of the Chola kingdom but also the glory and victory of the mighty prince *Karikala*. How artistically the poet links on to the central idea of this poem, the scenic beauty of the vast Chola kingdom and the greatness of its reigning monarch is a matter for deep critical appreciation.

In his conception of this vast universe, nature and mind form an inseparably bound-up whole. All the natural objects constitute, as it were, a permanent habitation for the soul which dwells within. The inner thought-power of the soul vibrates in such a way as to mould the plastic outward matter quite consistently with its own laws. And so, to admire the outward beauty of nature is to appreciate the inward beauty of the intelligent soul that lies within. Except through the perception of senses, it is not possible for the individual mind to apprehend the nature of the inmost lying spirit and have intercourse with it. When one

communes with the still life of nature, all his thoughts that were running before in different directions at random become collected up and converge to one definite point in the universal Self which penetrates its whole being and by illuminating its understanding makes it brighter and brighter till the limited area of intelligence is lighted up to an unlimited extent and swallowed up in the effulgence of the Supreme Spirit. Thus a study of nature forms a wholesome element in the old classical poetry of Tamil to which our poet *Rudrankannanar* belongs; as far as the study of human mind, it conceives that it can be made effectual only in close connection with that of the former. Bearing in mind this inter-connection of nature and spirit and its being the main theme in the Tamil classical poetry, our old poet devotes the main portion of his idyll to a portrayal of the rural charms and the sea-coast beauties, and then weaves them all into that part in which his ideal love for his wife stands out prominently and colours the whole poem with its soft rose-gleam. From this it will be manifest that the poem at first fascinates the reader's imagination by presenting a true picture of the sensuous beauty of the external world, and then elevates it higher and higher up till it refines it into a purer etherial substance susceptible of reflecting in itself the thoughts and sentiments coming from a transcendental ideal source.

The artistic sequence of poetic thoughts that find their expression in chaste and simple Tamil has been thoroughly studied in the body of this work. And in

tracing up link after link the steady development of the poet's central thought through the whole poem, I have not only criticised the old commentary of *Nachchinarkkiniar* which gives in an unusual and fantastic manner a twisted interpretation of the poem but have also explained its real meaning in a very simple and natural way as is compatible with the poet's conception of the poem.

The first two parts of this critical commentary were, at the request of the President of the *MADURA TAMIL SANGAM*, read before its last annual meeting, and were very much appreciated by the learned Pandit members and others present on the occasion. Having been encouraged at the reception that was accorded to it and to a similar commentary of my own on another classical ode *Mullaippattu* which was published some years ago, |I send forth this volume as my humble contribution to the critical literature of my mother tongue which is one of the ancient and highly cultivated languages of the world.]

Madras,
25th Sept. 1906.}

VEDACHALAM

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியரா யிருந்து, கலைநாற் புலமைக்குப் பயிலும் மாணுக்கர்க்கு யாம் தமிழ்நூற் கற்பித்துவந்த காலத்தில், கி. பி. கூ.ங் - ஆம் ஆண்டு பழைய பத்துப்பாட்டுக்களில் ஒன்றுன பால்ஸீப் பாட்டிப் பாடமாக வந்தது. அப்போது நச்சினார்க்கினியர் உரையொடு சேர்த்து யாம் மாணுக்கர்க்கு அதனை அறி விறுத்தி வருகையில், செய்யுள் இயற்றிய ஆசிரியர் கொண்ட முறைக்கு மாறாக நச்சினார்க்கினியர் தமதுரையிற் செய்யுளில் உள்ள சொற்களையுஞ் சொற்றிருட்டர்களையுஞ் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் முன் பின்னுக மாற்றி உரைக்கிய இடங்களில் முதலில் நச்சினார்க்கினியர் உரையினை விளக்கி, அதன்பின்னர் ஆசிரியர் கொண்ட பொருள் முறையே வைத்து யாம் ஒரு புத்துரையுங் கூறுவேமாயினேம். ஆங்கில நூல் உணர்ச்சியால் பகுத்தாராயும் அறிவு ஆற்றல் வாய்ந்த அம் மாணுக்கர்கள் ‘நச்சினார்க்கினியருடை செய்யுளுக்கு இசையலை’ என்றும், ‘தாங்கள் கூறும் புத்துரையே செய்யுளுக்கு மிக இசைந்து ஆக்கியோன் கருத்தை நன்கு விளக்குவதாய் இருத்தலின், தங்களுடைய யாங்கள் பயிலுதற்கு எளியதாய் இருக்கின்றது. ஆதலால், தங்களுடைய எழுதி அச்சிட்டு எங்கட்டு உதவியருள்ள வேண்டும்’ என்றும் பகர்ந்து எமதுரையினைப் பதிப்பிடுதற்கு ஆம் செலக்கினையுஞ் தாமேஎற்க இசைந்து தாமெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்து அன்போடு பொருளுதவியுஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் செய்த அவ்வுதவி என்றும் மறக்கற்பாலதன்று. உடனே யாம் மூல்லைப்பாட்டிற்கு விரிவாக ஆராய்ந்த எமதுரையினைப் புத்தக வடிவில் அச்சிட்டு அம் மாணுக்கர்க்கும் பிறர்க்கும் வழங்கினேம். அப் பாட்டிற்கு யாம்

எழுதிய அவ்வாராய்ச்சியுரையைப் போன்று ஏதும் அதற்குமுன் தமிழில் எவரானும் எக்காலத்தும் எழுதப் பட்டதில்லை. தமிழின் அருமையை யுணர்தற்கு வழி அறியாமையால் தமிழைப் புறம்பழித்து வந்த மானுக்கள் எமது ஆராய்ச்சியுரையினைச் சிறிது பயின்ற அளவானே அதன்கண் அவா மிகுதியும் உடையராய் அதனை விரும்பிக் கற்கலாயினர். தமிழ்ப் புலவர்களிற் பலரும் அவ்வாராய்ச்சியுரையினைப் பார்த்து வியந்து மகிழ்ந்து அதனைச் சிறங்கெடுத்துப் பாராட்டி எமக்குத் திருமுகங்களும் எழுதி விடுத்தனர் ; அதற்காக அவர்கட்டு யாம் நிரம்பக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றேம். அது நிற்க.

திரும்பவங் கி.பி. கூலசு-ஆம் ஆண்டு, பத்துப்பாட்டுக் களில் மற்றொரு செய்யுளான பட்டினப்பாலை என்பது கலை நாற் புலமை மானுக்கர்க்குப் பாடமாய் வந்தது. முன்னரே யாம் மூல்லைப்பாட்டிற்கு எழுதிய ஆராய்ச்சி யுரையினைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற அவ்வாண்டின் மானுக்கர்கள் தமக்குப் பாடமாக வந்துள்ள பட்டினப்பாலைக்கும் அங்கனமே ஓர் ஆராய்ச்சியுரை எழுதிப் பதிப்பிட்டுத் தருமாறு வேண்டித் தாழும் ஒருங்கு சேர்ந்து அதற்காம் செலவுக்குப் பொருளுதலியுஞ் செய்தார்கள்; அவர்கள் செய்த அவ்வுதலிக்கும் யாம் பெரிதும் நன்றியறியக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேம். அங்கனமே அவர்கள் வேண்டுகோட்கிணங்கிப் பட்டினப் பாலைக்கும் ஒரு விரிந்த ஆராய்ச்சியுரை எழுதி, அதன் முதலிரு பகுதிகளையும் அவ்வாண்டிற் கூடிய மதுரைப் புதுத் தமிழ்ச்சங்கக் கூட்டத்தில் அதன் றலைவரது வேண்டுகோட்கிணங்து படித்துக் காட்டினேன்; அப்போது அவ் அவையிலிருந்த தலைவரும் தமிழ்ப்புலவர்களும் நமதாராய்ச்சியுரையினைப் புகழ்ந்து பாராட்டிப் பேசினர். அதற்காக அவர்கட்டு நன்றிசெலுத்துங் கடப்பாடு உடையேம்.

இன்னர்ச்சில திங்களில் எமது பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி யுரை முழுதம் பதிப்பாகி வெளிப் போக்கு உலாவலாயிற்று. யாம் எழுதிய மூல்கீலப்பாட்டாராய்ச்சி யுரையும் பட்டினப்பாலை யாராய்ச்சியுரையும், தமிழ்மாணுக்கர்க்கும் தமிழ்ப்புலவர்க்கும் தமிழறிஞர்க்கும் பழைய அருந்தமிழ்ச் செய்துடனிற் பொதிந்து கிடந்த அரும்பெரும் பொருள்களை ஆராய்க் கணர்தற்குரிய முறைகள் இவையென்று காட்டி அவர்க்குப் பெரு மகிழ்விளை விளைத்து வருவவென்பதற்கு, அவரிற் சிலர் பலர் எமது ஆராய்ச்சி முறையினைப் பின் பற்றிப் புதினங்களிலும் நால்களிலும் கட்டுரை எழுத வருதலே சான்றும்.

ஆனால், ஆங்கிலத்தில் நால் எழுதும் ஆங்கில அறிஞர் தாம் பிறர் முறைகளைப் பின்பற்றி எழுதினாலும், பிறர் நால்களில் உள்ள சொற்களையுஞ் சொற்றெடுத்தினையும் நாமெடுத்து ஆண்டாலும் தாம் ஏனையாசிரியர்க்குக்கடமைப் பட்டிருக்கும் இடங்களை ஆங்காங்குக் குறித்துப்போவர். அத்தகைய நேர்மை நான் தமிழ்ப் புலவரிடத்துப் பெரும் பாலும் இன்மையின், தாம் எடுத்தாண்டவர்க்குத் தமது கடமையினைப் புலப்படுத்தாது எல்லாங் தாமே கண்டு அறிந்தெழுதினர்போல் வாளாதுபோவர். ‘தமிழ்மொழி வரலாறு’ எழுதினவர் யாம் ஞானசாகர முதற்பதுமத்தும், முதற்குறள்வரத நிரகரணத்தும் எழுதியவற்றை யெடுத்துத் தமது புத்தகத்திற் பாதியை நிரப்பிக் கொண்டும் எமக்குத் தாங்கடமைப்பட்ட டிருத்தலைச் சிறிதுமே கூறுது போயினர். ரீகாற் சோழனைப் பற்றி எழுதிய மற்றெல்லாவர் எம் முடைய திருக்குறளாராய்ச்சியினின்றும் இப்பட்டினப்பாலை யாராய்ச்சியினின்றும் தாம் பல குறிப்புகள் எடுத்தெழுதிக் கொண்டும் தமது கடமைப்பாட்டினைத் தெரியியாமலே போயினர். இங்கணமே ‘ார் நாற்பதிற்கு’ ஒரு புதிய உரை

வளர்ந்து சின்னுட்கு முன் வெளியிட்ட வேறொருவர் அதற்கு உரை எம்பால் ஒரு திங்கள்ருந்து நேரே கேட்டும், எமதாராய்ச்சியுரைகளையே முழுதும் பின்பற்றி எழுதியும் தமது கடமைப் பாட்டினைக் கிளவாது போயினர். இங்குணமே, நூலெழுதுவாரும் அவைகளில் விரிவுரை நிகழ்த்துவாரும் எப்ருடைய ஞானசாகரத்திலிருந்தும் பிற நூல்களிலிருந்தும் ஏராளமான குறிப்புகளை எடுத்துப் பயன்படுத்திக்கொள்வாராயிறும், தாம் எமக்குக் கடமைப்பட்டிருந்தலே மட்டும் தெரிவிப்பாரல்லர். நான் தமிழறிஞர்க்கு இங்கேர்மை இல்லாதோழியினும், யாம்ஏழுதுவன பலர்க்கும் உதவியாய் நின்று மேன்மேல் உண்மை நுண்பொருள் ஆராய்தற்கு வழி திறந்து காட்டிப் பயன்படுதல் பற்றியும், அவற்றுள்ளம் செந்தமிழ் மொழியின் அருமை பெருமைகள் தமிழ் வழங்கும் நாடெங்கும் பரவுதல் பற்றியும் யாம் பெரி தும் உளம் மகிழ்ந்து எல்லாம் வல்ல இறைவற்கு நன்றி செலுத்துகின்றேம். இன்னும் யாம் எழுதி வைத்திருக்கும் ரூரின்பீபரட்டு ஆராய்ச்சி உரையரபர், டைப்பிடிடாம் ஆராய்ச்சியரயரபர், இனி யெழுத நினைந்திருக்கும் ஆராய்ச்சியுரைகளும் விரைவில் வெளிவருதற்குக் கிருவருள் உதவிபுரியுமென்று எதிர்பார்த்திருக்கின்றேம். அது கிடக்க.

இனி, இப் பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரையின் இரண்டாம் பதிப்பின்கட்ட சில சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. முதற் பதிப்பில் பட்டினப்பாலைச் செய்யுள் சேர்க்கப்படவில்லை. இவ்விரண்டாம் பதிப்பில் அது சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், இப்போது இவ்வுரையைக் கற்போர் இதன் செய்யுளுக்காக வேறு அச்சுப் புத்தசத்தை நாடவேண்டுவதில்லை. எமதிடமுள்ள ஓர் ஏட்டுச் சுவடியையும் அச்சுப் புத்தகத்தையும் ஒப்பிட்டுப்

பார்த்துச் செய்யுளிற் சில பாட வேறுபாடுகள் காட்டி சிருக்கின்றேம்.

முதற் பதிப்பில் இல்லாத விளக்க உரைக் குறிப்புகள் இன்னும் பல இதன்கட் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவையே யன்றியும், சொற்களுக்குப் பொருள்கள் இவையென்று துணிவு தோன்றுதற்பொருட்டு, இப் பாட்டின்கட் போந்த அருங்சொற்கட் கெல்லாம் பொருள்கள் எழுதி அவற்றை அகரவரிசைப் படுத்தியிருக்கின்றேம். இங்ஞான்றைப் புலவர் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் தமிழ்ச் சொற்கட்குப் பொருள்கள் சொல்லுவதும் எழுதுவதும் செய்து போதருகின்றார். தமிழ் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வரும் மொழியாகலின் அதன் சொற்களைப் பண்டுள்ளார் எவ்வெப் பொருளில் வழங்கினாரென்பதனை இயன்றவரையில் நன்காராய்ந்து பார்த்துப் பழைய நூல்கட்கு உரை வகுத்தலே பொருத்தமுடைத்தாம். பண்டையோர் ஒரு சொல்லை ஒரு பொருளில் வழங்கப் பின்றையோர் அதனை வேறொரு பொருளில் வழங்குவராயின், அவர் முன்னையோர் கருத்தை ஒருசிறிதும் உணர்ந்தவராகமாட்டார். ஆனது கொண்டு, இதன்கட் புதுவதாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் அருங்சொர்ப்பொருளில் ஒவ்வொரு சொற்பொருட்கும் பண்டை நாலுரைகளிலிருந்தும், திவாகரம் பிங்கலந்தை முதலை நிகண்டு நால்களிலிருந்தும் மேற்கோள்கள் காட்டி சிருக்கின்றேம்.

இனி, இப் பதிப்பின்கண் மற்றொரு முதன்மையான மாறுதல் செய்திருக்கின்றேம். பெரும்பாலும் வடமொழி புகுதாமல் தனித்தமிழ் நடையில் நால்கள் எழுதுவதே எமக்கு இயற்கை என்றாலும், வடசொற்களை அறக்களைய வேண்டுமென்னும் கடைப்பிடி எமதுளத்தில் முன்னிருந்த

தில்லை. ஸுனால், இஞ்ஞான்று பலவகைப்பட்ட நால்கள் எழுதுவாரும் நால்கட்டு உரை வகுப்பாரும் வடசொற்களையும் பிற சொற்களையும் தாம் எழுதுங் தமிழில் ஒரு வரை நுறையின்றிப் புகுத்தித் தமிழின் தீஞ்சவையையும் அஃபா வளத்தையும் கலங்காத் தூய்மையையும் பழுதுபடுத்தி அதனை யழித்துவருதல் கண்டும், பொருள்களைத் தெரித் தற்கு வேண்டிய அளவுசொற்கள் இல்லாமற் பலவகைத்துறைபாடுகள் உடையதாயிருக்கும் ஆங்கில மொழியைப் பிறப்பாருமிக் கலப்பில்லாமல் வழங்குவது பெரிதும் வருத் தமே யென்றாலும் அம் மொழிக்குரிய ஆங்கில ;நன்மக்கள் இயன்றமட்டும் அதனைத் தூய்மையாகவே வழங்கல் வேண்டு மென்று கட்டுரைத்து வருதல் கண்டும் மற்றைமொழியின் உதவியை வேண்டாது தனித்து இயங்கவல்ல சொல்வளமும் பொருட் செழுமையும் உடைய நம் செந்தமிழ் மொழியை அதற்கேயுரிய சொற்களால் வழங்காமல் அயல் மொழிச் சொற்களை இடையிடையே நுழைத்து அதன் அழகையும் வலிமையையுஞ் சிறைத்தல் பெரியதொரு குற்றமாமென்றனரலானேம். இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டாலன்றித் தமிழிற் பிற சொற்களைப் புகுத்தல் நிரம்பவும் பிழைபாடு உடைத்து. ‘தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு’ என்று யாம் எழுதிய பிறதொரு கட்டுரையில் இதனைப்பற்றி விரித்துப் பேசியிருக்கின்றேம். ஆகவே, இவ்வாராய்ச்சியுரையின் முதற் பதிப்பில் ஆங்காங்கிருந்த சிற்சில வடசொற்களையும் இப் பதிப்பிற் களைந்துவிட்டு, அவற்றிற்கு ரோன் தமிழ்ச் சொற்களையே அவ்வவ்விடங்களில் அமைத்திருக்கின்றேம். இங்னனமே இனிப் பதிப்பிடும் எம்முடைய நால்கள் எல்லா வற்றிலும் வடமொழிச் சொற்கள் இல்லாவாறு அவற்றை முற்றுங் களைந்துவிட உறுதி செய்திருக்கின்றேம். ஆனாலும், சிறப்புப் பெயர்களாயுங் குறியீடுகளாயும் வழங்கும்

ஒரு சிலவட்சாற்களை மட்டும் இன்றியமையாது வேண்டிய இடங்களில் ஏற்றுக் கோடல் இழுக்கு ஆகாதென்பதும் உணரல் வேண்டும். தமிழிற் பயன்படும் நால்கள் எழுதும் அறிஞர் எல்லாரும் அயல்மொழிச் சொற்களைத் தம்மால் இயன்றமட்டும் யிலக்கித் தூய தமிழிலேயே எழுதப் பழகுவராயின் அதனால் நம் செந்தமிழ்மொழி வளம் மிகப் பல்கித் துலங்குவ தோடு, அதனைத் துலக்கும் அவர்க்கும் அழியாப் புகழும் அறமும் உண்டாமென்க.

பல்லாவரம்,
சமரச சன்மார்க்க நிலையம்,
ஈவி, ரஷார (ஞு சித்திரை மர்)

} வேதாசலம்.

முன்றும் பதிப்பின் முகவூரை

இப்பட்டினப்பாலே ஆராய்ச்சி யுரையின் முதற் பதிப்பு முதன்முதற் கி. பி. 1906-ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அப் போது அதில் உருபு-படிகளே பதிப்பிடப்பட்டன. அவ் விருநூற்றைம்பது படிகளுக்கு செலவாகப் பதின்மூன்றாண்டுகள் சென்றன. அவை செலவானபின் அதன் இரண்டாம் பதிப்பு இருபு-படிகளாக 1919-ஆம் ஆண்டு பதிப்பிடப் பட்டது. அவ்வைங்நூறும் இப்போது பதினேராண்டுகளிற் செலவழிந் திருத்தலை உற்றுனோக்குங்கால், நம் தமிழ் மக்களின் கல்வியுணர்வு முன்னிருந்ததைவிட இப்போது சிறந்து வருதல் புலனுகின்றது. மிகப் பழைய தனித் தமிழ்ச் செய்யுட் சிறப்புணர்ந்து அதனைப் பயிலும் அவா நம் மக்கட்கு மிகுந்துவருதல், அவர்கள் பலதுறைகளிலும் முன்னேற்றம் அடைந்து வருதற்கு ஒர் அறிகுறியாக அறியற்பாற்று.

ஏனென்றால், பழைய செந்தமிழ்ப்பாக்கள் எல்லாங்களித்தமிழ் வளம் நிரம்பி, உள்ளதை உள்ளவாறு கிளக்கும் உண்மை மாட்சி யுடையன வாகும். பின்றைக்காலத்து, அஃதாவது, “கம்பராமாயண” காலம் முதற் கொண்டு இன்றைவரையிற் ரேன்றிய செய்யுள் நால்களிற் பெரும்பாலன பொய்யும் புனரும் நிறைந்து, தம்மைப் பயில்வா ருணர்வினைப் பழுதுபடுத்தி, அவரைப் பொய்யிலும் அறியாமையிலும் படுப்பித்து, அவர்க்குப் பிறவித் துன்பத்தை மேன்மேற் பெருக்குங் தன்மைய வாகும். ஆதலாற், பின்றைக்காலச் செய்யுள்நாற் பயிற்சி எவ்வளவுக்குக் குறைந்து, பண்டைக்காலச் செய்யுள் நாற் பயிற்சி எவ்வளவுக்கு மிகுந்து வருமோ அவ்வளவுக்கும் ஈங்கிலாந்து முதலாம் பதிப்பு முதன்முதற் கி. பி. 1906-ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அப் போது அதில் உருபு-படிகளே பதிப்பிடப்பட்டன. அவ்விருநூற்றைம்பது படிகளுக்கு செலவாகப் பதின்மூன்றாண்டுகள் சென்றன. அவை செலவானபின் அதன் இரண்டாம் பதிப்பு இருபு-படிகளாக 1919-ஆம் ஆண்டு பதிப்பிடப் பட்டது. அவ்வைங்நூறும் இப்போது பதினேராண்டுகளிற் செலவழிந் திருத்தலை உற்றுனோக்குங்கால், நம் தமிழ் மக்களின் கல்வியுணர்வு முன்னிருந்ததைவிட இப்போது சிறந்து வருதல் புலனுகின்றது. மிகப் பழைய தனித் தமிழ்ச் செய்யுட் சிறப்புணர்ந்து அதனைப் பயிலும் அவா நம் மக்கட்கு மிகுந்துவருதல், அவர்கள் பலதுறைகளிலும் முன்னேற்றம் அடைந்து வருதற்கு ஒர் அறிகுறியாக அறியற்பாற்று.

தமிழ்மக்கள் மெய்யுணர்வுடையராய்ப், இறைச் சுற்புக் கடலீ மீண்டு இன்பக்கரை ஏறவர்.

இப் ‘பட்டினப்பாலீ’ போன்ற பண்டைத் தனித் தமிழ் மெய்ந்தாற் பயிற்சியில் இஞ்ஞான்றுள்ள நம் மனோர்க்குக் கருத்துச் செல்லுதலைக்கண்டு மிக மகிழ்ந்து இம் மூன்றாம் பதிப்பில் ஆயிரம் படிகள் பதிப்பிட வாய்னேம்.

இம் மூன்றாம் பதிப்பின்கண் இன்னும் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருப்பதுடன், விளக்கலரைக் குறிப்பு ரளில் இன்னும் பலவும் புதியவாய்ச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பல்லாவரம்,	}	மறையலையடிகள்.
பொதுவிலைக்கழகசிலையம்,		

உள்ளந்தை

பக்கம்

முதற் பதிப்பின் ஆங்கில முகவுரை	9
இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை	18
முன்றும் பதிப்பின் முகவுரை	21
உரைப்பாயிரம்	ச
ஏ. பாட்டினியல்பு	ந
ஐ. பட்டினப்பாலை சேய்யுள்	ஏ.ஏ
ஒ. போருட்பாகுடாடு	ந.ஏ
ஓ. பாலை	ஊ
ஔ. வாகை	ஏ.ஏ
கு. பாட்டின் வரலாறு	சுகு
எ. ஆக்கியோன் வரலாறு	ஞ.ஏ
அ. பாட்டுடைத் தலைவன்	ஞ.ஏ
க. பாட்டின்நலம் வியத்தல்	ஞ.ஏ
ஏ.ஏ. இப் பாட்டின்கட்ட டோன்றிய பழையநாள் வழக்க வோழுக்க வரலாற்றுக் குறிப்புகள்	க.ஏ
கக. பாவும் பாட்டின் நடையும்	எ.ஏ
ஏ.ஏ. விளக்க உரைக்குறிப்புகள் அருங்கோற்போருள் அகரவரிசை	எ.ஏ

கொழுஞ்சைவ ஒக்டேபியல் தெருக்கல்லூர் முக்கில்
 உரையும் பாட்டுமென தெருதி அளவே, அவற்றுள்
 உரையெனப் படுவது வரையறை யின்மையின்
 சொற்பல வரகி நற்பொருள் விளக்கி
 அறிவுங்கி துலக்கும் குறியது வுடைத்தே ;
 வாட்டமில் சிறப்பிற் பாட்டுடெனப் படுவது
 கரும்புகண் னுடைத்த விரும்புமிழி மிறுக
 மூழையிற் மூழைஇத் தாழா தட்டோன்
 எரியகைங் தன்ன ஏழிற்பொற் பாண்டில்
 சிலிம்புற விரைத்தாக்கு முதுவாய்ப் புலவேங்
 பாவிடைச் சுருங்கிய பயக்கெழு சொல்லிற்
 கருதுதொறு மாழ்ந்த காழ்ந்தபொருள் பொதிப்பம்
 எண்புநெக்கு குருகும் இசையுடன் றழீஇ
 இயற்கையின் வழாம ஸ்ரிவௌருங் குறுத்தி
 இன்புணர் வெடுப்பி யன்பே யுருவாம்
 முழுமுதற் பொருளொடுக் கெழுவிடப் பயக்கும்.
 ஆனாத் தலைமைப் பான்மைய துடைத்தே ;
 இத்தகு சிறப்பின் நற்றமிழ்ப் பரக்கள்
 பின்றைகாட் காண்டல் பெரிதரி தாயினும்
 பண்டைக் காலத்துப் பழுத்தறிவு மாண்ட
 ரஸ்லிசைப் புலவேரர் கயமுறக் கிளங்கத
 முதிர்கட லெக்கர் மணலினும் பலவே ; அவற்றுள்,
 ஓம்பா தொழிக்கன போக நாம்பெற
 இற்றைகாட் போக்க முற்றுதமிழ்ப் பாவுள்
 முருகுமத னிறுத்த அரியன பத்தும்
 வரம்பிட ஸ்ரகாப் பெருஞ்சிறப் பினவே ; அவற்றுட
 பட்டினப் பாலையின் முட்டறு மாட்சி

உலரவினங்க விரித்தற் கறிவிலை ஞுமிது
 முருத்திரங் கண்ணென ஞுங் காட்சிசால் புலவன்
 திருத்தரு சீரடி உள்ளக மலர்தலின்
 அதன்வழிற் அனுமதிய அறிவுகறை பிலிற்றி
 கிளங்கிய வுவார்வரன் ஒருப்பட்டு
 வளங்கெழு மற்றதன் மாட்சி தெரிக்குவெனே.

பட்டி னப்பாலை

ஆராய்ச்சியுரை

க. பாட்டினியல்பு

வேந்தர் பெருமானு சோழன் கரிகார் பெருவளத்ரான் செங்கோலோச்சிய தலைகரான காவிரிப்பூம் பட்டி எத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறு முகத்தால், குறிஞ்சி மூல்கீலாலை மருதம் நெய்தல் என்னும் அகணைந்தினை யொழுக்கத்தில் இடைநின்ற பாலை யொழுக்கத்தை உணர்த்துதற்குப் புகுந்த நல்லிசைப் புலவரான உருத்திரங்கண்ணானால் இப்பாட்டிற்குப் பட்டினப்பாலை யெனப் பெயர் குறித்தருளினார்.

இனி, இதனுசிரியர் புறத்தே கட்புலனுக்கு உருவாய்த் தோன்றும் பட்டினத்தையும், அகத்தே உயிரினுணர் புக்குப் புலனுய் அருவாய்த் தோன்றும் பாலை யொழுக்கத் தினையும் பாடுதற்குப் புகுந்த நலுக்கத்தை உணருங்கால் இப்பாட்டின் உயர்ச்சி தெற்றென விளங்கா நிற்கும். ஆருவாய் அறிவாய் இன்பமாய் யாண்டும் பரந்து நிற்கும் மூழுமுதற் பெரும்பொருளைக் கறை கெழுமிய அறிவும் மூறைதழுவாச் செயலுமுடைய உயிர்கள் அறிந்தடைதற்கு பீருதிறப்பட்ட நிலைகளிருக்கின்றன. அவை அறிவுநிலை

உணர்வுங்கிலை என்பனவாம். இவற்றுள் அறிவுங்கிலை என்பது தாணப்பட்ட வருவான இவ்வுலகியற் பொருள்களில் வியத்தகு அமைதிகளைக் கண்டு இவை தம்மை இங்ஙனை அமைத்தவனுள் பேரறிவும் பேராற்றலு முடைய முதல் பொருள் ஒன்றுண்டென்று அதன் இருப்பு மாத்திரம் அறிவிப்பதாம். மற்று அம் முதற்பொருளின் உண்மைத் தன்மையோ அவ் வறிவுக்கு ஒரு சிறிதாயினும் புலப்பட மாட்டாதாம். உயிர்களின் அறிவு, உலகியற் பொருள்களை ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று அறிதற்குக் கருவிகளான மெய்வாய் கண் மூக்குச் செகிய என்னும் புறக்கருவிகளைந்தானும், மனஞ் சித்தம் புத்தி யகங்காரம் என்னும் அகக் கருவிகளான்கானும் நடைபெறுவ தொன்றும். அகம் புறப் பெண்ணும் இக் கருவிகளின் றுணைகொண் டன்றி அவ்வறிவு வேறு தனித்து நடைபெறக் காணுமையானும், அங்ஙனை நடைபெறுமிடத்தும் அவ் வறிவாற் பற்றப்படுவன மன் புனல் அனல் கால் சிசம்பு என்றற் றெடுக்கத்து ஜம்புதல் கரும் அவ்வைம் பூதங்களின் சேர்க்கையாற் பிறந்த பொருட்டன்மைகளுமே யன்றிப் பிறிதின்மையானும் முழுமுதற் பெரும்பொருளான கடவுள் இவ்வாறு அறியப் பட்ட பொருள்களுள் ஒன்றன்றுய் இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டதாய் விளங்குவ தொன்றுகளானும் அவ் வறிவுக்கு அம்முதற் பொருள் ஒரு சிறிதாயினும் புலப்பட்ட பாலதன்றுய் நிற்றல் பெரிதும் பொருத்தமாவதேயாம் இது பற்றியே அறிவுநால்களொல்லாம் இறைவனை இவ் யுலகத்துப் பொருள்களுள் ஒன்றுய் வைத்து உடம்பாட்டால் ஒத ஏலாமை தெளியக்கண்டு, இவற்றுள் இதுவுமன்றுய் அதுவுமன்றுய் மற்றெதுவுமன்றுய் அப்பாற்பட்ட தன்று எதிர்மறைமுகத்தான் வைத்து விளக்குதற்கு மாத்திரம் ஒருப்பட்டு,

“ விரிக்திர் ஞாயிறல்லர் மதியல்லர் வேத
விதியல்லர் விண்ணா ஸிலாநுங்,
திரிதரு வாயுவல்லர் செறுதியு மல்லர்
தெளிந்ரு மல்லர் தெரியில்.”

என்றும்,

“ பந்தமும் வீடு மாய பதபதார்த் தங்க ளல்லான்
அந்தமு மாதி யில்லான் அளப்பில னுத லாலே
எந்தைதா னின்ன னென்று மின்னதா மின்ன தாகி,
வந்திடா னென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே.”

என்றும்,

“ அல்லையீ தல்லையீதென மறைக்கு மன்மைச்
சொல்லினாற் றுதித் தினைக்கு மிச்சுங்தரன்.”

என்றும்,

“ பூதங்க ளல்ல பொறியல்ல வேறு
புலனல்ல வுள்ளமதியின்,
பேதங்க ளல்ல இவையன்றி ஸின்ற
பிறிதல்ல வென்று பெருநால்,
வேதங்க கிடங்கு தடுமாறு வஞ்ச
வெளியென்ப கூடன் மறுகிற்,
பாதங்க ஞேவ வளையிந்த னுதி
பகர்வாரை யாயு மவரே.”

என்றும் கூறுவவாயின.

இனி, இப்பெற்றித்தான் அறிவுக்குப் புலப்படாமை
யால் இறைவன் உண்டென்று மாத்திரங் கூறுதலாற்
போந்தபயன் என்னையெனின்; அறிவு நிலைக்கு அவன்
சுலப்படாமையினும் அதற்கு மேற்பட்ட உணர்வுநிலையில்
நிறுத்தப்படு பொருளாய் விளங்கித் தோன்றுமாகலின்
ஏத கடா வன்றென மறுக்க. அற்றேல், உணர்வு நிலை
ஏழ்மேற்பா லுண்டென்பது எற்றுற் பெறுதுமெனின்;

காதற்கிழமையிற் சிறந்தாரிருவர் அவ் வரிமையினைத் தாங்கருதும்போதெல்லாம் அவரகத்தே ஓரின்பங் தோன் றதவி அனுபவ மாத்திரையாய் விளங்கக் கிடந்ததொன்றும். அவ்வின்பங் அது தோன்றப்பெற்றூர் தமக்கே புலனுயினல்லது அஃதிவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்கு அறிவிக்கவும் உரைக்கவும்படாத இயல்பிற்றூம். காணவுங் கருதவு முரைக்கவும் படாத முதல்வனே டொற்றித்து நின்று அவனை யனுபவீத் தல், அவன்போற் காணவுங் கருதவும் உரைக்கவும் படாத உணர்வுங்கிலை யொன்றற்குமாத்திரமே வாய்ப்பதாம் என்னை? அகத்தே தோன்றும் அன்பும் அவ்வன்பே தனக்குண்மையுருவாய்க் கொண்ட முதற்பொருளும் வேறல்ல மையால், அவ்வன்பு வரம்பின்றி இளகி விரிந்த உணர்வுங்கிலையில் அஃதின்பப்பொருளாய் முறகுத்தோன்றல் இன்றயமையாததாகவின்; இவ்வண்மை யுணர்ந்தே திருமூலரும்

“ அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தியாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தியாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருங் தாரே.”

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

ஆகவே, முழுமுதற்கடவு ஞண்டென்பதனை விளக்குவித்தற்குரிய அறிவுங்கிலையும், பின் அதனேடு வேறு கலந்துநின் றின்புறுதற்குரிய உணர்வுங்கிலையு மென்றும் இருதிற நிலையினையும் உயிர்களுக்கு முறகுவித்துப் பீசு அவ் வறிவுங்கிலையினையுங் கழலச் செய்து தூய அன்புருவா விளங்கும் உணர்வுங்கிலையை நிலைபேரூக்குவித்து உயிர்களுக்கு அளந்தறியப்படாத பெரும் பயனைத் தருதற்கு இன்றியமையாக் கருவியாவதுதான் பாட்டென்பதை அற்றேல், உரையுஞ் செய்யுளை மென்றும் இரண்டறை உரையும் அவ்விருதிற நிலையும் முறகுவித்துப் பயன்று

மாகளின் செய்யுள் மாத்திரமே அதனைப் பயக்குமென்றுரை கூறிய தென்னையெனின்; பால் கறந்த மாத்திரையே யுண்பார்க்குச் சுவை பயக்குமாயினும், அதனை வற்றக் காய்ச்சிக் கட்டியாகத் திரட்டிப் பின்னுண்பார்க்குக் கழி பெருஞ் சுவை தருதல்போலவும், முற்றின் கருப்பங்கழியை நறுக்கிப் பிழிந்த மாத்திரையே அதன் சாற்றைப் பருகு வார்க்கு அஃதினிமை விளைக்குமாயினும் மேலும் அதனைப் பாகுதிரளக் காய்ச்சிச் சருக்கரைக் கட்டியாக எடுத்துண் பார்க்கு ஆற்றவும் பேரினிமை பயத்தல்போலவும், உரையும் சலம் பயப்பதொன்றேயாயினும் அதனைக் காட்டினுஞ் செய்யுளாற் பெறப்படும் பயன் சாலவும் பெரிதாம். கறந்த பால் நீராளமாய் நெகிழ்ந்திருத்தலின் அதன்கண் னுள்ள சுவை மிகுந்து தோன்றுது குறைந்தே காணப்படுகின்ற து அதுபோல, உரையும் ஒரு வரம்பின்கட்டப்பாது சொற் பெருக்கமுற்று நடைபெறுதலால் அதன்கட்ட புதைந்த பொருளும் ஆழமாகவின்றி அச் சொற்களோடு ஒத்து ஒழுகி மெல்லிதாய் விடுகின்றது. மற்றுக் காய்ச்சித் திரட்டிய பாற்கட்டியுஞ் சருக்கரைக்கட்டியும் இறுகித் திண்ணெண்ற உருவுடையவா யிருத்தலின் அவற்றின்கட்ட சுவை மிக முதிர்ந்து தோன்று நிற்கின்றது. அதுபோலச், செய்யுளும் எழுத்து அசை சீர் தனை அடி தொடைகளா னமைந்த பாவாய் ஒரு வரம்புப்பட்டுச் சொற் சருக்க முடைத்தாய் நடத்தலின் அதன்கட்ட புதைந்த பொருளும் அவற்றேடு ஒப்ப ஒழுகித் திட்பமும் ஆழமும் உடையதாகின்றது. பாட்டெல்லாம் அறிவு நிலையைப் பற்றிக்கொண்டு போய் உயிர்களின் உணர்வுநிலையை எழுப்பி விடுவதாகும். உரை யெல்லாம் அறிவுநிலையைப் பற்றியே நிகழுமல்லது அதன் மேற் சென்று உணர்வுநிலையைத் தொடமாட்டாதாகும். பெரியதோர் மலைமுழுங்கினுட் பொன்னும் மணியுஞ்

சிதறிக் கிடத்தல் ஒரு வியப்பன்று; ஒரு சிறு கற்பிளவிலே அரிய பெரிய முழுமணிகள் அடுக்கடுக்காய்க் கிடந்து எடுக்குங்தோறும் குறைபடாதிருத்தலே பெரிதும் வியக்கற் பாலதாகும். சிறிய வான்மீன்கள் அகன்ற அவ்வானத்திற் காணப்படுதல் ஒரு வியப்பன்று; அவ்வகன்ற வானும் வேறு மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களும் ஒரு சிறிய கண்ணெடியிலுட் காணப் படுதலே மிகவும் வியக்கற்பாலதாம். இது போலப் பெரிய ஓர் உரையிலே சிலபொருளேனும் பல பொருளேனுங் காணப்படுதல் வியப்பினை விளைவியாது மற்றுச் சிறியதொரு பாட்டிலே பல திறப்பட்ட ஆழந்த பொருளெல்லாம் காணப்படுதலே வியக்கற்பாலதாகும். உரையில் ஒரு வரையறை மின்மையினுலே பொருட்கு வேண்டுவனவும் வேண்டாதனவுமான பல சொற்கள் நிரம்பி நின்று வியப்பினைத் தாராவாய்த் தாமெடுத்த பொருளை மாத் திரம் எம்மறிவுக்குப் புலங்கொள் விளக்கி யொழிகின்றன. மற்றுச் செய்யுளிலோ பொருட்சாரமான சொற்கள்மாத் திரம் ஆய்ந்தமைக்கப் படுகின்றனவாகவின், அச் சொற்கள் கொண்ட பொருட்கருவை அறியப் புகுவானாருவன், தன் அறிவால் அதனைக் கூர்த்தறிய வேண்டுதலின் தன்னறிவு மிக நுனுகப் பெறுதலோடு அச் சிறிய சொல்லிற் பெரிய பொருளாடக்கி நிற்றலை அறிந்த மாத்திரையினுலே தன்னையறியாதொரு வியப்புமுடனென்று, அதன்கண் ஓர் இன்பங்கோன்ற அதன் வயப்பட்டுச் சிறக்கின்றன. ஆகவே, பாட்டு ஒன்றுமே உயிர்கட்கு அறிவை விளக்கி அதற்கும் மேற்பட்ட உணர்வை ஏழுச்செய்து இன்பம் பயப்பதொன்றும் நிலைபெறுகின்றது. உரைப் பயிற்சியில் அறிவு மாத் திரம் விளக்க மெய்துமே யல்லது உணர்வின் வழித்தான் இன்பங்கோன்றுதல் இல்லையென்க. அல்லதும், உரையெல்லாம் இயற்கையிலேயே இசைதழுவாது எடப்

பனவாமாகலின் அவை உணர்வை எழுப்புமாறு எவ்வாற் குறு மில்லையென்க. பாட்டுகளோ இயற்கையாகவே இடங்கட்டு ஏற்ற பெற்றி யெல்லாம் பல திறப்பட்ட இசைதழுகி கடக்குமாகலின் அவை உயிர்நீர்வை எழுப்புதற்கட்ட பின் ஊஞ் சிறப்புடையவாம். என்னை? இசையைக் கேட்டு உருகாத பொருள் உலகத் தில்லையன்றே? உலகியல் சிறிதுமறியாத மகவை அன்னை தொட்டிலிற் கிடத்தித் தாலாட்ட அஃதவ்விசையா லின்புற்று உறங்கல் கண்டா மன்றே? கொடிய விளங்கினங்களும் நச்சயிர்களும் புல்லாங் குழலோசை கேட்டவளவானே தந்தொழில் மறந்து இன் புற்றுத் தன்வயமழிதல் தெளியப்பட்ட தொன்றன்றே? இதன்மாட்சி இனிது அறிவுறுத்தற்கன்றே மானிக்கவாசகப் பெருமான் திருச்சிராம்பலக் கோவையாரில்,

“சிறைவான் புனர்றில்லைச் சிற்றம்
பலத்துமென் சிங்கதயுள்ளும்
உறைவா னுயர்மறிற் கூடலி
அய்ந்தவொண் மந்தமிழின்
உறைவாய் நுழைந்தணை யோவன்றி
யேழிசைச் சூழல்புக்கோ
இறைவா தடவரைத் தோட்கென்கொ
லாம்புகுங் தெய்தியதே.”

என்று திருவாய்மலர்க் தருளினார். இப் பெற்றித்தான் இசை, தானேயும் இன்புறுத்துகின்ற பாட்டோடுஞ் சேருமாயின் அவையிரண்டின் கலப்பாற் ஞேன்றும் இன்பம் இவ்வியல்பிற்றென்று குறித்துரைக்கல் ஏதுமோ? எனவே இசையோடு பினைந்தியங்கும் பாட்டிற்கும் அஃதின்றி யியங்கும் உரைக்கும் உள்ள வேறுபாடும், இவ்விரண்டில் முன்னையது பயன் பெறி துடைத்தாதலும் பின்னையது பயன் பிற்கே யுடைத்தாதலும் தெற்றென விளங்கானிற்கும். அற்றன்று, உரை நூல்களும் ஒரோவழி வியப்புணர்வு

தரக்காண்டுமாகவின் அதனைச் செய்யுளுக்கே வரைந்து கூறியது பொருந்தாதாம் பிறவெனின்; நன்றாகடாயினும், ஒரோவோருரை நூல்களின் இடையிடையே பாட்டிற்குரிய சொல்நயம் பொருள்நயங்கள் காணப்படுதலால் அங்கனம் அவ் வியப்புணர்வு தோன்றிற்றுகளின் அதுபற்றி சண்டைக் காவதோர் இழுக்கில்லை யென்பது. இப் பெற்றிப்பட்ட உரைப்பகுதிகள் சில ஆசிரியர் நக்ஷீராவர் களாயியழுரைசில இடையிடையே காணப்படும்; அவை கொண்டு இவ்வுண்மை அறியற்பாற்றும்.

இனிப் பாட்டுச் சொற்சருக்கமும் பொருட்பெருக்கமும் முற்று இசைதமுலி நடப்பதனுன் இன்புறுத்துமென்ற அவ் வியல்பை ஒருதாரண முகத்தான் விளக்கவே அஃதினிது விளங்குமாகவின் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருஞாய் மலர்ந்தருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையா ரெண்ணுங்களஞ்சியத்துள்ள ஒரு முழுமணியை சண்டெடுத்துக் காட்டுவாரம்:

“ஆவா இருவர் அறியா அடிதில்லை யம்பலத்துள் முவா யிரவர் வணக்கங்கள் ரேமினையுன் ஞாரின்முன்னித் தீவா யுழுவை கிழித்ததந் தோசிறி தேபியைப்பித் தாவா மணிவேல் பணிகொண்ட வாறின்ரெ ராண்டகையே.”

என்பது, தன்றுடைய தலைமகள் எவ்வாற்றாலும் சிறந்த ஓராண்மகனேலூங் காதல்கொண்டு நேயமானமை சில குறிப் பாலறிந்த தோழி பின்னும் அவரிருவர் மாட்டும் நிகழ்ந்த அந் நேய வுரிமையினைத் தெளிந்து கொள்ளும்பொருட்டுத் தன்றலைமகளை நோக்கி அவள் நடுங்குதற்கேதுவாவன சில சொல்லி அதனுன் அவ்வுண்மை துணிகின்ற நடுங்கநாட்டப் பள்ளுங் துறைபற்றிவந்தது இத் திருப்பாட்டு. இதன்கண் முன்னிரண்டடிகளும் கன்னெஞ்சினையும் இளக்கும் அன் பின் சுவைநிரம்பி முழுமுதற் பொருளான சிவத்தில்

பெருமை தெரிவிய்க் கின்றன ; பின்னிரண்டடிகளும் தோழி தன் தலைமகளை நோக்கி நடுங்கக் கூறியதைக் காட்டுகின்றன. தலைமகள் ‘எட்டியுஞ் சுட்டியுங் காட்டப்படாத’ வடுவில்லாச் சிறந்த குலத்திற் மிறந்து நல்லொழுக்கமே அணிகலனுப்க் கொண்டு போதருகின்ற ஓராகலின் அவனை நோக்கி ‘நீ சிறந்த அவ் வாண்மகனேனு காதல்கொண்டமையான் அறிவேன்’ என்று கூறுதற்கு மிக அஞ்சியும், அவ் வாறு கூறல் தன் நிலைக்குத் தகாதென நினைந்தும், தலைமகடன் வாயானே அதனை யுரைப்பக் கேட்டலே முறையாமென உறுதிசெய்தும் இச் செய்யுளில் மிகவுங் திறம்பட அதனை ஆராய்ந்தமை பெரிதும் வியக்கற் பாலதாம். அப் பின்னிரண்டடியின் பொருள் வருமாறு : ‘கண்மணி யனையாய் ! இன்று யான் இம் மலைச்சாரலின் வழியே வருவே எனினேன், அங்கனம் வருவேனுக்குச் சிறிது சேய்மைக் கண்ணே சினத்தாற் றீயையுமிழும் ஒரு பருத்த வேங்கைப் புலி அந்தோ கிழித்தது ! ஆ ! அதனை ஒரு நொடிப்பொழுதிலே தப்பிப்போய் எவ்வாற்றாலும் சிறந்தவனுன் ஓர் ஆண்டகை தன் வேற்படையைச் சுழற்றிய திறத்தை என் என்று கூறுவேன் !’ என்று தோழி தலைமகளை நோக்கிக் கூறியதாம். இங்கனங்க் கூறியதனைக் கேட்டலுங் தலைமகள் முதலிற் பொறுத்தற்கரிய நடுக்க மெய்திப் பின் சிறிதே அது தணிந்து எண்ணுவாள் : ‘என்னை ! இம் மலைச்சாரலில் எளியேன்பொருட்டு வந்து இயங்குவான் என் ஆருயிர்க் காதல வெறுவனன்றே ! அவனை யன்றி ஆடவர் மிற இங்கு வரப்பெறுரன்றே ! அவன் ஒரு பெரிய வேங்கைப் புலியால் இழுக்க மெய்தினனே !’ என்றிங்கனமெல்லாம் ஆராய்ந்து வருந்து நிலைமையில் ஈண்டுத் தோழி தன் சொற்களை அவள் ஜூயுறுமாறு கூறியுமிருகு நனி வியக்கப்படுங் தன்மைத்து. தன் நலைவி கற்பிற்கு அரசியாகலானும் மிக

நண்ணிய உணர்வுடையளாகலாலும் தன் காதற் கொழுநன் புலிக்கோட்டப்பட்டான் என்பது கேட்டனளாயின் அது கேட்ட அந்நொடியே உயிர் தூறப்பாள் என மிக அஞ்சித் தான் கூறுஞ் சொற்களில் துணிவுப்பிறவாது ஜூயமே நிகழு மாறு கூறினால். ‘தீவாய் உழுவை கிழித்தது’ என்னுஞ் சொற்றெடுப்பு ‘தீவாயையுடைய புலி மற்றையொருவிலங்கை நகத்தாற் கிழித்தது’ எனவும், ‘அவ்வாண்மகளை அல்லது ஒருவிலங்கைக் கெளவுதற் பொருட்டு அப் புலி தன் தீவாயை அகலத் திறந்தது’ எனவும், ‘வேங்கை தன் வாயாற் கிழித்ததென்றே சொல்லற்கியைந்த அந்நேரத்தே’ என வும் பலபொருடங்கு ‘அங்கனம் அவ் வேங்கை நிற்கும் அப்பொழுதே அவ் விலங்கை அது கிழிப்பதனினின்றும் தவறச்செய்து, அல்லது அது தன்வாயை அகலத் திறந்த தற்குத் தப்பி, அல்லது தன்னைப் பற்றுத்தற்கு அது வந்த தாக அதனைத் தப்பி அவ்வாண்மகன் தன் வேற்படையை கிடுத்து அதனைக் கொன்றவாறு பெரியதொரு வியப்பா யிருந்தது’ என்னும் பின் ஏரூட்ரோடு இயைகின்றதாகலின், இச் சொற்றெடுரைக் கேட்ட தலைமகள், தன் காதலன் இறந்துபட்டான் என்னும் பொருட்டுணிவு அதனுற் பெறப் படாமையின் தாலும் இறந்துபடாளாய்க் கலக்க மாத்திரம் மிகக்கொண்டு அச் சொற்றெடுப்புப் பொருடெளியும் நிலையி ஸிருந்தாள். இங்கனம் கலக்கங் கொண்ட அந் நிலையில் தான் அவ்வாண்டகைமேற் கொண்ட காதலை மறைக்கும் நினைவை மறந்து அக் காதலைத் தன்றேழுழிக்கு முற்றும் புலப்படுத்தினால்களின், அச் சொற்பொருடெளிந்த பின் னேரத்தே தன் காதல் தோழிக்குப் புலனுயினமைக்கண்டு பின் அதனை அவட்கு மறையாளாய் உரைப்பாளாவது. இவ்வாறு தன்றலைவியின் நிலை அவடானே புலப்படுத்தற் கென்று தோழிசெய்த சூழ்சியாக மாணிக்கவாசகப்பெரு.

மான் வைத்துக் கூறிய வியத்தகும் ஆற்றலை நினையுங்கால் மக்கள் உள்ளத்தின் இயல்புமுற்றும் அவரறிந்தாரென்பது இனிது விளங்கவில்லையா? இற்றை ஞான்று ஆங்கில நன் மக்கள் செய்துபோதரும் உளரால் ஆராய்ச்சிகளைல்லாம்¹ இற்றைக்கு ஆயிரத்தெழுநூறு ஆண்டுக்கு முற்பட்ட நம்பெருமான் திருப்பாட்டிலமைந்து கிடத்தல்பற்றி நம் மூன்றாம் இறுமாப் பெய்துகின்றது. “ஆவா சிருவரறியா” என்னுமிச் செய்யுள் சிலசொல்லிற் பல்பொருடேற்றி அறிவை நுனுகச் செய்து அவ்வாற்றால் உணர்வெழுச்சி பெறச்செய்தல் நன்கு தெளியக்கிடந்தது. இதனேடு இச் செய்யுள் இன்னேசை நலந்தமுயிவி வாய்ப்புறச் சென்று கேட்டாரை யெல்லாம் இன்புறுத்துமாறும் குறிக்கொளற் பாற்று. இவ்வாறே திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரிலுள்ள ஒவ்வொரு செய்யுட்களும் சொல்லளம் பொருள்வளர்துறுமி மினிர்கின்றன ; இவ் வருமைத் திருக்கோவையாரை யொக்கும் நால்கள் தொல்காப்பியம் திருக்குறள் என்னுமிரண்டுமே யன்றிப் பிற எந்நாலும் எக்காப்பியமும் இதற்கொப்பாகா. இம் மூன்று நால்களும் ஒய்யுயர்வில்லா உவராயுமிழ்தங்களாம். இத் திருக்கோவையாரின் சிறப்புணர்க்கே ஆண்டேர்,

“ ஆரணங் காணென்ப ரங்தணர் யோகிய ராகமத்தின் காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் நூலிதென்பர் ஏரணங் காணென்ப ரெண்ண ரெழுத்தென்ப ரின்புலவோர் சிரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே.”

என்று அருளிச் செய்தார்.

என்றிங் கெடுத்து விளக்கியவாற்றுற் செய்யுளைன்பது சொற்சுருக்க பொருட்பெருக்கமுற்று இசைதழீஇ நடந்து உயிர்களாறிவை விளக்கிப் பின்னதன் மேற்பட்ட உணர்வை

பெறப்
எழுச்செயும் பான்மையுடைத்தாதல் இனிது பெறப்
பட்டது.

இனி இப் பட்டினப்பாலை என்னும் அரிய பெரிய
பாட்டை அருளிச்செய்த உருத்திரங்கண்ணார் ‘வசையில்
புகழ் வயங்கு வெண்மீன்’ என்னும் முதலடி தொடங்கி
‘முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்’ என்னும் இரு
நூற்றுப் பதினெட்டாம் அடிகாறம் காவிரிப்பூம் பட்டினத்
தைச் சிறப்பிற்துக் கூறுமுகத்தாற் பயில்வோர் அறிவை
ஒர் ஒழுங்குறச் செய்து விளக்கிக் கொண்டுபோய்ப், பின்
அவ்வறிவின் மேற்பட்ட அகவுணர்வை ‘வாரிருங்கூந்தல்
இருநூற்றுப் பத்தொன்ப திருநூற்றிருபதாம் அடிகளில்
அவ்வறிவுக்கு யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே’ என்னும்
வயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே வயங்கிழை
இருநூற்றுப் பத்தொன்ப திருநூற்றிருபதாம் அடிகளில்
அவ்வறிவுக்கு யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே என்னும்
வகப்பொருளை ‘வேலினும் வெப்ப கானமவன், கோலிதுந்
தண்ணிய தடமென் ரேளே’ என்னும் இப் பாட்டின்
இறுதி யடிகளோ டினைத்து முடித்திட்டார். பாட்டியற்
ஹும் நல்லிசைப் புலவர் நம்மறிவை ஒருமைப் படுத்து
விளக்குமாறுபோற் பிறர் அங்கனாஞ் செய்யமாட்டுவா
ரல்லர். நம்மறிவெல்லாம் ஜம்பொறி வழிச்சென்று உலகியற்
பொருள்களைப் பற்றிக்கொண்டே நிகழ்கின்றன. அப்
பொருள்களை அங்கனம் பற்றிக் கொண்டு நிகழ்வுழியும்
அப் பொருட்டன்மைகளை நனுகி யறியமாட்டாவா
யொழிகின்றன; இங்கனம் ஒரு நேரத் தொருபொருளைப்
பற்றியும் பிறதொரு நேரத்துப் பிறதொருபொருளைப்
பற்றியும் ஓரிடத்தும் நிலைபெறலின்றிக் குரங்குபோல் ஒடுத்
லாலன்றே நம்மறிவு விளக்கமடைதலின்றி மழுங்கியே
கிடக்கின்றது. அறிவு விளக்காது மழுங்கிக் கிடக்குமாயின்
அதன் மேற்பட்ட உணர்வு எழுப்பெறுதல் ஒருவாற்றுது
மில்லையாம். ஆகவே, கறங்கோலைபோல் ஒருவழி நில்லாது

சமன்று திரிதரும் நம்மறிவை ஓர் ஒழுங்கு படுத்து ஒரு முகப்படுத்திக்கொண்டு சென்று உணர்வை எழுச்செய்தலே நல்லிசைப் புலவோர்க்கு இன்றியமையாத கடமையாம்.

இனி அறிவு அங்கனம் நிலையின்றித் திரிதலை மறித்து அடக்குமாறு யாங்கனமெனின்; எங்கே உண்மைத் தன்மை விளங்கித் தோன்றுமோ அங்கே நம்மறிவு ஊன்றி நிற்றல் கண்கூடா யறியப்பட்ட தொன்றும். மானைப்போல் வெண்மைச் சலவைக்கல்லில் ஓர் உருச் செதுக்கலுறவான் ஒரு கம்மியன் அம் மானின் உறுப்பமைதிகள் தோன்று மாறு நனுகியறிந்து அவற்றைச் சிறிதும் பிறழாமல் உண்மையாகச் சமைத்திடுவனுயின் அவ்வருவைக் காண்பார் அறிவு அதன்கண் ஒருப்பட்டு நின்று வியத்தல் கண்டாயன்றே? ஒவியமெழுதுதலில் மிகவல்லவராய் விளங்கும் இரவிவன்மர் எழுதிய ஒவியக்கள் எத்துணை நட்பமாய் உருவவுண்மையியல் வழர்மல் விளங்குகின்றன! பார்மின்! கானகத்தே சுகுந்தலை தூஷியந்த அரசன் மேற்கொண்ட காதல்வெப்பம் பொருளாய்ப் பிரியம்வாதை அளநுடை என்னுங் தன்றேழிமா ரிருவருங் கண்ணிருமருங்குமிருப்ப மலர்ப்பாயலிற் படுத்தவண்ணமே தன் காதலை அறிவித்துத் தாமரையிலையில் ஒரு செய்யுள் எழுதுதற்குக் கையில் எழுதுகோல் ஏந்தியபடியே ஒரு புருவம் மேல் நெறியக் கவியை நினைத்தலும், அவள் பக்கலிற் பசுத்து அடர்ந் திருக்கும் புன்மேற் பூக்கள் இறைந்துகிடத்தலும், பின்னே ஒரு மான் இவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தவண்ணமாய் நிற்றலும், பருத்துயர்ந்த மரங்கள் மிகநெருங்கித் தண்ணிழல் பயங்து நிற்றலும், வலப்பக்கத்திருக்கும் தோழி பக்கத்தே நண்ணீர்க்குடம் ஒன்று நிற்கப் பிறிதொன்று சாய்ந்து பெடத்தலும், அத் தோழிமார் எடுத்துவந்த பூங்கூடை ஏளில் உருகெழு மருமலர் நிரம்பியிருத்தலும் பிறவும்

இயற்கை மாறுபடாமல் எவ்வளவு உண்மையாக எழுதப் பட்டிருக்கின்றன! இவ்வாறு உண்மைவழுவா தெழுதப்பட்ட அவ்வோவியத்தை கோக்குந்தோறும் நம்மறிவு அதன் வயப்பட்டு நின்று, இன்பம் பயத்தல் காண்டுமன்றே? இது போல நல்லிசைப் புலவரும், ஒருங்கிளமின்றி யோடும் நமதறிவை ஓர் ஒழுங்கு படுத்தற்பொருட்டு அவ்வறிவு பற்றிச் செல்கின்ற உலகியற் பொருள்களில் அழகு மலிந்து விளக்குவனவற்றை அவை விளக்குமாறே விரித்துக் கூற அவ்விரிந்த அறிவைச் சிறிது சிறிதே சுருக்கிக் கொண்டு போய் அகமுகப்படுத்தி உணர்வெழுச் செய்து இனபத்தின் கண் இருத்துவர். இங்கே ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணார் புறப்பொருளில் வரையறையின்றிச் செல்லும் நம்மறிவை மடக்கி நிறுத்துதற்பொருட்டு அப் புறப்பொருள்களுள் மிக்க அழகும் வளனும் நிரம்பித் தோன்றும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை முதலிருந்துப் பதினெட்டு அடிகள் காறும் உண்மை வழாது விரித்து அழகுபெறக் கூறுதல் பெரிதும் பாரட்டற் பாலதொன்றும். பாகன்வயப்படாத களினத்தை அறுத்துக்கொண்டு மிக விரைந்துபோம் புரவியை அப்பொழுதே பிடித்து நிறுத்த முயல்வான் அது கூடாமையின் தானிடர்ப்படுமேயல்லது வேறின்றும்; பின் அது செல்லுமாறெல்லாம் விடுத்து அது வளிகுன்ற அயர்ந்த துணையானே அஃது எளிதிலே பாகன் வயப்படு மாகலின், அப் பிற்பொழுதே அதனை யானுதற்குரிய காலமாம். அதுபோல் உலகியற்பொருள்களில் வரம்பின்றியே சென்று சென்று பழக்கம் முதிர்ந்த நம்மறிவானது, அவற்றுட் சிறந்தன சிலவற்றைப் பற்றுமாறு செயப்பட்ட மாத்திரையானே அஃது அப் பழக்கங் தவிர்ந்து அகமுகப் பட்டு ஒருங்குங்கால் அதற்கு ஆற்றல் சிறிதேயாகசில் அதனு லப்போது பற்றப்படும் அகப்பொரு ளெரமூக்கத்தை

“வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிமை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே” என இரண்டடியான் மாத்திரம் மிகச் சுருக்கிக் கூறிய இவ்வாசிரியர் துட்ப வறிவின் வன்மையை என்னன்பேம்! இப் பட்டினப்பாலை முழுவதும் முந்நாற் ரேரடிகளா எமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவற்றுள் இருநாற்றுத் தொண்ணுற்றேழுதிகளிற் புறப்பொருள் விரிவும் ஏனை நான்கடிகளில் மாத்திரம் அகப்பொருட் சுருக்கமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறே திருமூருகாற்றுப் படை முதலிய செய்யுட்களினும் புறப்பொருட் சிறப்பே பெரும்பான்மையாற் கூறிவைத்து ஏனை அகவுணர்வின் றிற னெல்லாம் மிகச் சுருங்கவே சொல்லப்பட்டன. புறத்தே விரிந்த அறிவெல்லாம் முறைமுறையே சுருக்கப்பட்டு ருக்ததே செல்வழி அஃபொன்றின் மாத்திரமே உறைத்து நிற்றலிற் புறப்பொருள்வழி வைத்து விளக்கப்படும் அகப் பொருளெல்லாம் மிகச் சுருக்கிக் கூறுதலே மனவியற் கைக்கு இயைந்ததாம். இந் நுட்பஞ் செவ்விதி னறிந்த உருத்திரங்கண்ணரைது அறிவின் மாட்சி அளவிடற்பாற்றன்று.

இனிக், ‘கரிகாற் பெருவளத்தான் பகைவர்மேலோச் செ வேலைக்காட்டினும் யான் செல்ல விரும்பிய கானம் மிகவுங்கொடுமையாப் பூராநிற்ப, இவள் அகன்ற மென் ரேலோ வுவன் செங்கோலிலுக் குளிர்ந்திருக்கின்றன ஓகலின், ஏ நெஞ்சமே! என் காதலி இங்கே தனியளா பிருப்ப யான் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே பரிசிலாகப் பெறுவேனுமிலும் இவளைப் பிரிந்துவருதற்குருப்படேன்,’ ஏன்று தன் காதலியைப் பிரிந்து போதற் கெழுந்த தலை முகன் பின் அவளைப் பிரியமாட்டானும்த் தன் நெஞ்சை நொக்கிக் கூறியதாக இச் செய்யுள் உருத்திரங் கண்ண ரூரா சியற்றப்பட்டது. இதில் ‘திருமாவளவன் ரெவ்வர்க்

கோக்கிய, வேலினும் வெய்ய கானமவன், கோலினுங் தண் ணிய தடமென் ரேளே' என்பதே இப்பாட்டின் முதற்கண் வரற்பாலரா லெனின்; புறப்பொருளை முற்கூறி அவ்வாற் ரூல் அறிவை இழுத்துச் சென்றே அகப்பொருட்கட்ட பதிய வைத்தல் வேண்டுமாகலானும், 'பட்டினப்பாலை' என்னு மிதன் பெயர்க்கேற்ப முதலிற் பட்டினத்தின் சிறப்பைக் கூறிவைத்து அதன்பின்னே பாலை யொழுக்கங் கூறல் வேண்டுமாகலானும் முதலிரு நாற்றுப் பதினெட்டு அடிகள் காறும் காவிரிப்பூம்பட்டினச் சிறப்பையே கூறுவாராயினர். காறும் காவிரிப்பூம்பட்டினச் சிறப்பையே கூறுவாராயினர். அற்றேல், இடையிற்கூறிய “வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய கெஞ்சே” என்னு மிவ்வகப் பொருளடிக ஸிரண்டனையும் இறுதியில் நின்ற ‘வேலினும் வெய்ய கானம்’ என்பதனேடு சேர்த்துக் கூறுதலே அவ்யும்; என்னை? முதல் இருநாற்றுத்தொண்ணுாற்றேழ்; அடிகளும் புறப்பொருளே இடையறாது. கூறி மற்றை அகப்பொருளெல்லாம் ஏனை நான்கடியாற் கூறி முடிப்பது பொருந்துமாகலின் எனின்; அற்றன்று, முழுவதாலும் புறப்பொருளே கூறிச்செல்லிற் பயில்வோருணர்வு சலிப் படையுமாகலானும், இவ்வுடம்பு உளதாங்காறும் புறப்பொருள் வழிச்சென்று மடங்கி அகத்தே குவிந்த அறிவு அவ்வகமுகமாயே யொழியாது திரும்பவும் புறம்படக் காண்டு மாகலானும், புறப்பொருளெல்லாஞ் சொல்லிக் கொண்டுபோய் இறுதியில் மாத்திரம் அகப்பொருட்டுறை யுரைப்பின் புறத்தே சென்றுமடங்கி அகத்தே போய்க் குவிந்த அறிவு மறித்தும் புறம்படாதுபோலும் மெனப்பட்டு இயற்கையொடு மூரனுமாதலானும், காவிரிப்பூம்பட்டினச் சிறப்புக் கூறியின் அவ்வகப்பொருளைப் பிள்ளைசெய்த முன்னிரண்டடியை இடையேவைத்தும் பின்னிரண்டடியை இறுதியில் வைத்தும் இவற்றின் நடுவே கரிகாற் பெருவளர்

தன் வெற்றித்திறம் விளம்பியும் சென்றுல் முதற்கட்ட புறத் தரு வழிச்சென்று அகத்தடங்கிய அறிவு பின்னும் புறம் பட்டுப்போய்ப் பெயர்த்தும் அகத்தடங்கி இங்ஙனம் இயங்கப்பெறு மியல்பினதென்னும் மக்கள் மனவுண்மை நன்கறியக் கிடக்குமாகலானும், அகப்பொருள்தி நான்களை யும் ஒரு சேர இறுதியில் நிறுத்திக் கூற ஒருப்பட்டிலராய் இடையிலிரண்டும் இறுதியிலிரண்டுமாக வைத்தருளினு ரென்க. அற்றேல், ‘வேலினும் வெய்ய’ என்னும் இறுதி யிரண்டடியினையும் இடையில் வையாது ‘வாரிருங்கூந்தல்’ என்பவற்றை மாத்திரம் இடையில் வைக்கவேண்டிற் ரென்கையெனின்; தன் மருங்கிருந்து ‘காதற்கொழுநன் பிரிவ்னே’ என ஜூயற்று ஆற்றாம் தன் மனையாள் ஜூயங் தீர்த்து அவளைத் தேற்றுத் துறவான் ‘வேலினும் வெய்ய சானம்’ என்பதனை முதலிற் சொல்வனுயின் ‘என் காதலன் ரன்கை இங்கே விடுத்து ‘இப்பெற்றித்தாங் கானத்திலே போயின் எவ்விடர் நேருமோ’ என மேலுமேலும் ஆற்றாமை மிக்கு வருந்துவளாகலின் அதனை முதற்கட்ட கூறப்பெறுன்; மற்று ‘இவளைப் பிரிந்து வாரேன்’ என்பதனை முதற்க ஜூரைப்பின் அது கேட்ட துணையானே இவள் ஆற்றாமை கூகி இன்புறுவளாகலின் “வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை தயாழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே” என்பதனையே பூண்டிடைக்கட்படுத்துக் கூறினார் ஆசிரியர் என்க. அல்ல ஜாலம் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் புறஇடத்தைக் கறியவுடனே அகவிடத்தைக் கூறுதலே பொருத்தமுடைத் தாகலானும் அவ்வாறதனை முன்வைத்தா ரென்க.

இனிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறிய புசிரியர் அதன்கட்ட செங்கோலோச்சும் அரசன் கரிகாற் பெருவளத்தானையுங் கூறல்வேண்டுவது மரபாகலின் இடையில் நிறுத்திய அகப்பொருட்டுறைக்கும் அத்துறை

முடிவாய் இறுதியில்நின்ற அடிகட்டும் இட்டயே யுள்ள
சங்துவாயறிந்து அதன்கண் அவ்வரசன் வழ்த்தைச் சிறங்
தெடுத்துக்கூறி இறுதியில்நின்ற அகப்பெருரோடு இயைபு
படுத்துவாராயினர். இந்தன்மெல்லதம் செய்யுளியற்றும்
நட்பம் முற்றமுணர்ந் திதனை அமைத்த இவ்வாசிரியர்
உருத்திரங்கண்ணால் நட்பவினைத்திறன் ‘மூல்லைப்பாட்டு’
இயற்றிய ஆசிரியர் நப்புதனால் நட்பவினைத்திறத்கோடு
ஒப்புமைபெற்று விளங்கித் தோன்றுதல் காண்க.

வகையெண் பட்டினப்பாளி மீன்

நிசைதிரிச் து தெற்கேக்கினுக்

தற்பாடிய தனியுணவிற்

புட்டேம்பப் புயன்மாறி

கு வரன்பொய்ப்பினுக் தான்பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவிரி

புனல்பரங்து பொன்கொழிக்கும்
விளைவரூ வியன்கழனிக்

கார்க்கரும்பின் கமழாலைத்

கு 1தீத்தெறுவிற் கவின்வாடி
நீர்ச்செறுவி ஸீணைய்தற்
சூச்சாம்பும் புலத்தாங்கட்

காய்ச்செங்கெற் கதிரருந்து

மோட்டெடுமை முழுக்குழவி

கடு கூட்டுசிழற் றுயில்வதியுங்
கோட்டெங்கிற் குலைவாழைக்

காய்க்கழுகிற் கமழுமஞ்ச

வினமாவி னினார்ப்பெண்ணை

முதற்சேம்பின் முளையிஞ்சி

உ 2யக்னகர் வியன்முற்றத்துச்
சுடர்நுதன் மடாரோக்கி

னேரிழை மகளி ருணங்குனுக் கவருங்

கோழி யெறிக்த கொடுங்காற் கனங்குழை

பொற்காற் புதல்வர் புரவியின் றுருட்டு

உஞ் முக்காற் சிறுதேர் முன்வழி விலங்கும்?

(பாடம்) 1. 'தீத்தெறுதவின்.' 2. 'விலக்கும்.'

- விலகுபகை யல்லது கலங்குபகை யறியாக்
 கொழும்பஸ்குடிச் செழும்பாக்கத்துக்,
 குறும்பஸ்லூர் நெடுஞ்சோன்டு
 வெள்ளை யுப்பின் கொள்ளை சாற்றி
- ந.० நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பாறி
 பஜைகிலைப் புரவியி னஜைமுதற் பினிக்குங்
 கழிகுழப்படப்பைக் கலியாணர்ப்
 பொழிற்புறவிற் பூந்தண்டலை
 மழைநிங்கிய மாவிசும்பின்
- நடு மதிசேர்ந்த மகவெண்மீ
 அருகெழுதிற லுயர்கோட்டத்து
 முருகமர்பூ முரண்கிடக்கை
 வரியணிசுடர் வரன்பெரய்கை
 மிருகாமத் திஜையேரிப்
- ஈ.० புவிப்பொறிப் பேரர்க்கதவிற்
 றிருத்துஞ்சுங் திண்காப்பிற்
 புகழ்நிலைஇய மொழிவளர
 வறநிலைஇய வகன்டடிற்
 சோறுவரக்கிய கொழுங்கஞ்சி
- நடு யாறுபோலப் பரங்தொழுகி
 யேறுபொரச் சேரூகித்
 தேரோடத் துகள்கெழுமியி
 நீருடிய களிறுபோல
 வேறுபட்ட வினையோ வத்து
- ந.० வெண்கோயின் மாஞ்சுட்டுங்
 தண்கேணித் தகைமுற்றத்துப்
 பகட்டெடருத்தின் பல்சாலைத்
 தவப்பள்ளித் தாழ்காவி
 னவிர்ச்சடை முனிவ ரங்கி வேட்கு

நுதி மாவுதி நறும்புகை முணைஇக் குழிறம்
மாயிரும் பெடையேர டிரியல் போகிப்
பூதங் காக்கும் புகலருங் கழககர்த்
ஊதுணம் புறவொடு துச்சிற் சேக்கு
முதுமரத்த முரண்களரி

கு 10 வரிமணை லகன் றிட்டை

யிருங்கிளை யின்னெஞ்கற்

¹கருங்தொழிற் கலிமாக்கள்
கடலிறவின் சூடுதின்றும்
வயலாமைப் புழுக்குண்டும்

கு 11 ²வறளடம்பின் மலர்மலைங் தும்

புனலாம்பற் பூச்சுடியு

நீனிற விசும்பின் வலனேர்பு திரிதரு

காண்மீன் விராய கோண்மீன் போல

மலர்தலை மன்றத்துப் பலருடன் குழீஇக்

எ 10 கையினுங் கலத்தினு மெய்யுறத் தீண்டிப்
பெருஞ்சினத்தாற் புறக்கொடாஅ³

திருஞ்செருவி னிகன்மொய்ம்பினேர்

கல்லெறியுங் கவண்வெரி இப்

புள்ளிரியும் புகர்ப்போங்கைதப்

எ 11 பறம்ப்பன்றிப் பல்கோழி

யுறைக்கிணற்றுப் புறச்சேரி

மேழகத் தகரொடு சிவல்விளை யாடக்

கிடுகுசிரைத் தெஃகூன் றி

நடுகல்லி னரண்போல

அ 10 நெடுங்துண்டிலிற் காழ்சேர்த்திய

குறுங்கூரைக் குடிநாப்ப

- (பாடம்) 1. ‘கருங்தொழுதி.’ 2. ‘வறளடம்பின்.’
3. ‘பிறக்கொடாஅது.’

விலைவாடைந்த விருங்போல
விலைவாண்ணும் மஹங்குன்றில்
விழுத்தாகூழுத் தாட்டாழுந்த

அடு வேண்டு தாளத்துத் தண்டுநும் கோதையா
ரினைச்சுறவின் கோடுட்டு
மலைச்சேர்த்தீய வல்லணங்கினுன்
மடற்றுகூழு மலர்மலைக்கும்

கொர்ப்பெண்ணாப் பிழிமாங்கியும்
கூப் புங்கலை விரும்பாதவர்

பொக்கும் பனிக்கடல் வேட்டஞ் செல்லா
நுவாயுமடிச் துண்டாடி.யும்
புலவுமணாற் பூங்கானன்

கடு மாமலை யலைங்த கொண்டுமுப் போலவுக்
தாய்மூலை தழுகிய குழவி போலவுக்
தேங்கிர்ப் புணரியோ டியாதுதலை மணக்கு
மலியோதத் தொகிளூடற்
நீதுநிங்கக்கடலாடி.யு

கூப் மாகபோகப் புனல் படிந்து
மலவு குட்டி.யு முரவுத்திரை யுழக்கியும்
பாலவு குழங்கும் பல்பொறி மருண்டு
மகலாக் காதலெரடு பகல்வினை யாடிப்
பெற்கருக் தொல்சீர்த் துறக்க மேய்க்கும்
காடு பொய்யா மரமிற் பூமலி பெருங்துறைத்
துணைப்புணர்ந்த மடமங்கையர்
பட்டுக்கீத் துகிலுடுத்து
மட்டுக்கீக்கி மதுமகிழ்க்கு
வைக்கர் கண்ணாரி மகளிர் சூடவு

கை மகளிர் கோதை வைக்கும் மனியவு
சென்றான் மாடத் தொல்ளோரி சேங்குக்
கோடுக்குமிழ்ப்பாதவர் குழும க்கட செல்லவும்
பாட லேர்த்து காட்டு கயக்கும்.
வெண்ணால்வின் பயன்யும்த்துவு

கைகு கண்ணடை இய கடைக்கும்குலான்
மாறுகாவிரி மணங்கூட்டுச்
தூஷவெங்காச்த் துவின்மாடுக்கு
வாலினைர் மடற்றுவூ
வேலரழி வியன்றெறுவி

கை ० னல்லிநைவன் பொருள்காக்குக்
தொல்லிநைத் தொழின்மாக்கன்
காய்சினத்த காரிச்செல்வன்
மேர்பூண்ட மாறுபோல
வைக்கெறுவு மதைவின்றி

கை ० யுல்குசெயக் குறைபடாது
வரன்முகக்காரிச் மலைப்பொழியவு
மலைப்பொழிக்காரிச் கடற்பரப்பவு
மாரிபெய்யும் பருவம்போல
நினினின்று ஸிலத்தெற்றவு

கை ० ஸிலத்தெரின்று சிரப்பரப்பவு
மாக்கநியாப் பலபண்டம்

வரம்பறியாகை வக்கிண்டி

யருங்கடிப் பெருங்காப்பின்

வசியுடை வஸ்வணங்கினேன்

கை ० புலிபொறித் துப் புறம்போக்கு

மநுகிறைக்க மலிபண்டம்

பொதிமுகடப் போதேறி

(பாடம்) १. ‘காய்சினக் காநிச்செல்வன்?’

மழையாடு சிமய மால்வரைக் கவா அன்
வரையாடு வருடைத் தோற்றம் போலக்
ஈடு கூருகிர் ஞமலிக் கொடுங்தா ளேற்றை
யேழகத் தகரோ டுகனு முன்றிற்
குறுக்தொடை நெடும்படிக்காற்
கொடுங்திண்ணனப் பஸ்தகைப்பிற்
புழைவாயிற் பேரகிடைகழி¹

ஈடு மழைதோயு முயர்மாடத்துச்
சேவடிச் சேறிகுறங்கிற்
பாசிமைப் பகட்டல்குற்
ரூசுடைத் துகிர்மேனி
மயிலியன் மானேக்கிற்

ஈடு கிளிமழலை மென்சாயலோர்
வளிநுழையும் வாய்பொருந்தி

யோங்குவரை மருங்கி ஞுண்டா துறைக்குங்
காந்தளங் துடுப்பிற் கவிகுலை யன்ன

சேறிதொடி முன்கை கூப்பிச் செவ்வேள்

ஈடு வெறியாடு மகளிரோடு சேறியத் தாஅய்க்
குழலகவ யாழ்முரல

முழவதிர முரசியம்ப

விழவரு வியலாவணத் து

மையறு சிறப்பிற் ரெய்வஞ் சேர்த்திய

ஈடு மலரணி வாயிற் பலர்தொழு கொடியும்
வருபுன றந்த வெண்மணற் கான்யாற்
ஹருகெழு கரும்பி னெண்புப் போலக்
கூழுடைக் கொழுமஞ்சிகைத்²

தாழுடைத் தண்பனியத் து³

(பாடம்) 1. ‘பேரிடைகழி.’ 2. ‘மிஞ்சிகை.’
3. ‘தண்பண்ணியத் து.’

கூடு வாலரிசிப் பலிசிதறிப்

பாகுகுத்த பசமெழுக்கிற்

காழுன்றிய கவிசிடுகின்

மேலூன்றிய துகிற்கொடியும்

பல்கேள்வித் துறைபோகிய

கூடு தொல்லாணை நல்லாசிரிய

குறம்குறித் தெடுத்த வருகெழு கொடியும்

வெளிலிளக்குங் களிறுபோலத்

தீம்புகார்த் திரைமுன் றுறைத்

தூங்குநாவாய் துவன்றிருக்கை

கூடு மிசைக்கூம்பி எசைக்கொடியு

மீன்றடிக்து விடக்கறுத்

தான்பொரிக்கு மொலிமுன்றின்

மணற்குவைஇ மலர்சிதறிப்

பலர்புகுமஜைப் பலிப்புதகி

கூடு எறவுநொடைக் கொடியோடு

மிறபிறவு நனிவிரைஇப்

பல்வே றுருவிற் பதாகை நீழற்

செல்கதிர் நுழையாச் செழுங்கர் வரைப்பிற்

செல்லா எல்லிசை யமரர் காப்பி

கூடு ணீரின் வந்த ணிமிர்பஸிப் புரவியுங்

காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்

வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னுங்

குடமலைப் பிறந்த வாரமு மகிழுங்

தென்கடன் முத்துங் குணகடற் அகிருங்

கூடு கங்கை வாரியுங் காவிரிப் பயனு

மீழத் துணவுங் காழகத் தாக்கழு

மரியவும் பெரியவு நெளிய வீண்டி

வளங்தலை மயங்கிய நனங்தலை மறுகின்

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை

நீர்காப் பண்ணுவ விலத்தின் மேலு
கூடு மேமாப்ப விவிதானஞ்சிக்
கிளைகவித்துப் பகைபேனுது
வல்லான்றுமென்றின் மீன்மிறழவும்
விலைஞர்குரம்பை மாவீண்டவுக்
கொலைகடித்துங் களவுநீக்கிய

உ.00 மமரப் பேலையு மாவதி யருத்தியு
நல்லானைடு பகடோம்பியு
நான்மறையோர் புகழ்ப்பறப்பியும்
பண்ணிய மட்டியும் பசும்பதங் கொடுத்தும்
புண்ணிய முட்டாத் தண்ணியல் வாழ்க்கைக்
உ.05 கொடுமேழி கசையுழவர்
கெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுங்கிற கன்னனஞ்சினேர்
வடுவஞ்சி வாய்மொழிச்து
தமவும் பிறவு மொப்ப நாடிக்
உ.10 கொள்வதுஉ மிகைகொளாது கொடுப்பதுஉம்

[குறைப்படாது]

பல்பண்டம் பகர்க்குவீசுங்
தொல்கொண்டித் துவன்றிருக்கைப்
பல்லாய்மொடு பதிபழகி
வேறுவே றுயர்க்க முதுவா யொக்கற்
உ.15 சாறயர் மூதூர் சென்றுதொக் காங்கு
மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேநத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையு
முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூங்தல் வயங்கிழை யொழிய
உ.20 வாரேன் வாழிய நெஞ்சே கூருகிர்க்
கொடுவரிக் குருளை கூட்டுள் வளர்க்காங்குப்

சிறர்பிலை யகத்திருந்து பிடிகாற் முற்றி
யருங்கரை கவியக் குத்திக் குழிகொன்று
பெருங்கை யானை பிடிப்புக் காங்கு

உடு துண்ணீதி அனைதாடி நண்ணார்
சேறிவுடைத் திண்காப் பேறி வாள்கழித்
நாருகேமு தாய மூழி னெய்திப்
பெற்றவை மசிழ்தல் செய்யான் செற்றோர்
கடியரண் டொலைத்த கதவுகொன் மருப்பின்

உடு முடியுடைக் கருந்தலை புரட்டு முன்றூ
ஞகிருடை யடிய வோக்கெழில் யானை
வடிமனிப் புரவியொடு வயவர் வீழுப்
பெருங்க் கானத்துப் பருந்துலாய் கடப்பத்
தூறிவர் துறுகற் போலப் போர்வேட்டு

உடு வேறுபல் பூஜையோ டுழினை சூடிப்
பேங்க்க ணன்ன பிளிறுகடி முரச
மாக்க ணகலறை யதிர்வன முழுங்க
முனைகெடச் சென்று முன்சம முருக்கித்
தலைதவச் சென்று தண்பஜையெடுப்பி

உடு வெண்பூக் கரும்பொடு செங்கெ னீடி
மாயிதழுக் குவஜையொடு நெய்தலு மயங்கிக்
கராஅங் கலித்த கண்ணகன் பொய்கைக்
கொழுங்காற் புதவமொடு செருந்தி நீடிச்
செறுவும் வாவியு மயங்கி நீரற்

உடு றஹகோட் டிரஸையொடு மான்பினை யுகளவுங்
கொண்டி மகளி ருண்டுறை மூழ்கி
யந்தி மாட்டிய கந்தா விளக்கின்
மலரணி மெழுக்க மேறிப் பலர்தொழு
வம்பலர் சேக்குங் கந்துடைப் பொதியிற்
உநு பருசிலை செடுங்து ஞேல்கத் தீண்டிப்

பெருங் யானையொடு பிடிபுணர்ச் துறையவ
மருவிலை நறும்பூத் நூற்றுத் தெருவின்
முதுவாய்க் கோடியர் முழவொடு புணர்க்கத்
திரிபுரி கரம்பின் றீங்தொடை யோர்க்கும்

உஞ்சு பெருவிழாக் கழிந்த பேளமுதிர் மன்றத்துச்
சிறுபூ கெருஞ்சியோ டறுகை பம்பி

யழல்வா யோரி யஞ்சவரக் கதிர்ப்பவு ஃ
மழுகுரற் கூகையோ டாண்டலை விளிப்பவுங்
கணக்கோள் கூளியொடு கதுப்பிகுத் தசைஇப்

உலை பினாந்தின் யாக்கைப் பேய்மக வென்றவுங்
கோடுங்கான் மாடத்து நெடுங்கடைத் துவன்றி
விருங்துண் டானுப் பெருஞ்சோற் றட்டி ஷ.
லொண்சவர் நல்லி ஹயர்த்தினை மிருங்து

பைங்கிலி மிழற்றும் பாலார் செழுககர்த்

உங்கு தொடுதோ ஸடியர் துடிபடக் குழீஇக்
கோடுகி லேயினர் கொள்ளை யுண்ட
வணவில் வறுங்கூட் டுள்ளகத் திருங்து
வலோவாய்க் கூகை நண்பகற் குழறவு
மருங்கடி வரைப்பி னார்கவி னழியப்

உலை பெரும்பாழ் செய்து மமையான் மருங்கற
மலையகழக் குவனே கடறூர்க் குவனே
வான்வீழக் குவனே வளிமாற் றுவனெனத்
தான்முன்னிய துறைபோகலிற்
பல்லொளியர் பணிபொடுங்கத்

உங்கு தொல்லருவரளர் தொழில்கேட்ப
வடவர் வாடக் குடவர் கூம்பத்
தென்னவன் றிறல்கெடச் சீறி மன்னர்
மன்னெயில் கதுவு மதனுடை நோன்றுண்
மாத்தாஜை மறமொய்ம்பிற்

- உ-அ 0 செங்கண்ணுற் செயிர்த்து நோக்கிப்
புன்பொதுவர் வழிபொன்ற
விருங்கோவேண் மருங்குசாயக்
காடுகொன்று காடாக்கிக்
குளங்தொட்டு வளம்பெருக்கிப்
- உ-அ 1** பிறங்குசிலை மாடத் துறங்கை போக்கிக்
கோயிலைரடு குடிகிறீஇ
வாயிலொடு புரையமைத்து
ஞாயிரேஹும் புதைகிறீஇப்
பொருவேமெனப் பெயர்கொடுத்
- உ-அ 2 தொருவேமெனப் புறக்கொடாது
திருக்கிலைஇய பெருமன்னெயின்
மின்னெவி யெறிப்பத் தம்மெர்ஸி மழுங்கி
விகிபிளி முழுவின் வேந்தர் சூடிய
பசுமணி பொருத பரேரெறும்க் கழற்காற்
- உ-அ 3** பொற்றெருடிப் புதல்வ ரோடி யாடவு
முற்றிழை மகளிர் முகிழ்முலை திணிப்பவுஞ்
செஞ்சாந்து சிதைந்த மார்பி னெண்பு
ணரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பிற்
மிருமா வளவன் றெவ்வர்க் கோக்கிய
- ந-அ 0 வேலினும் வெய்ய கானமவன்
கோலினுங் தண்ணிய தடமென் ரேளே.

ந. போருட்பாகுபாடு

(க - அ) காவிரியாற்றின் சிறப்பு

குடகமலையினிடத்தே தொன்றி என்றும் நீர் அரைது, ஒடுகும் இயல்பினதாய்ச் சோழநாட்டை வளம்படுத்த ஏருகின்ற காவிரியாற்றின் சிறப்பு முதற்கட் சொல்லப்படுகின்றது. மழை வறக்குங் காலத்தில் சுக்கிரன் எனப்படுவான் மீன் கீழ்த்திசையினின்று மேற்றிசையிற் செல்லாமல் தென்றிசைப் பக்கமாய்ச் செல்லுமென்பதும், மழைத்துவி யைப் பருகி உயிர்வாழ்கின்ற வானம்பாடிப்புள் அது பெறு மையின் அப்போது மிக வாடுமென்பதும், இத்தன்மையாக மழைபெய்யாது மாறிப்போன அவ் வற்கட காலத்திலும் காவிரியாறு நீர்வற்றூது ஒழுகிப்போய் வயல் நிலங்களை நிறைத்து அங்கே பொற்றுகளையும் திரட்டித் தொகுக்கு, மென்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.

(க - கக) சோழநாட்டு மருதநிலவளம்

வயல்கள் என்றும் மாருமல் விளைந்துகொண்டிருக்கின்றன. அங்கே கருப்பஞ்சாற்றைக் காய்ச்சுகின்ற கொட்டில்கள் பல இருக்கின்றன. அவற்றில் அதனைக் காய்ச்சும்போது உண்டாகும் தீப்புகைபட்டுப் பக்கத்தே வயல்களில் மலர்ந்த நெய்தற்பூக்கள் அழகுகெட்டு வாடுகின்றன. காய்த்த செந்நெற்கதிரை நிரம்ப உண்டு வயிறு பருத்த முற்றின ஏருமைக்கன்றுகள் ஆங்காங்குள்ள நெங்கூடுகளின் நீழுலிலே உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. குளிநெருங்கின தென்னை குலைவாழை பாக்குக்காயையுடைய கழுகு மா பனை முதலை மரங்களும் மஞ்சள் சேம்பு இஞ்சி முதலை செடிகளும் அடர்ந்து வளர்ந்திருக்கின்றன; என்பது சொல்லப்பட்டது. இதுகாறுங் காவிரிபாடுஞ் சோடு

பொருட்பாகுபாடு

நாட்டின் வளம் பொதுவகையாற் கூறி இனிப் பாக்கம் கழி முதலியவற்றின் சிறப்பை விரித்துக் கூறப்படுகின்றார்.

(உ - உ) பாக்கம்

பாக்கங்களிலே அகன்ற வீடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவ் வீட்டு முற்றங்களிலே உலரவைத்திருக்கும் நெஞ்சுக்குக் காவலாய் இருக்குஞ் சிறு பெண்கள் ஒனியினாக்கு நெற்றியும் சீள்ளும் அறியாத பார்வையும் திருந்திய அணிகலங்களும் உடையர்; இவர்கள் அங் நெல்லைத் தின்னா வருங் கோழிகளை வெருட்டும் பொருட்டு ஏறிந்த சுறவுக்குழைகள்¹ அம் முற்றத்திற் சிதறிக்கிடந்து, அங்கே சிறு பையுன்கள் மூன்று உருள் உடைய சிறிய தேரைக் குதிரையின்றி இழுத்துக்கொண்டு வருகையில், அதன் உருள்களை இடறி அச் சிறுதேர் போகாமல் வழிமுன்பை விலக்குகின்றன.² தாம் மனங்கலங்குதற்குக் காரணமான பகை மயக்குச் சிறிதுமில்லாமையால் மனக்கொழுமையினை பூட்டுத் தேவையில்லை என்றால் சிறுதேரைக் குதிரையினை பல குடிகள் நிறையப் பெற்றிருக்கின்றன அப்பாக்கங்களைல்லாம்.

(உ - ஏ) படப்பை முதலியன

இனி ஒன்றற்கொன்று அருகிலுள்ள பல ஊர்களை பூட்டுத் தேவையில்லை என்குஞ்சென்று வெள்ளிய பைபை விலைசெய்து நெல்லை ஏற்றிக் கொண்டுவந்த வலிய யடக்குகள் பந்தியிலே நிற்குங் குதிரைகளைப்போலத் தறிக ரோடாறுங் கட்டப்பெற்றிருக்கும் உப்பங்கழிகள் சூழ்ந்து

1. இக் காலத்தில் இதனைச் சியிக்கி என வழங்குவார்.
2. “பொற்சிறுதேர்மிசைப் பைம்பொற் போதகம் நற்சிரு குர்தலி னங்கைமார் விரீடு உற்றவர் கோழிமே லெறிந்த வொண்குழை மற்றத்தே குருள்கோடா வளமை சான்றவே,”

ஒரே சிந்தாமணியிலும்.

நெய்தல் நிலத்துத் தோட்டங்களும், மனவெழுச்சி தருதற் கேதுவான புதுவருவாயினையுடைய தோப்புகளும், அத் தோப்புகளுக்குப் புறம்பேயுள்ள பூஞ்சோலைகளும், முகிற் கறை சிறிதுமில்லாது தெளிந்த வானத்தில் திங்களைச் குழந்து மகம் என்னும் வான்மீன் விளங்கினுற் போன்ற கரையினை அல்லது கோயிலையுடைத்தாய் மணங்கமமுட்பல வண்ணப்பூக்கள் நிரம்பியிருத்தலாற் பலநிறமுடைத்தாய்த் தோன்றும் பொய்கைகளும், இம்மையிலும் மறுமையிலும் காமவின்ப துகர்ச்சியினைப் பயக்கும் இணைந்த ஏரிகளும் அக் காவிரிப்பூம் பட்டினம் எங்கும் இருக்கின்றன.

(சு - டு) சோறிமே அட்டிற் சாலைகள்

கதவுகளெல்லாம் புலியுருக்கள் செதுக்கப்பட்டன வாய்த் தம்வாய் பொருந்தப் பெற்றிருப்பத், திருமகனை எழுதிய திண்ணிய மதில்கள் அமைந்து இம்மையிற் புக்கு பரம்புதற்குக் காரணமான நற்சொல் வளரவும் மறுமையினைத் தருதற்குரிய அறவொழுக்கம் நிலைபெறவுஞ் சிறந்த அடுக்களைகளில் மிகுதியாகச் சமைத்த சோற்றை வடித்த வால் ஒழுகுங் கொழுங் கஞ்சியானது யாற்றில் வெள்ளம் வந்தாற்போல எங்கும் பரவி ஒடுவதாயிற்று; அக் கஞ்சியைக் கண்டு பருகுதற்குச் சென்ற எருத்துமாடுகள் ஒன்றேபோன்று சண்டையிடுதலால் அது மண்ணெலூடு கலந்த சேறுயப் பின் தேர்கள் ஒடுதலாற் புழுதியாய் மேலெழுங்க வை வேறுவகையான சித்திரங்கள் தீட்டப்பட்டிருங் வெள்ளிய அரண்மனையின்மேற் படிந்து வெண்ணீற்றிய புரண்ட கனிற்றியானைபோல் அழுக்கேறப் பண்ணுதாயிற்று.

(ஞக - ஞங)

இன்னும், குளிர்ந்த கிணறுகள் பொருந்தப் பெற்ற வாய்ப் பெரிய எருத்து மாடுகள் நிற்கும் பலசாலைகளும்

பொருட்பாகுபாடு

நடவடிக்கை

தவ ஒழுக்கம் நடைபெறும் அமணர் பெளத்தருடைய பள்ளிகளும் ஆங்காங்குள்ளன.

(ஞ - செ) காளிகோட்டம்

தாம் தங்கும் இளமரக்காவிலே விளங்கிய சடைமுடி யூட்டயரான முனிவர் நெருப்பிசிட்டு வேட்கும் நெய்ப் புங்கயைக் கண்டு புயலென அஞ்சிய குழிற்சேவல்கள் அச் சோலையிலிருத்தலை வெறுத்துத் தம்பெடைகளோடும் அவ் விடத்தை விட்டுப்போய்ப் பூதங்கள் காவலாயிருத்தலாற் புகுதற்கு அரிய காளிகோட்டத்திற் சென்று தூதுணம் புருக்களோடும் ஓர் ஒதுக்கிடத்தே தங்க யிருக்கும்.

(ஞக - எச்) செம்படவர் துப்பம்

நெடுநாட்பட்ட மரங்களை யுடையவாய்ச் சண்டை மிடுதற்குச் சமைத்த இடங்களும் நீர் அறித்த கரிய மணலும் உள்ள அகன்ற மேட்டுக் குப்பங்களில் குடியிருக்கும் பெரிய ஏற்றத்தினையும் இனமான உறமினையுமைடைய வலிய தொழிலாளரான செம்படவர் கடல் இருமீனின் சுட்ட நசையைத் தின்றும், வயல் ஆழமயைப் புழுக்கின இறைச் சியை உண்டும், வயலிற் படர்ந்த அடப்பம்பூவைத் தலையிற் டட்டியும், நீரில் நின்ற ஆம்பல்மலரைப் பறித்துச் குடியும், பிலநிறத்தினையுடைய வானத்தில் வலப்புறமாய் எழுந்து டழன்று திரியும் நட்சத்திரங்களோடு கூடிய திரகங்களோப் போலச் சண்டையிடாநின்ற அவ்வகன்ற மன்றத்திற் பலரும் ஒருங்கு திரண்டு கையொடு கையினைந்தும் படைக்கலங்களோடு படைக்கலான் தாக்கியும் உடம்போடு உடம்புபட உரைசியும் மிக்க சினத்தோடும் ஒருவர் ஒருவர்க்குப் பிண்ணிடையாது பெருஞ்சண்டை செய்து அதனுடும் சீயடங்காராய் ஒருவரோடொருவர் மாறுபட்டுக் கல்லை

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுறை

வீசுகின்றனர். அங்கனம் அவர் ஏறியும் கவண்கல்லிற்கு மிக அஞ்சிப் பச்சென்ற பனைமரத்தின்மே இருந்த பறவைகள் பறந்துபோகின்றன.

(எடு - என) புறங்கேரியின் தன்மை

குட்டிகளையுடைய பன்றியும் பல கோழிகளும் உறைவைத்த சிறிய கிணறுகளும் இருக்கின்ற அச் செம்படவர்களையுடைய செம்மறிதூட்டுக்கிடாய்களோடு கொதாரிப் புறங்கேரியிலே செம்மறிதூட்டுக்கிடாய்களோடு கொதாரிப் பறவைகள் விளையாடா நிற்கும்.

(எசு - காஞ்சு) காவிரித்துறைச் சிறப்பு

நட்டகல்லிற் ரெய்வமாய் நின்றவனுக்குக் கேட சத்தை வரிசையாலைத்து வேலை நிறுத்தியவாறுபோல் நீண்ட தூண்டிற்கோலைச் சார்த்திவைத்திருக்கும் குறுகின் கூரையையுடைய குடியிருப்புகளின் நடுவில், நிலவின் இடையிலே சேர்ந்த இருளைப்போல மீன்வலை யுலரும் வெள்ளிய மணல்பரந்த முற்றத்தின்கண், விழுதையுடைய தாழுஞ்செடியின் கீழ் வளர்ந்த வெண்கூதாள் மலராற் செய்த மாலையையளிந்தவராய்ச் சினைகொண்ட சுறுமீன் கொம்பை நட்டு அதனியே இருக்குமிடமாக ஏற்றிய வலைய கடற் ரெய்வத்தின் பொருட்டாக மடலையுடைய தாழைமலரைச் சூடியும், பொரிந்த மரத்தினையுடைய பனையின் கள்ளிக் குடித்தும், புல்லைய தலையினை யுடைய செம்படவர் பசிட தழையினை யுடுத்த தம் பெண்டிரோடும் பரந்த பனிக்கடல் மீன் பிடிக்கவுஞ் செல்லாது அத் தொழிலைவிட்டு முழுயினினங்கும் உவாங்களிலே தாம் வேண்டுவன உண்டு யீட்யாடியும், மீன் புலால்நாற்றம் வீசுகின்ற மணலையுடையுங்கானற்கோலையில் கரியமலையைப் பொருந்திக்கிட்டு சைக்கர்மேகம் போலவும் தாயின் கொங்கையைத் தழுக்கிடந்த மகவைப்போலவும் தளிந்த நீரையுடைய

லொடு காவிரியாறு சென்று கலக்கும் மிகக் குளிர்ந்து முழுங்கா நின்ற புகார்முகத்தில் தீவினோபோகக் கடல்முழுக் காடியும், பின் அவ்வுப்புங்க வேறுநீரி தீல குளித்தும், நண்டுகளைப் பிடித்து ஆட்டியும், உலவுகின்ற அலையிற்போய் அதனை உழக்கியும், பாவைசைய்தும், ஐம்பொறிகளானும் நுகரப்படுவனவெல்லாம் நுகர்ந்து மயங்கியும், அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் நீங்காத காதற்கிழமை யுடையராய், இவ்வாறு பகற்பொழுதெல்லாம் போக்குதற்குக் காரண மாவதாய்ப் பெறுதற்கரிய பழஞ் சிறப்புக்களையுடைய சுவர்க்க நாட்டை ஒப்பதாய் என்றும் பொய்யாமல் நீர் வருதலையுடையதாய்ப் பூக்கள் நிறைந்த காவிரித்துறை விளங்குமென்க.

(கங்கூ - ககடு) கடையாமச் சிறப்பு

தங்கொழுநரைப் புணர்ந்த அழகிய மங்கையர் பட்டாடைகளைக் களைந்தெறிந்து வெண்டுகில் உடுத்தவராய்த் தேனுண்டலை விடுத்துக் காமவின்பச் சுவைத்தேனை நிறைய உண்ணுங்கின்று தங்காதலர் சூடிய மாலையைத் தமதென் ரெடுத்துச் சூடிக்கொள்ளவும், தங் காதலிமார் மலைந்த கோதையைத் தமதென்று அவர் காதலர் அணிந்து கொள் ளவுமாக அவர் காமவின்பச் சுவை நுகர்கின்ற உயர்ந்த மாடங்களில் ஏரியும் விளக்கங்களைப் பார்த்து முன்வளைந்த டட்டுமரத்தைக் கடலிடத்தே கொண்டு சென்ற பரதவர் அவற்றை எண்ணுங்கிறபவும், அங்கரத்தி ஊள்ளார் இரவில் முன் யாமத்துப் பாட்டுக் கேட்டும் நாடகம் பார்த்தும் வெண்ணிலவிற் பெறும் பயன்களைத் துய்த்தும் ஜன ரூறக்கம் பெற்ற கடையாம மென்க.

(கக்கூ - கலடு) சுங்கங்கோள்வோர் நிலை

அவ் வியாமத்திலே, பெரிய காவிரியாறு பலவயி ஸிருந்த பூக்களின் மணமெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு வந்து

சேர்க்கும் தூய எக்கர் மணலில் அயர்ந்து உறங்கிய வண்ண மாய், வெள்ளிய பூங்கொத்தும் மடலும் உள்ள தாழை யினையும் கரையினையுடைய அகன்ற பண்டசாலைத் தெரு வில் நல்ல அரசனது பொருளைப் பிறர் கவராமற் காக்கும் அடிப்பட்ட புகழினையுடைய காவற் ரெழிலாளர் காடிஞ் சினத்தையுடைய வெங்கதிர்ச் செல்வனுண பகலவனது தேரிற் கட்டிய புரவி ஒரு நொடிப்பொழுதாயினும் மதிந் திராது இயங்குதல்போல நாடோறும் இனைப்புறுது சுங்கங் கொள்ளும்படியாக இருப்ப ரென்க.

(கட்டு - கசக) பண்டசாலை முற்றம்

குறைவின்றி முகந்த நீரை முகில் மலையிலே பொழி யவும், மலையிற் பொழிந்த நீர் கடலிற் சென்று பரவவும் மாரிக்காலத்தே பெய்தல் போலப் பிறநாடுகளி லிருந்து கடன்மேல் வந்தன கரையி லேறவும், தமிழ் நாடுகளி லிருந்து வந்து கரையிற் கிடப்பன பிறநாடுகளுக்குப் போகல்வேண்டி நீர்மேல் மரக்கலங்களிற் சேரவுமாக, அறிவான் அளந்தறிதற் கரியவாகவுள்ள பல பண்டங்களும் வரம்பறியப்படாவாறு வந்து தொக, அரிய காவலமைந்த பெரிய சுங்கச்சாவடியிலே காவற்காரன் சோழ மன்னர் அடையாள முத்திரையான புலியை இலச்சினையாக இட்டுப் பின் அவற்றை வெளியே போக்கினமையால், மதித்தறியப்பட்ட அப் பல பண்டங்களும் பொதிந்து வைக்கப்பட்ட மூட்டைப்போர்மேல் ஏற்று முகில் உலாவப்பெறுங் குவட்டினையுடைய பெரிய மலைப் பக்கங்களிலே விளையாடும் வருடை மான்களின் ரேற்றம் போலக் கூரிய நகங்களையுடைய ஆண் நாய்கள் ஆட்டுக் கிடாய்களோடு குதிக்கும் பண்டசாலை முற்றமென்க.

(கசு—கடுஅ.) அங்காடித் தெரு

அனுக அனுகப் படிகள் தொடுக்கப்பட்டு அமைந்த நீண்டங்களிகள் சார்த்தியிருக்கும் சுற்றுத் திண்ணைகளும்,

பல கட்டுகளும், சிறவாயில் பெருவாயில்களும், பெரிய இடைகழிகளும்¹ பொருந்தச் சமைக்கப் பெற்றனவாய், நீர் முகில்கள் உராயும் உயர்ந்த மாடத்தில் சிவந்த அடியினையும் நெருங்கிய தொடைகளையும் பசிய அணிகலங்களையும் பெரிய அரையினையும் நூண்ணிய ஆடையினையும் பவளம் போல் நிறத்தினையும் மயில்போற் ரேற்றத்தினையும் மான் போல் ஞோக்கினையும் கிளிபோலும் மழலைமொழியினையும் மெல்லென்ற சாயலினையும் உடைய பெண்கள் தென்றற் காற்று நுழையும் சாளரத்தைப் பொருந்தி நின்று, உயர்ந்த மலைப்பக்கத்தில் நூண்ணிய மகரந்தப்பொடியைச் சொரியும் காந்தட்செடியின் கனுக்களிலிருந்து கிளைக்கும் கவிந்த முகைக் குலையைப் போலும் தமது தொடி நெருங்கிய கையை மேலெடுத்துத் தொழு நிற்ப, முருகப்பிரானுக்கு வெறியாட்டு எடுக்கும் மகளிர்க்குப் பொருந்தப் பரம்பி வேய்க்குழல் இசைக்கவும் யாழ் ஒலிக்கவும் முழு முழுக்கன் செய்யவும் முரசம் ஒலிப்பவும் திருவிழா இடையரூது நடை பெறும் அங்காடித் தெருவென்க.

(கடுகு—கஷூ.) நகரிற் கோடிச்சீறப்பு

குற்றமற்ற சிறப்பினையடைய தெய்வத்தை ஏற்று கித்த மலர்களனிந்த கோயில் வாயிலிலே பலருந் தொழுது செல்லுங் கோழிக்கொடியும், உணவுப் பொருள்கள் வைக்கப் பட்டிருக்குங் கொழுவிய பேழையினைத் தாழிடுவித்துப் போற்றிய குளிர்ந்த பலபண்டங்களின்மேல் வெள்ளிய அரிசியைப் பலியாகச் சிதறிப் பாகாகக் காய்ச்சி வார்த்த புசிய மெழுக்கைப் பூசிய கோல்களை நாட்டி அவற்றின்மேற் றவித்திட்ட சட்டத்தின்மேல், வருகின்ற நீராற் றிரட்டிச் சீசர்க்கப்பட்ட வெண்மணல் நிரம்பிய காட்டியாற்றின்

1. இக்காலத்தினை ‘ரேழி’ என்று வழங்குவர்.

கரை மருங்கில் நின்ற அழகிய கரும்பின் ஒண்டுப்போலத் தோன்றும்படியாக நட்ட துகிற்கொடியும், பலவாகிய நூற்கேள்விகளில் துறைபோகக் கற்றமையானே தொன்ற தொட்டுப் பிறரை ஏவுவதற்கு உரிமைவாய்ந்த நல் ஆசிரியராயுள்ளார் வழக்கிட்டுப் பிறர்க்கு மெய்ப்பொருள் தெருட்டுதற் பொருட்டு நாட்டிய அச்சங்தருங் கொடி களும், கட்டுத் தறியை அசைக்குங் களிதுபோலக் கான்பார்கட்களிய காவிரிப்பூம்பட்டினக் கடற்றுறை முகத்தின் நெருங்கி நின்று அசையும் மரக்கலங்களின்மேற் கட்டிய கொடிகளும், மீனையும் இறைச்சியையும் அறுத்து அவர்களின் ஊனை நெய்யிற் பொரிக்கின்றமையால் ஆரவாரப் நிறைந்த முற்றத்திலே மணலைக் குவித்து மலரைச் சிதற்கள்ளுண்பார் பலரும் நுழைதற்குக் காரணமான கள்ளுக்கடையின் பலிதரப்பெற்ற வாயிலிலே கள்ளுவிற்றலை யறிவித்தற்கு அறிகுறியாகக் கட்டிய கொடியும், ஆகிய இவற்றே இன்னும் வேறு வேறு கொடிகளும் மிகக் கலவாங்கிய பலவேறு உருவாற் சிறந்த பெருங்கொடிகளும் நிறைந்தவையால் அவற்றின் நீழலிலே ஞாயிற்றின் கிரணங்களும் நுழையக் கூடாதனவான வளம் பொருந்திய நகர்வன்கள்.

ஐரு(கஷங்—ககங்.) தெருக்களிலுள்ள போருள்வளம்

இப்பெற்றித்தான் நகரத்தின் எல்லையில் கெபா, நற்புகழையுடைய தேவர்கள் காவலாய் நிற்கின்றமையா இடையூறு சிறிதுமின்றிப் பிறநாட்டிலிருந்து கபவழியே நாவாயிற் கொண்டுவந்த நிமிர்ந்து வீரவாச செல்லுங் குதிரைகளும், வட்டையிலே கொண்டுவந்த சமிளகு பொதிகளும், வடக்கே இமயம் மேரு முதலைய களினின்றுங் கொண்டுவந்த பலதிறப்பட்ட மணிக்கு பொன்னுருக்குக் கட்டிகளும், குடகுமலையினின்றும் வாசந்தனக்கட்டை அகிற்கட்டைகளும், தென்கடலிற்குள்ளும்

பொருட்பாகுபாடு

எடுத்து வந்த முழுமுத்துகளும், கீழ்க்கண்ட ரூபங்களும், கங்கையாற்றிற் பிறந்த பொருள்களும், காவிரியாற்றின் பொருள்களும், இலங்கைத் தீவினின்றும் போந்த உண்பு பொருள்களும், கடாரத்தி னின்று கொண்ந்த நுகர்ச்சிப் பொருள்களும், இவையே யன்றி மின்னும் பல அரிய பெரிய பண்டங்களும் நிலங்களாக்கமாட்டாமல் நெளியும்படி ஒருங்கு தொக்கமையினுலே பலவகைப்பட்ட பொருள்வளங்களும் ஒன்றே டொன்று அளாய் அகன்ற தெருக்களென்க.

(க்காங—உகல்.) வேளாளர் துடிச்சிறப்பு

இத் தன்மைத்தாகிய தெருவினும், துறைமுகத்து ஸடுவினும், கடற்கரை மருங்கினும் மகிழ்ந்து இனிது டறங்கிச் சுற்றம் தழைத்துத் தமக்குப் பகையாவார் இவரென்று எண்ணுது வலைஞர் முன்றிலிலே மீன் பாயவும் அன்விற்பார் குடிசையிலே ஆடு முதலான விலங்குகள் திரண்டு நிற்கவும் ஆக இவ்வாறு கொலைபுரிவாரை அதனினின்று நீக்கியும், களவு காண்பாரை அதனினின்று நீக்கியும், தேவரைப் போற்றியும், ஆரியர் உவக்கும்படி அவர் வேண்டும் வேள்விகளை வேட்டு அவரை நுகர்வித்தும், நல்ல பூங்களோடு ஏருதுகளைப் பாதுகாத்தும், நான்மறை வல்லோர்க்கு உண்டாம் புகழை நிலைபெறச் செய்தும், வரும் பிருந்தினர்க்கு நுகர்தற்குரிய பலபண்டங்கள் கொடுத்தும் படிய சோறு கொடுத்தும் அறவொழுக்கம் பிறழாது யார்க்கும் குளிர்ப்பக்கூறி அன்பு சுரக்கும் வாழ்க்கையின்கண் பிழைபெற்ற வளைந்த கலப்பையின் உழவு தொழிலிலே ஈச்சன்ற வேளாளர் தமது நீண்ட நுகத்திற் றைத்த பகலாணி போல் நடுநிலை திறம்பாது நின்ற நல்ல நெஞ்சினையுடைய பூர்ப்பு தமக்குந் தங்குடிக்கும் வடுவாமென்றுணர்ந்து

பொய்யை யொழித்து மெய்ம்மையே சுறித் தம்முடைய பண்டங்களையும் பிறருடைய பண்டங்களையும் ஒரு பெற்ற யாகக்கண்டு, தாம் பிறரிடத்து அப் பண்டங்களை விளையாகக்கண்டு, கொள்ளும்போது மிகுதியாகக்கொள்ளாமலும், தம் பண்டங்களைப் பிறர்க்கு விலையிடுங்காற் குறையக் கொடாமலும் ஊதியத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லி விற்று இந் நெறியே தொன்றுதொட்டு வரம்பின்றிப் பொருள் தொகுத்து அவனருங்கியிருக்குங் குடியிருப்பு என்க.

(உகங்-உகங்.) காவிரிப்பூம்பட்டினச் சிறப்பு முடிபு

வேறுவேறுகச் சிறந்த அறிவு வாய்த்த சுற்றாத்தினையுடைய நன்மக்கள் திருவிழாக்கொண்டாடும் பழைய ஊரிலே சென்று கூடினாற்போலப், பலவேறு வகைப்பட்ட மொழிகள் வழங்குவோராய்க் குற்றமற்ற பலாடுகளினின்றும் வந்த மக்கள் எல்லாரும் சென்று தன்கண் உள்ள நன்மக்கள் கூட்டம் பலவோடும் பழகிக்கலந்து உறையும் வழுவாத சிறப்பினையுடைய காவிரிப்பூம்பட்டின மென்க.

(உகங் - உகங்) பாட்டிற் கருக்கொண்ட போருள்

இவ்வியல்பினதாய்ச் சிறந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே எனக்கு உரிமைப்பொருளாகப் பெறுவேனும் ஏ நெஞ்சமே! நீண்ட கருங்கூந்தலினையும் விளங்குப் பூணினையுடைய என் காதலி சண்டுத் தனியளாயிருப்பு இவடன்னைப் பிரிந்து வருதற்கு ஒருப்படமாட்டேன் கண்டாய் என்க.

(உகங் - உகங்) கரிகாற் பேருவளத்தான் தன்னைச் சிறை சேய்த பகைவரைத் தப்பிப்போம் அவரை வேன்றமை

கூரிய நகத்தினையுடைய புலிக்குட்டியானது கூட்டி அடைபட்டு வளர்ந்தாற்போலப் பிறரிட்ட சிறைக்காவலி றக்கியிருந்து அதனாற் றன் பெருமைக்குணம் வயிரமே!

மூற்றுதலானே, குழியில் வீழ்ந்த களிற்றியானை அதன் கோரயைக் கொம்பாற் குத்தித் தூர்த்துத் தன் பிடியிரிடத்தே சென்று சேர்ந்தாற்போலத் தன் னுணர்வாற் டீர்த்தறிந்து பார்த்துப் பகைவரது காவலமைந்த சிறைக் கோத்து வலிய மதிலைத் தாண்டிப் புறத்தே நின்ற ஏட்படை வீரரையெல்லாம் ஒட்டிப்போய்ப் பகைவர்க்கு ஜிச்சத்தை விளைக்குஞ் தன்னரசவுரிமையை முறையே பெற்றும், அங்கனம் பெற்ற அவ்வளவில் உள்ளாம் மகிழ்ச்சல் பெறுவதைப் பின்னும் மண்கொள்ள வேண்டுமென்ற முறை நசையால், பகைவருடைய காவலமைந்த அரண்டீர் அழித்துக் கதவைக் குத்தி யேந்தின மருப்பினதாய்ப் பகைவரது முடிகுடிய பெருந்தலையை உருட்டும் முன்றூளில் மருங்கள் பொருந்தப்பெற்ற அடிகளையுடைய யானையோடும் சூத்தமணிகள் கட்டிய குதிரையோடும் படையெடுத்துச் சென்று மாற்றூர்தம் படைமறவர் போர்க்களத்து விழுவும், பேரிய வானத்தின்கட் பருந்துகள் உலாவவும், தூறு முற்றுக்கற் பாறைபோற் போர்வேண்டி யெழுங் குமக்கு அடையாளமாகப் பூளைப்பூவும் உழினைப்பூவுஞ்சூப் பேயின்கண்ணைப் போன்ற முழங்கும் போர்முரசம் என்ற பாசறையிலே அதிர்த்து முழங்கானிற்பச் சென்று பாகவர் இடங்கள் பாழாகும்படி அவரை முதற்போரிலே கால்வி பெறச்செய்து, அவ்வளவிற் சினம் மாறுது மேலும் காய் அவர் அரண்களை அழித்து நடந்து குளிர்ந்த மருத்துக் குடிகளைத் துரத்தி என்க.

(உசஂ - உசடு) மருதநிலம் பாழ்பட்டமை

அங்கனமெல்லாம் அப் பகைவருரைப் பாழ்படுத்தின யால் முன்னே வெள்ளியபூவினையுடைய கரும்பும் செங்குலும் நீண்டு கரிய இதழ்க்குவளையோடு நெய்தற்பூவுக்

கலந்து முதலைகள் செருக்கித்திரிந்த இடம் அகன்ற செழுப்பாய்கைகளைல்லாம், இப்போது கொழுந்தண்டுக்கிடைய அறகும் கோரைப்புற்களும் அடர்ந்து நீர் அவ்வாறே வயலும் வாவியும் வேறுபாடின்றித் தந்தன்விவரங்களையும் வெறுப்புள்ள கொம்புகளையுடைய புல்வாய்க்களைகிட, அறப்புள்ள கொம்புகளையுடைய புல்வாய்க்களை மான்பினைகள் ஆண்டுத் துள்ளிவினையாடும் பாலோடு இடமாயின.

(உச்ச - உடுக) அம்பலங்கள் பாழ்ப்பட்டமை

தாம் தம் பகைவர் மகளிரைச் சிறையாகக் கொண்வந்தமையின், அம் மகளிர் நீருண்ணும் துறையிலே முழுவந்து மாலைப்பொழுதிலே கொளுத்திய விளக்கிடையதாய் மலர் அணியப்பட்ட மெழுகின இடத்திடைச்சென்று உள்ளுரார் பலர் தொழுதுசெல்லவும், வெறுரினின்று புதியராய் வந்தார் தொழுதுதங்கவும் அமைக்கப்பட்ட அருட்குறி நிறுத்திய அம்பலங்களைல்லாம் தங்களின்ற பருத்த தூண்கள் சாயும்படியாக உராய்ந்து களியானையொடு மீடியானையுங்கூடியிருக்கும் இடமாயின என்

(உடுல - உச்ச) மன்றம் பாழ்ப்பட்டமை

மிக்க விலையினையுடைய நறியமலர்களைத் தூங்கதருவில் நின்று அறிவுவாய்த்தலையுடைய கூத்து முழுவகுக்கு இசைய முறுக்கின நரம்பையுடைய யாழிக்கேட்கும் பெரிய திருவிழாக்கள் இல்லையாய்ப்போன அச்சுமிகுந்த மன்றங்கள் சிறிய பூக்களையுடைய நெருஞ்சுண்டும் அறுகம்புல்லும் பம்ப அழுன்ற வாயினையுடைய நரிகள் ஊளையிடவும், அழுங்குரலாய்க் கூப்பிடும் கூளொடு கோட்டான்களுமிருந்து எதிர் கூவவும், தொடு கொண்ட ஆண்பேய்களொடு மயிரை அவிழ்த்துத் தோகிட்டு இருந்து பின்தைத் தின்னும் பெண்பேய்க்கடவும் ஆயின என்ற.

(உக்க - உக்கு) நீர் பாற்பட்டமை

வளைந்த கால்களாய்க் கட்டப்பெற்ற நீண்ட மாடற் சின் நலைக்கடையிற் சென்று நெருங்கி விருந்தினர் இடையெல்லை நின்டும் குறையாத பெருஞ்சோற்று வளம்நிரம்பிய பூடுக்களை வாய்ந்து ஒளிபொருந்திய சுவர்களமைந்தவான் மூலம் இல்லங்களின் உயர்ந்த திண்ணீலாகளின் மேலிருந்து பொங்களில் இன்சொல் மிழற்றுதற்குக் காரணமான பால் ரிரைந்த செழுவிய நகரம், செருப்பிட்ட அடியினையுடைய முற்பத் துடியொலிப்பத் திரண்டுசென்று வளைந்த வில்லை பூடைய வேடர் கொள்ளிகொண்டு உண்டுவிட்டமையினாலே மூலவின்றி வறிதாய்ப்போன நெற்கூடுகளின் உள்ளிருந்து வளைந்த வாயினையுடைய கூகைகள் நண்பகற் காலத்துங்கு முறைம்படி யாயிற்று.

(உக்கு - உக்கு) கரிகாற் பெருவளத்தான் வேற்றித்திரு

இங்னமெல்லாம் புகுதற்கு அரிய காவலமைந்த நில்குழுந்த பகைவர் ஊர்களையெல்லாம் பெரும்பாழ் சுய்தும் அதனுலும் அவர்மேற்கொண்ட செற்றம் தணியப் பறைஞுப்த தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவனுதலின் ‘இவன் கீகளையெல்லாம் கல்லுவன், கடலைத் தூர்ப்பன், வானை முச்செய்வன், காற்றை இயங்காமல் விலக்குவன்’ என்று வ்வாறெல்லாம் உலகத்தாரெல்லாரும் மீக்குறும்படி தான் ஜீனத்தவற்றை அந் நினைத்தவாறே துறைபோக முடித்தல் எல்லவனுகளின், ஒளிநாட்டார் பலரும் வந்து தாழுந்து புங்கவும், பழைய அருவாள நாட்டினரசர் அவன் ஏவிய தாழிலைச் செய்தற்கு அவன்சொற் கேட்பவும், வடநாட்டினர்கள் ஆரிய அரசர் வாடவும், குடநாட்டிலுள்ளார் மன வழுச்சி குன்றவும், பாண்டியன் வலிகுறையவுஞ் சீறி, நன்னர்தம் நிலைபெற்ற மதிலைக் கைப்பற்றும் மத ரடைத்தாய் வலிய தாளினையுடைய யாளைப்படையும்

மறத்தாற் சிறந்த வலிமையும் வாய்ந்தவனுப்புச் சினத்தா
சிவந்த கண்களால் வெருண்டு பார்த்துப், புல்லிய இடை
அரசரது கால் அழிந்துபடவும், இருங்கோவேள் சுற்று
தார் கெடவும், காட்டையெல்லாம் அழித்து நாடாக்கி
‘குளங்கள் அகழ்வித்துப் பலவளங்களும் பெருகச்செய்த
விளங்கும் மாடத்தினையுடைய உறையுரை விடுத்து
ஆண்டுக் கோயில்களையுங் குடிகளையும் நிலைபெறச் செய்த
சிறுவாயிலும் பெருவாயிலும் அமைத்து, மதில்களில் அ
பெய்யும் குருவித்தலைக்டோறும் அம்புக் கட்டுகளை
பொருந்த வைத்துப், பகைவர் யாவராயிலும் அவரோ
பொருதற்கு நேர்ந்துள்ளேமென வஞ்சினங் கூறி
பின் ஆசலினின்றும் பிறழுமாட்டேமென்னும் உறுதியுடைய
மையினுலே முதுகுகாட்டிப் போகாது வீரத்திருமகள் என்றும்
நிலைபெற்ற பெரிய மதிள் மின்போல் ஒளிவீசதலாக
இவனைப் பணிதற்கு வந்த வாரிதுக்கிண முழுவினையுடைய
மற்றை அரசர் தம் ஒளிமழுங்கப் பெற்றாய்ப், பின் இவை
அருளேஞ்ககத்திற்குத் தக்காராகல்வேண்டி இவனைப் பணிலால்
அவர் முடிகளிற் குயிற்றிய மணிகள் உரிஞ்சிய மிக்
வலியினையுடைய வீரக்கழல் கட்டின காலினையும், பொ
றோடி யணிந்த தன் புதல்வர் ஓடி விளையாடவும் தொழில்
முற்றுப் பெற்ற அணிகலங்கள் அணிந்த தன் மனைவியாரில்
முகிழ்த்த கொங்கைகள் தழுவவும் செஞ்சங்தனக் குழம்
கலைந்த மார்பினையும், ஒள்ளிய பூண்களையும் உடையனும்
சிக்கவேற்றை யொத்துப் பகைவர்க்கு வருத்தத்தை விளை
கும் வலியினனுன் கரிகாற் பெருவளத்தான் என்க.

(உகாக - நாக) முன் கருக்கோள்ட இப் பாட்டின்
போருள் முடிபு

இப் பெற்றியனுன் அவ் வேந்தன் பகைவர்யே
ஒச்சிய வேலைக்காட்டினுங் கொடியதாயிருந்தது யா

போதற்கு எழுந்த கானகம்; இவள் அகன்ற மெல்லிய தோள்களோ அவன் செங்கோலிதுங் குளிர்ந்தவாயிருக் கிண்ணன என்க.

ஐ. பாலீ

பாலீயென்பது பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் டணர்த்தும் அகழுமுக்கமாம். தன் மனக்கினிய காதலியை மணந்து கொண்டு தலைமகன் இல்லிருந்து இல்லறம் நடாத்துங்கால், வேற்றுநாட்டிற் சென்று பொருட்டேலைக் கருதித் தன் மனைக்கிழத்தியைப் பிரிந்து போதற்குக் குறித்தவழி, அக் குறிப்பினை அறிந்த அவன் காதலை அவளைப் பிரிதற்கு ஆற்றுளாய் மிக வருந்தானின்றனள். அவ் வருத்தத்தைக் கண்டு அவளைப் பிரியப்பெறுவதைத் தன்கெஞ்சை நோக்கி, “முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெற்றும், வாரிருங் கூந்தல் பயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே” என்று கறித் தான் செல்லுதல் தவிர்ந்தான். இங்ஙனஞ் செலவு ரயிர்ந்தது இப்போது ஆற்றுளான இவளைப் பலதிறத்தாம் அறிவுறுத்தி ஆற்றிப் பின் பிரிதற் பொருட்டேயாம். பூகவே, இப்போது தான் பிரிதலை யொழிந்தது பின் பிரிந்து பொதற்குக் காரணமாகையால் இப் பாட்டுப் ‘பிரிதல் நிமித்தத்’ தின்கண் வந்த பாலீயொழுக்கத்தை விளக்குவதற்கிறேன்க. இதனை ஆசிரியர் நூல்காப்பியலுர்,

“செலவிடை யழுங்கல் செல்லாமை யன்றே
வன்புறை குறித்த றவிர்ச்சி யாகும்.”

— ரு குறியவாற்றுவுங் காண்க.

೬. ವಾರ್ತೆಗೆ

பாலை என்னும் மக்கள் அகரூபுக்கத்தைக் கூறுகின்ற இப்பாட்டின்கண் அவரது புறாபூபுக்கமுங் கூறல் வேண்டின் அப்பாலையென்னும் அகவொபூபுக்கத்தோடு இயைடுடைய வாகை என்னும் புறவொபூபுக்கமே கூறற்பாற்றும். புடைய வாகை என்னும் “புறவொபூபுக்கமே கூறற்பாற்றும் என்னை? “வாகை தானே பாலையது புறனே” என்று என்னை? “வாகை தானே பாலையது புறனே” என்க. அவை இரண்டு ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுராகவின் என்க. அவை இரண்டும் அங்குனம் இயைபுடையவா ரெண்டையெனின்; ‘வாகை’ என்பது ஒருவர் தம் திறத்தினை ஏஜன்யோரின் மிக்குத் தோன்ற விளக்குதலாம்; எனவே, இஃது ஒருவர்க்கு உள்தாம் வெற்றி என்னும் புறவொபூபுக்கத்தை உணர்த்துவதாம் வெற்றி என்னும் புறவொபூபுக்கத்தை உணர்த்துவதன்பது இனிது பெறப்படும். ‘பாலை’ என்பதுங் காதற் கழுமையிற் சிறந்த தன் காதலிபாற் சென்ற அன்பின் வழியே ஒழுகி அவளிடத்தே தங்கியிராது, இல்லற வாழ்க்கையினை இனிது நடப்பித்தற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் நன்பொருள் திரட்டுதற்பொருட்டு அவள்மேற்கொத்தின அடக்கி வெற்றிகண்டு தலைமகன் பிரிந்த சென்ற அன்பினை அடக்கி வெற்றிகண்டு தலைமகன் பிரிந்த போதலை உணர்த்துவதாம். ஆகவே, அகத்தே நிகழுப் பாறுன்பை வெற்றிகானும் ‘பாலை’யும், புறத்தே நிகழும் பாறு மறத்தை வெற்றிகானும் ‘வாகை’ யுங் தம்முள் ஒப்புவையுடையவாதல் தெற்றெனப் புலப்படும்.

இனித் தன்காதலிமாட்டுச் சென்ற காதலை அடக்கி பிரிதற்கு எழுந்த தலைவன் அவள் மிக வருந்துதல் கண்டு இரண்கி அவளை ஆற்றுதற்குத் தங்கிய ‘பாலை’ ஒழுக்கத்தைக் கூறும் இப்பாட்டின்கண் ‘வாகை’ என்னும் புறஞ்சுக்காயாண்டுக் கூறப்பட்டதெனிற் காட்டுதும்: கிரிகர்ஜோய் தன் இளம் பருவத்தே பகைவர் இட்ட சிறைக்களத்தில்

இருந்தபோது, அவரை வெல்லும் வகையெல்லாம் நினைந்து பார்த்துப் பின் அச் சிறைக்களத்தினின்றும் அஞ்சாது தப்பிப்போய்த் தன் அரசவுரிமையினைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு அப் பகவர்மேற் சென்று அவரை யெல்லாம் வென்று அவர் நாடு நகரங்களை அழித்து வெற்றி வேந்த னுய்ச் செங்கோல் ஒச்சினமை இருநூற்றிருபத்தோராம் அடிமுதற்கொண்டு இருநூற்றுத் தொண்ணுறை ரூபநாம் அடிகாறும் இனிது விரித்துக் காட்டினாகவின் பாலையோடு இயைபுடைய ‘வாகை’ என்னும் புறத்தினையும் உருத்திரங்கண்ணாலும் என்னும் நல்லிசைப் புலவரால் நண்டுச் சொல்லப்பட்ட தென்க.

கூ. பாட்டின் வரலாறு

இனி, இப் பாட்டின் வரலாற்றைப் பின்வருமாறு உய்த்ரணர்த்துகாட்டல் இமுக்காது. இதனை யியற்றிய நல்லிசைப் புலவரான உருத்திரங்கண்ணாலும் தம் ஆருமிர்க் காதலி யோடு மருவியிருந்து இல்லறம் நடாத்துகின்றுமில் அவர் முமக்குள்ள பொருள்வளர்க் கருங்க வறுமை வந்து நலிவர்மிற்று. அவ் வறுமை நோயினைக் களைந்து விருந்தோம்பிடம்தற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் பொருள் பெற்ற பொருட்டுக் கரிகாற்சோழனிடத்துப் போதற்குக் கருதினார். அக் கருத்தறிந்த அவர் அருமை மனைவியார் வரைப் பிரிதற்குச் சிறிதும் பொருந்தாராய் வருந்தினார். அவர்த்தங்கண்டு பிரிதலைத் தவிர்ந்த அவ்வாசிரியர் மும் கரிகாற்சோழன்பாற் போதற்குக் கருதினமையும், நுது தெரிந்து தம் மனைவி வருந்தினமையும், அவள் ஆற்றாமயினைத் தணித்துப் பின் ஒருகாற் பிரிதற்பொருட்டுப் பாகாது தவிர்ந்தமையும் இனிது விளங்க நலமுறவுறைத் த. ஆ. 4

தூத், தாம் சோழ வேந்தனிடத்துப் பரிசில் பெறவேண்டி நைமையும் “முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெற்றும்” எனக்குறிப்பால் அறிவித்து, அக் கரிகார் சோழ மன்னர்குரிய அரிய பெரிய வெற்றித் திறங்களெல்லாம் நடந்தவாறே மொழிந்து இவ்வருமைத் திருப்பாட்டை அருளிச் செய்தனர். இங்கனம் இயற்றிய இவ்வருந்தமிழ்ச் செய்யுளைப் பின்னெருகால் இவர் அச் சோழ வேந்தன்பாற் சென்று காட்ட அவன் இவர் செய்யுளின் சொற்சூலை பொருட்சூலைகளை மிக வியந்து இவர்க்குப் பதினாறு நாடுயிரம்பொன் பரிசிலாக வழங்கிச் சிறப்புச் செய்தான்; இது “தமுஷ செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர்பொன் பத்தொடாறு நாடுயிரம் பெறப், பண்டு பட்டினப் பாலைகொண்டதும்” என்னுங்களிங்கத்துப்பரவிச் செய்யுளால் அறியப்படும்.

எ. ஆக்கியோன் வரலாறு

இனி இவ்வருமைத் திருப்பாட்டை அருளிச் செய்த நல்லிசைப் புலவரான உருத்திரங்கண்ணனார் கடியலூரிற் பிறந்தவரென்பது இவர் பெயர் அவ்வூர்ப் பெயரொடு புணர்த்துக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்ற வழங்குமாற்றால் அறியப்படும். இவர் பண்டைக்காலத் தமிழ்மக்களில் அந்தணர்குடிக்கு உரியாரென்பது, தொக்காப்பியம் மரபியலிற் பேராசிரியர் “ஊரூம்பெயரு முடைத் தொழிற் கருவியும், யாழுஞ் சார்த்தி யவையவை பெறுமே” என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் ‘உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி, பெருங்குன்றார்ப் பெருங்கெளசிக்கன், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணன் என்பன அந்தணர்க்குரியன.’ என்ற உரை கூறியவாற்றால் தெளியப்படும்.

இனி, இவர் இன்ன சமயத்தைக் கைக்கொண்டு ஒழு கிணுரென்பது செவ்வனே பெறப்படவில்லை. இவ்வாசிரியர் நாம் இயற்றிய பெரும்பாலும் ஜப்படையில் “காந்தளன் சிலம்பிற்களிறுபடிந் தாங்குப், பாம்பணைப் பள்ளி யமர்ந்தோ அங்கன்” என்று கூறினார்களின் இவர் வைணவ சமயத்தைப் பின்பற்றி ஒழுகினு ரென்னுமோ எனின்; காஞ்சி நகரத்திற் செங்கோல் ஓச்சிய தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்னும் வேந்தன்பாற் சென்று பரிசில் பெறும்படி பாண்றை ஏவிப் பாடுமிடத்து, அவன் அரசு வீற்றிருந்த அக் கச்சி நகரத்தில் திருக்கோயில் கொண்ட திருமாலையும் வழிபட்டுச் சென்மின் என்று அப் பாண்றை நோக்கிக் கூறியதன்றி, இவர் திருமாலை வழிபட்டு வந்தனரென்பது அதனாற் சிறிதும் பெறப்படாமையின் அங்கனங் கூறுதல் பொருந்தா வரையாமென்க. அக் கச்சி நகரத்திற் சிவ பிரான் கோயிலும் இருப்ப அதனை விடுத்துத் திருமால் கோயிலையே இவர் மிக்கெடுத்துக் கூறியவா ரெண்னை பயனின்; தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்னும் அச் சௌழி மன்னன் திருமால் குடியிற் ரேண்றினேனை ஆகிருநிலங் கடந்த திருமறு மார்பின், முந்தீர் வண்ணன் முறங்கடையங்நீர்த், திரைதரு மரபி னுரவோ னும்பல்” எனும் பெரும்பாலும் ஜப்படையடிகளிற் கூறினார்களின், ஆவும் வேந்தன்பாற் போம் பானர்க்கு அவன் தன் குடித் தெய்வமாய் வழிபடுங் திருமாலைத் தொழுது செல்கவன ஆறிவுறுத்தருளினு ராகளின் அது கடாவன்றென மறுக்க அங்கனமன்றித் திருமாலைக் கூறினமையானே இவர் வணவரா மெனின், “கருவி லோச்சிய கண்ணகன் மறும்த்தோட், கடம்பமர் கெடுவேள்” என்று முருகக் டவுனோயுங் கூறினார்களின் இவர் சைவ சமயத்திற்குரிய மறும் போலுமென எதிர்மறுத் துரைப்பார்க்கு இறக்க

லாகாமையின் அங்கனங் கூறுதல் வழுவுரையா மென்க, இவ்வாற்றில் இவர் இன்ன சமயத்தவர் எனத் துணிபுரை விரித்தற்கு வலிய சான்றின்மை காட்டப்பட்டதாகவின், இவர் சமயம் இதுவென்பது துணியப்படாது போலுமென்க.

அற்றியிலும், இவரது பெயரின் ரண்மையை உற்று நோக்குமிடத்து இவர் சைவசமயத்திற்குரியார் என்பது புலப்படுகின்றது. ‘உருத்திரங்கண்ணாலூர்’ என்னுஞ் சொற் ரூட்டர் உருத்திரனுக்குக் கண்போற் சிறந்த இளைய பிள்ளையாரான முருகக் கடவுளைக் குறிப்பதொன்றாகும். சைவசமயங் தழீஇயொழுகுக் குடியிலுள்ளாரே அப் பெயரிட்டு வழங்குதல் மரபாய்ப் போதரக் காண்டலின், இவ்வாசிரியர் சைவசமத்திற்குரியாம் போலுமெனக் கூறல் இழுக்காது.

அ. பாட்டுடைத் தலைவன்

இனி இப் பாட்டுடைத் தலைவனை சோழன் கரிகார் பெருவளவன் இற்றைக்கு ஆயிரத்துத்தொளாயிர ஆண்டு கருக்கு முன் சோழநாட்டின் தலைநகரான காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் செங்கோலோச்சினைன். இவன் கிறித்து பிறந்த முதல் நூற்றுண்டின்கண் அரசரிமை பெறவையினு னென்பதும், மதுரை மாநகரிற் கடைச்சங்கமும் இவன் காலத்தேதான் நிரம்பப் பொலிவுபெற்றிருந்த தென்பதும் யாம் எழுதிய மாணிக்கவாசகர் காலம் என்னும் நாள் இனிது விளங்க விரித்துக் காட்டப்பட்டன. அவையெல்லாம் சண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இது வரம்பின்றி விரிமாகவின் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. கடைச்சங்கத்தாரர் ரூகுக்கப்பட்ட பத்துப்பாட்டுகளில் இரண்டு பாட்டுகள் இயற்றிய ஆசிரியர் உருத்திரங் கண்ணாலரும் ஆயிரத்தாங்

தொளாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவரென்பதும் இதனால் விளக்கற் பாலதேயாம்.

இனி, இச் சோழமன்னன் தான் இளைஞன யிருந்த காலத்துப் பகைவராற் பற்றப்பட்டுச் சிறைக்களத்தே யிடப் பட்டாணன்பதூாம், பின் அச் சிறைக்களத்தினின்றுங் தப்பிப்போய்த் தன் அரசரிமையினை எய்திப் பின்பு அப் பகைவர்மேற் படையெடுத்துச் சென்று அவரையெல்லாம் வென்றுள்ளன்பதூாம் இப் பட்டினப்பாலையின் இறுதிப் பகுதியால் நன்கு புலப்படுகின்றன.

இன்னும் இவன் இளைஞனுயிருந்தபோது ஒருகால் இவன் பகைவர் இவளைக் கொல்லும்பொருட்டு இவனிருந்த இல்லத்தைத் தீக்கொளுவ, இவன் அதற்கு அஞ்சாது அத் தீயினடுவே போய் அப்பாற்பட்டு உயிர்பிழைத்தாணன் பதும், அங்கனம் அத் தீயைக் கடந்து செல்லுங்கால் இவன் கால் கரிந்துபோயினமைபற்றியே இவன் கரிகாற் சோழனென்னும் பெயர் பெறுவானுயின னென்பதும், இவன் தன் அரசரிமையினை எய்துக்கால் இவன்றன் அம்மானுன இரும்பிடர்த்தலையார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் இவற்குப் பெருந்துணையாயிருந்தன ரென்பதும், இவன் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனைடு வெண்ணி யன்னும் ஊர்ப்புறத்தே போர்செய்து வெற்றிகொண்டா னென்பதும், அங்கனம் போரியற்றுக்கால் அச் சேரலாத புக்குத் துணையாய்வுந்த பாண்டியன் ஒருவளையுங் தோல்வி பறச் செய்தாணன்பதும், பின்னைருகால் இமயமலை வரயிற் சென்று ஆரியவரசரை யெல்லாம் வென்று அம்மக்குவட்டின்மேல் தன் புலிக்கொடியை நாட்டினு னென்றும், இருங்கோ வேளின் வழிவந்த சுற்றத்தார்க்கு இவன் ஒரும் பகைவனென்பதும், இவன் தமிழ்ப்புலவர்களை ஒழும் பாதுகாத்து வந்தமையால் அவர்களாற் பெரிதும்

நன்கு மதிக்கப்பட்டு வந்தானென்பதும் பற்றியும், பொருநராற்றுப்படை, புறநாற்று முதலிய நூல்களால் இனிது விளக்குகின்றன.

க. பாட்டின்நலம் வியத்தல்

இனி, இப்பாட்டின்கண் உள்ள பொருளமைதியின் நலத்தைச் சிறிது ஆராய்வாம். ஒருபாட்டின்கண் அமைந்த பொருளுக்கும் அதனைவிட்டுத் தனியே கிடந்த பொருளுக்கும் வேறுபாடு பெரிதாம். தனியே கிடந்த பொருள் அறிவுக்குப் புலப்படும் அவ்வளவேயன்றி வேறு இன்பம் பயப்பதன்றும். பாட்டின்கண் அமைந்த பொருளோ அறிவிற்குப் புலப்படுவதுடன் நம் மனங்களை உணர்ச் சியை எழுஷித்து இன்பம் பயப்ப தொன்றும். தின்கள் வானில் விளக்குகின்றதென்று ஒருவன் உரைத்தால் அவ்வுரை நம் அறிவுக்கு ஒருண்மையை அறிவிக்கும் அவ்வளவேயன்றி அதன்மேற் ரருவது சிறிதுமில்லையன்றே; அவ்வாறன்றிக்,

“கொழுந்தா ரகைமுகை கொண்டலம்
பாசடை விண்மடுவில்,
எழுந்தார் மதிக்கமலம் எழில்தந்தெனா.”

என்னுங் திருச்சிற்றம்பலைக் கோவையார் திருப்பாட்டை ஒருவர் உரைப்பக் கேட்டால், ‘விரிந்த நீலவானம் என்னும் நீர்மடுவில் முகிற்குழாமாகிய பச்சிலை பரவியிருப்ப இடையிடையே வான்மீன்க ஓகிய வெண்டாமரை முகைகள் நிறைந்து விளக்க அவற்றின் நடுவில் முழு வெண்டிங்களாகிய ஒரு வெண்டாமரை அலர்ந்து அழுகுடைத்தாய்த் தோன்ற கின்றது’ என்னும் அச் செய்யுட்பொருள் நம் அறிவுக்கு

புலனுதலொடு நம் மனங்கினையின் உணர்வினையும் எழுவித்து இன்பந்தருதல் கண்டாமன்றே? மற்று இங்ஙனம் இன்பம் பயத்தல் அச் செய்யுட்பொருளுக்கு மட்டும் எவ்வாறு பொருந்துவதாயிற்று என்று நனுகிப்பார்க்குமிடத்து, இராக்காலத்தே முழுநிலவுடன் காணப்பட்ட அவ் வானின் தோற்றத்தை நிலத்தின்கண் ஊள்ள ஒரு மடுவின் ரேற்றத் தோடு ஒப்பதாகவைத்துக் காட்டினமையால் அதற்கு அவ் வின்பம் வினைக்கும் ஆற்றல் பொருந்தலாயிற்றென்பது நன்கு புலனும். ஆகவே, பாட்டின்கட்சொல்லப்படும் பொருளுக்கு இசைந்த வேறொரு தோற்றத்தினை எழுப்புதல் செய்யு வியற்றும் நல்லிசைப்புலவர்க்கு மட்டும் வாய்ந்ததொரு திறமாம். இங்ஙனம் அவர் செய்யும் செய்கைத்திறத்தினையே இலக்கண நூலார், உவமை, உருவகம் என வேறுபெயரிட்டு வழங்குவர். பொருள்களைக் கிடந்தவாறே சொல்லிக் கொண்டுபோம் நெறி தன்மைநவிற்கி எனவும், அங்ஙனஞ் சொல்லிப்போதற்கு இடையிடையே உணர்வு சலியாமைப் பொருட்டுச் சுவைவேறுபடுத்தி அப்பொருளோடு இயைந்த பிறபொருட் போற்றத்தை எழுப்புநெறி உவமை உருவகம் எனவும் பெயர்பெற நிற்கும்.

இன்னும் இவ்வுவமை உருவகம் முதலியவற்றின் வேறுகப் பிறர் ஆயிரம் புனைந்துரைகள் கூறினாயினும் அவையெல்லாம் இவ்வுவமை உருவகம் என்னும் இரண்டிலே யடங்கும். தம்மாற் கூறப்படும் பொருள்களின்வழியே அறிவு செல்லுங்காற், புலவர்க்கு இயற்கையாய்த் தோன்றும் ஒப்புமைகள் உவமை உருவகம் என்னும் இவ்விரண்டே பாகலின், இவ்வியற்கை நெறி திறம்பி மிகவும் இடர்ப்பட்டுப் பலப்பலவான புனைந்துரைக் களைல்லாம் அமைத்துப் பொருள்களை திரித்துக் கற்பார் தம் மன உணர்வைச் சிதைக்கும் பிறரெல்லாம் புலவரெனப்படுதற்குச் சிறிதும் உரியர்

ஆகார் என்பதூம், அவரான் அமைக்கப்படும் அவ்வணிக வள்ளாம் வெற்றுவார வெறும் போலிகளேயா மென் பதூம் உண்மை யறிவுடையார்க்கெல்லாம் இனிது விளக்கற்பாலனவேயாம். இவ்வண்மை கடைப்பிடித் தன்றே ஒப்புயர் வில்லாச் செந்நாவன்மைச் செவ்வறிவுத் தெய்வப்பெற்றியாளரான ஆசிரியர் தொல்காப்பியாழு பொருளதிகாரத்துள் உவம வியல் என ஒன்றே வகுத்து உவமம் ஒன்றையே அணிந்துரையாக வைத்து விளக்கினார். இத் தெய்வ ஆசிரியரோடு திறம்பிப் பிறர் தமக்கு வேண்டியவா ரெல்லாம் அணிகளைப் பெருக்கி எழுதினாயினும் அவையெல்லாங் தொல்காப்பியந்தின்முன் தலைதூக்கமாட்டாவா யொழிதல் காண்க.

இனிப் பட்டினப்பாலை யென்னும் இவ்வருமருந்தன்ன நாலை எழுதிய உருத்திரங்கண்ணார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் இதன்கண் இருபது உவமைகள் காட்டியிருக்கின்றார். இவ்வுவமைகளை ஓரிடத்து ஒருசேரக் கூறுது பொருள்களைக் கிடந்தவாறே சொல்லிக்கொண்டு போம்வழி இடையிடையே சுவை வேறுபடுத்திக் கற்பார்க்கு உணர்வெழுச்சி உண்டாமாறு அவை தம்மை ஊடே ஊடே இனிதமைத் திடுகின்றார். உருத்திரங்கண்ணாரும் பொருள்களைக் கிடந்தவாறே கூறினாயின், அதனால் மன உணர்வினைக் கவர்தல் ஏலாதாலெனின்; அற்றன்று, உலகியற் பொருள்களில் இயற்கையழகுள்ளனவும் அஃதில்லனவுமென இருபாலன உள்ளன. ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணார் இச்செய்யுட்கண் உலகியற் பொருள்களில் அழகாற் சிறந்து மக்கள் மனஉணர்வை எளிதிலே கவர்தற் பயத்தவான் அரிய பெரிய பொருள்களைக் கூறும் வழியெல்லாங் தன்மை நனிற்சியும், அவற்றிடையே இயற்கையழகுப் பொருளின் வேறுவன சில வந்தால், அவற்றை அழகுபெறக் கூறல்

வேண்டி உவமையும் வைத்துரைக்கும் நட்பம் மிகவும் பாராட்டற் பாலதொன்றும்.

இனிக், காவிரிப்பூம் பட்டினத்து உப்பங்கழியில் நெல் வேற்றிக் கொண்டுவந்த படகுகள் தறிகடோஹும் கட்டப் பட்டிருத்தற்கு இலாயத்திலே வரிசையாகக் கட்டப் பட்டிருக்கும் குதிரை வரிசையையும், சுற்றிக் கரை எழுப்பி யளங்கும் மலர்ப் பொய்கைகளுக்கு மக்கீனாற் குழப்பட்ட மதியினையும், அங்குள்ள சோரூக்குஞ் சாலைகளிலிருந்து பெருகியோடுகூட்டுக்கூசிக்கு யாற்றின் வெள்ளத்தையும், அக்கஞ்சி உலர்ந்து புழுதியாய் மேற்படிந்த அரண்மனை வீடு தருக்கு வெண்ணீற்றிற் புரண்டெடுந்த கனிற்றியானைகளையும், நடர்க்கரையின் மேட்டுக் குப்பத்திலே உள்ள வளிய செம்படவர் கரடிக்கூடத்தில் ஒருவரோடொருவர் பிளைந்து மற்போர் புரிதலுக்கு (நீலவானில் வலப்புறமாய்ச் சுழன்று ஹன்மீன்களொடு கலந்து செல்லுங் கோள்களையும், அச் செம்படவர் தம்முடைய குடிசை வீடுகளில் தூண்டிற் தொலையும் மீன் இடும் புட்டிலையுஞ் சார்த்தி வைத்திருத் தற்குப் போர்க்களத்திலிறந்த மறவனுக்கு நிறுத்திய நல்லின் எதிரிலே ஊன்றிய வேலையுங் கேடகத்தையும், அவர்தம் குடிசை வீட்டுமுற்றத்தில் வெண்மணைவே பூலையை உரை வைத்திருத்தற்கு நிலவின் இடையிலே சர்ந்த இருளையும், செக்கச் சிவந்த நீரையுடைய காவிரி ராறு கடலொடு கலத்தற்குக் கரியமலையைச் சேர்ந்த செக்கர் வாணையும்) தாயின் கொங்கையைத் தழுவிக் டந்த மகவையும், சுங்கச் சாவடியிலுள்ள காவலாளர் ரவும் புகலும் ஒழியாது தங்கடமை செய்திருத்தற்குக் கிரவன் நேரிற் பூட்டப்பட்டு இடையைறுது செல்லும் திரையையும், மரக்கலத்தில் வந்த சரக்கைக் கடலினின்று ஈரயிலேற்றுதற்கும் கரையிற் கிடந்தவற்றைக் கடன்மேற்

கப்பலி லேற்றதற்கும் முகில் கடலில் முகந்த நீரை மலையிருப்பதை அங்கனம் மலையிற் பொழிந்த நீர் பின் பொழிதலையும், கடற்கரையிற் பண்டசாலை முற்றத்தை சேறலையும், கடற்கரையிற் பண்டகளின்மேல் ஆன களிலே அடுக்கிக் கிடக்கும் மூட்டைகளின்மேல் ஆன நாய்களும் ஆட்டுக் கிடாய்களும் ஏறிக் குதித்து விளையாடுதற்கு மலைப் பக்கங்களிலே ஏறிக் குதிக்கும் வருடையின் மான்களையும், மாதர்கள் முருகவேளைத் தொழுதற் பொருட்டாகத் தலைமேற் குவித்த தொடிக்கைகளுக்குக் காந்தடையின் கனுக்களிற் கிளைத்த கவிந்த முகைக்குலைகளையும், தெருக்களின் இருபுறத்தும் நாட்டப்பட்ட துக்கும், கொடிகளுக்கு யாற்றின் இருக்கரையிலுமுள்ள கரும்பின் பூவையும், காவிரிப்பூம் பட்டினக் கடற்றுறை முகத்தின் பூவையும், காவிரிப்பூம் பட்டினக் கடற்றுறை முகத்தின் அசைந்துகொண்டிருக்கும் மரக்கலங்களுக்குக் கட்டுத்தறியை அசைக்குங் களிற்றியானைகளையும், வேளாளரத்துடுவுநிலைமைக்கு நுகத்தடியிற் றைத்த பகலாணி யினையும் கரிகாற்சோழன் இளைஞருப்பிருந்தபோது பகைவரது சிறைகளத்தில் அடைக்கப்பட்ட டிருந்தமைக்குக் கூட்டிலடைக்கப்பட்ட புலிக்குட்டியினையும், பின் அவ் வரசினைஞன் அசிறைக் களத்திற் காவலரை யெல்லாங் கடஞ்துபோய்த் தன் அரசரிமையினைக் கைப்பற்றியதற்குக் குழியில் வீழ்ச்சுண்ணான் அக்குழியினைத் தூர்த்து மேலேறிப்போய்தன் பெட்டையானையைச் சேர்ந்ததனையும், போர்க்கடையாளரான பூஜைப்பூவும் உழினைப்பூவுஞ் சூடிவந்த படைகுக் குற்றுச்செடி பம்பிய கருங்கற் பாறையினையும், போருத்திரங்கண்ணார் ஆண்டாண்டு உவமைக்கி பாட்டை மிகவுங் திறம்பட அமைத்தது காண்க.

இன்னும் இவர் உலகியற் பொருள்களைக் கிடஞ்சவாடுவத்து உரைக்குமிடத்தும், சூடகமலையிற் ரேஞ்சில்

காவிரியாறு சோழனுட்டின்கண் என்றும் ஸீர் அரூது நிரம் பிப் பொன் கொழித்து ஒழுகுதலும், கழுனிகளெல்லாம் எப்போதும் விளைந்து கொண்டிருப்பக் கரும்பாலைகளிற் கரும்பை நறுக்கிப் பிழிந்து பாரு காய்ச்சதலும், ஏருமைக் கண்றுகள் நெற்கூடுகளின் நிமுலிலே ஆங்காங்கு உறங்கிக் கிடுத்தலும், தென்னை வாழை கழுகு மா பனை மஞ்சள் இனுசி சேம்பு முதலியன மிகவுக் கொழுமையாய் நெடுக வளர்ந்து அடர்ந்திருத்தலும், சிறு பெண்கள் வீட்டு முற் றத்தில் நெல்லுலர வைத்துக் காவலா யிருப்பச் சிறுர் சிறு தேர் செலுத்தி விளையாடுதலும், கடற்கரை உப்பங்கழி களிலே படகுகள் வரிசையாக நிற்றலும், கடற்கரையிற் கானற்சோலை வளஞ் சிறந்து தோன்றுதலும், மலர்வாவிகள் ஏரிகள் அடிசிற்சாலைகள் அரண்மணிகள் மாட்டுக்கொட்டில்கள் பெளத்தர் சைனர் மடங்கள் காளிகோயில்கள் முதலியன ஆங்காங்கிருத்தலும், செம்படவர் தம் குப்பங்களிலே இருமீன் சுட்டுத் தின்றும் வயலாமையைப் புழுக்கி உண்டும் அடம்பு ஆம்பல் முதலியவற்றின் பூக்கள் குடியும் ஒருவரோ டொருவர் செருக்குற்றுக் கவண்கல் வீச அவற்றிற்கு அஞ்சிப் பனைமரங்களிலுள்ள புட்கள் பறக்குபோதலும், அச் செம்படவரது புறச்சேரியில் பன்றிகளுக்கோழி களும் உலாவ ஆட்டுக்கிடாய்களும் கெளதாரிப் பறவை களும் விளையாட உறைக்கிணறுகள் பல இருத்தலும், சிறு குடிசை வீடுகளிலுள்ளே தூண்டிற்கோலும் மீனிடும் புட்டி அன் சார்த்திவைக்கப்பட்டிருத்தலும், அவ் வீட்டு முற்றங்களின் மணலிலே வலைகள் உலர்தலும், அங்குள்ள பரவரும் பரத்தியரும் முழுநிலவு நாளிலே சுறுமீன் கொம்பை நட்டுக் கடற்றெய்வத்திற்குத் திருவிழாக்கொண்டாடுதலும், நகரத் துள்ள மாந்தர் மேன்மாடங்களிலே யாமத்திற் பலவகையான இன்பந்துய்த்து உறங்கினமையால் அவியாதுவிட்ட விளக்

கங்களைக் கட்டுமரத்தில் மீன்பிடிக்கப்போய் வைகற்றியில் வந்த பரதவர் எண்ணிப் பார்த்தலும், கடை யாமத்தில் அப் பரதவர் கடற்கரை எக்கர் மணலிலே உறங்கிக் கிடத் தலும், சுங்கச்சாவடியிற் சுங்கங்கொள்ளுங் காவலர் அள விறந்த பண்டங்களையெல்லாம் தம் அறிவால் அளந்து பார்த்துச் சோழனுக்குரிய புலி முத்திரையிட்டுப் போக்கித் தங்கடமை வழாது செய்தலும், பண்டசாலை முற்றங்களிலே மலைபோல் அடுக்கப்பட்ட முட்டைகளின்மேல் நாடும் ஆட்டுக்கிடாடும் ஏறினொடுதலும், நகரத்திலுள்ள மகளிர் முருகவேள் திருவிழாவைக் கண்டு தொழுதற் பொருட்டு மேல் மாடங்களிற் சாளரவாயிலைப் பொருந்தினின்று கை கூப்புதலும், அந் நகரமெல்லாம் பலதிறப்பட்ட கொடிகள் நாட்டப்பட்டு விளங்குதலும், பருமானிலிருந்து வந்த குதிரைகள் மலையமாநாட்டிலிருந்து வந்த மிளகு பொதிகள் இமயமலையிலிருந்து வந்த பலவகை மணிகள் பொதியமலையிலிருந்து வந்த சந்தன அகிற்கட்டைகள் இலங்கைக் கடலில் எடுத்த முத்துகள் கீழ்க்கடலினின்றுங் கொணர்ந்த பவளங்கள் கங்கை காவிரி ஈழம் முதலீய விடங்களிலிருந்து வந்த உணவுப் பொருள்கள் முதலீயனவெல்லாம் கடைத் தெருவுக்கோறுந் தொகுக்கப்பட்டித்தலும், புலான் மறுத்துப் பொய்யாவொழுக்க மேற்கொண்டுவாழும் வேளாளர் பலதிறப்பட்டார்க்கும் உதவி புரிதலும், பலதேயத்தினின்றும் வந்த மக்கள் ஒருவரோடொருவர் அளவளாவியுறை தலும், கரிகாற்சோழன் பகைவரிட்ட சிறைக்களத்தினின்றுங் தப்பிப்போய்ப் பின் அப் பகைவர்மேற் படைதிரட்டி வந்து வந்து அவர் நாடு நகரங்களைப் பாழ்படுத்தின மையால் அவருடைய பொய்கைகள் மன்றங்கள் அரண் மனைகள் நகரங்கள் முதலீயனவெல்லாம் வெறும் பாழாய்க் கிடத்தலும், அங்கனம் வெற்றியிற் சிறந்து போந்து தன்

ஈகரத்தில் அத்தாணி மண்டபத்தே அவன் அரசு வீற்றிருக்குங்காற் பலதேய மன்னரும் போந்து அவன் மருங்கிருந்து அவனேவிய தொழில் கேட்டு நிற்றலும், பகைவர்க்கு இன்னனுயினும் தன்னேடோருமையுடையாரிடத்து அவன் மிக்க அன்புடையனு யொழுகுதலும் பிறவும் நம் மனக்கண்ணெதிரே அரும்பெறல் ஒனியமெழுதிக் காட்டினாற் போல் அழகு கனிய விளக்கிக் காட்டியவாறுங் காண்க. இங்னம் உலகவியற்கைப் பொருள்களுள்ளும் அழகான் மிகச் சிறந்தவற்றையே தெரிந்தெடுத்து அவை தம்மைத் தமது நண்ணறிவால் பொருந்தக்குழைத்துத் தம் அருமைத் திருமொழிகளால் நம் நெஞ்சப்படாத்தில் அமைதி பெற வரைந்து பட்டினப்பாலை இயற்றிய ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணாரது நல்லிசைப் புலமை செந்தமிழ்ப் புகழ்மைக்கு ஸரு நந்தா மணிவிளக்காமென்க.

இனி, இவ்வாசிரியர் உலக வியற்கைப்பொருட் டோற்றங்களை இடையறைது திரிந்துகண்டு வியந்து கழிபெருமகிழ்ச்சியைக் கொட்ட வந்தனரென்பது இப் பாட்டின்கட்ட டெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. வானம்பாடிப் பறவை மழைத்துளியை டண்டு உயிர்வாழுமென்பதும், குழிப்பறவையும் தூதணம் புருவும் தனித்துள்ள காளிகோட்டத்தில் ஒதுங்கியிருக்குமியன்பதும், செம்படவர் சேரியிற் கோழி கெளதாரி முதலிய புட்களிருக்குமென்பதும், பாழ்பட்ட இடங்களிலே கூகை கோட்டான்கள் உறையுமென்பதும் இவரால் கொடுக்கவும் நன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் ருமைக்கன்றுகள் மருதங்கிலத்திற் கிடத்தலும், களிற்றி ரானிகள் வெண்ணீற்றிற் புரளலும், மாடுகள் கொட்டில் வில் தொகுதி தொகுதியாக நிற்றலும், இருமீன்கள் சூழமயிரைச்சிகள் செம்படவரால் தின்னப்படுதலும், ன்றியுங்குட்டிகளும் அவர் சேரியில் மிகுதியாயிருத்தலும்,

சுருமீன் கொம்புகளை அவர் வழிபடுதலும், நண்டைப் பிடித்து ஆட்டுதலும், மலைப்பக்கங்களில் வருடை என்னும் ஒருவகை மான்கள் துள்ளிக் குதித்தலும், ஆட்டுக்கிடாய்கள் பண்டசாலை முற்றங்களிற் ரிரிதலும், கட்டுத்தறியிற் பிணிக் கப்பட்டு நின்ற களிற்றியானைகள் அவற்றை யசைத்தலும், பரதவர் தங் குடிசைவீடுகளில் மீன்கறியும் ஆட்டிறைச்சி யும் பொரித்தலும், குழியில் வீழ்ந்த யானை அக் குழியைத் தூர்த்தலும், பொய்க்ககளில் முதலைகள் கிடஞ்சுவாவ தலும், நீர்வற்றிய வாவிகளில் அறல்பட்ட கொம்புகளுடைய மான்கள் துள்ளுதலும் அங்கனமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; மற்றும் கெய்தல் அடம்பு ஆம்பல் தாழை வெண்கூதாளம் காந்தள் கரும்பு பூளை உழினாகு குவளை முதலை பூக்களும், தெங்கு வாழை கழுகு மா பனை முதலை மரங்களும், மஞ்சள் சேம்பு இஞ்சி புதலும் செருஞ்சி முதலை செடிகளும் இவராற் புனைந்து கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவை தம்மால் இவ்வாசிரியர் உலகவியற்கையினை வழாது திரிந்துகண்டு வியக்குமியல் புடையா ரெங்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றதன்கோடு?

இனி, இவர் இயற்றமிழ்வல்ல நல்லிசைப் புலவராத லௌடு வான்நாலினும்¹ வல்லவராகக் காணப்படுகின்றார். இவர்தாம் இயற்கைப் பொருள்களை மொழிந்து செல்லும் கால் அவை தமக்கு வான்மீன் ரேஞ்சிறங்களை உவமையாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார்; மழை பெய்யாது வறத்தற்கு வெள்ளி என்னுங் கோள் தன்னிலை திரிந்து தென்றிசைப் பக்கமாய்ச் செல்லுதலே காரணமென்கின்றார்; திங்களைக் குழ்ந்த மக்கீனை நீர் நிரம்பிய வாவிக்கும் அதன் கரைக்கும் உவமையாகக் கூறுகின்றார்; வான்மீன்களும் கோள்களும் ஒன்றேடோன்று விரவுதலை ஒருவரோடொருவர் பின்த

மற்போர் இயற்றும் செம்படவர்க்கு உவமையாக எடுக்கின்றார்.

அம்ரேல், அக்காலத்து வான்நாலாராய்ச்சி உண்டோ வெனின் ; இற்றைக்கு ஆயிரத்து நானூறு ஆண்டு டட்கு முன்னிருந்த ஆரியப்பட்டார் செய்யப்பட்ட வான்நாலீற் பிற்றைகளுன்றை வான்நாலாராற் சொல்லப்படுகின்ற ‘இங் நிலமண்டிலம் தன்னைத்தானே சுற்றுதலும், நூயிற்றின் மேலும் திங்களின் மேலும் படும் நிழல்கள் நிலமண்டிலத்தின் சாயலாதலும்’ முதலான அரியப்பரிய உண்மைகள் இனிது விளக்கப்பட்டிருத்தலானும், அவரை அடுத்துத் தோன்றிய வராங் பிஹிராஸ் மேற்கொள்ளக்கூடாது கொள்ளப்பட்ட நூரீய சித்தாந்தர் என்னும் வான்நால் மிகப்பழைய தொன்றுதல் அறிவுடையாரால் அங்கு துணியப்படுதலானும்¹ பண்டைநாளில் வான்நாலாராய்ச்சி மிகுதியாயிருந்ததென்பது தேற்றமாமென்க. பண்டைக்காலத்திருந்த தமிழ்ப்புலவர் இலக்கணாலக்கியம் ஸ்லாராதலோடு ஏனை உண்மைநூற்புலமையும் உடன்பாய்ப்பப் பெற்றிருந்தார். ஒருசாரார் இசைத்தமிழும், இறிதொருசாரார் நாடகத்தமிழும், மற்றொருசாரார் ஒனியானும், வேலேருசாரார் மருத்துநானும், பின்னெருசாரார் வான்நானும், மற்றை ஒருசாரார் சமயநானுமாகப் பலப்பல பயின்று விளங்கினார் ; அவரவர்க்குச் சிறப்புப் பெயர்களாய் அவரவரியற்பெயர்களோடு கூட்டி வழங்கப்படும் பருந்துவன் ருமேரதரவூர், மதுரைக்கணக்காயவூர் என்றத் ரூடக்கத்தனவே இதற்குச் சான்றுமென்க. இன்னும் வை விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி, இவ்வாசிரியர் இப் பாட்டை இயற்றுமிடத்துப் பில்வோருணர்வு சலிப்படையாவாறு எவ்விடத்தில்

எப்பொருளை எவ்வளவு கூறுதல் வேண்டுமோ அவ்வளவே கூறிப்போதலானும், அங்கனம் அப்பொருளை அழகுபெறக் கூறுமிடத்தும் பயில்வோர் ‘இஃதெங்கனம் முடியும் இஃதெங்கனம் முடியும்’ என்று மேன்மேல் அவாய்ச்செல்ல அவர்க்கு முடிவுதெரி வேட்கையினை எழுவித்துக்கொண்டு போய் இப் பாட்டை முடிக்குமாறு முதலிலேயே இனிது விளக்கப்பட்டமையானும் இவர்நுட்பவறிவும் இவர் தம உள்ளத்தின் உணர்ச்சிவலியும் அளக்கற்பாலன வல்ல வென்க.

கு. இப்பாட்டின்கட்ட டோன்றிய பழையநாள் வழக்க வோழுக்க வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

இங் நாலுட் பெளத்த சமண்குருக்கள் உறையும் மடக்கள் குறிக்கப்பட்டிருத்தலால், இஃது எழுதப்பட்ட காலத்துப் பெளத்தசமண்மதங்கள் நிரம்பவும் பரவியிருக்க வேண்டும். இங் நால் எழுதப்படுத்தற்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் செங்கோல் ஒச்சிய அரசோகன் என்னும் பெளத்தவேந்தன் பெளத்த ஆசிரியர் பலரைப் பலதிசைகளுக்கும் பலதேயங்களுக்குஞ் சௌகிடுத்து ஆங்காங்குப் பெளத்தசமய அறவுண்மைகளை மிகவிரித்து விளக்கி அவைதம்மை நிலைபெறுவித்து வந்தானன்பதும், சேரசோழபாண்டியமன்னர் அரசு புரிந்த தமிழ்நாட்டிலும் அங்கனமே அச் சமயம் நிலைநாட்டப்பட்டதென்பதும் அவ்வசோகமன்னன் செதுக்கிய கல்வெட்டுகளால்¹ நன்குபுலப்படுதலானும், இங் நாலெழுதப்பட்டபின் நானுற்றைம்பது ஆண்டுகள் கழித்த இந்தியாவிற்கு வந்த பார்ஷியாள் என்னுஞ் சீன ஆசிரியர்

காலத்திலெல்லாம் பெளத்தசமயம் மிகவுஞ் செழிப்புற் றிருந்ததென்பது அவ்வாசிரியர் வரைந்து வைத்த வழி நடைக் குறிப்புகளால் இனிது தணியப்படுதலானும் அசோகன் காலத்திற்குச் சில நாற்றூண்டு பிற்கேள்றிய இங் நாளின்கண் அப் பெளத்தமடங்கள் குறிப்பிக்கப்பட்டமை மிகவும் பொருத்தமுடைத்தேயாமென்க.

அற்றேல், சமண்மதமும் அப்போதிருந்ததெனக் கூறியதென்னையெனின்; பெளத்தசமயம் நிலைய காலத்து அதனைடு சமண்மதமும் உடன் நிலாவிற்றென்பதற்கு மிகப் பழையவான சௌகாத்திரங்களும்¹ மனிமேகலைக்காப்பியமும், பெளத்தர் அறிவுரைகளுமே சான்றூமாகளின் அதுவும் முன்னிருந்தமை துணிபொருளோயாம்.

இனி ஆரியமுனிவர் பலர் பிராமணங்களிற் சொல்லப் பட்ட வேள்விகள்பல வேட்டுவந்தன ரென்பதும் இதன்கட்டு குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. போர்க்களத்தில் அஞ்சாது எதிர்ளின்று போர்மலைந்து பகைவன் வாளாற் போழப்பட்டு இந்த அரிய மறவனை நினைவுக்கர்த்தற்பொருட்டு அவனைப் போல் உருத்திரட்டிய கருங்கல்லை நட்டு அதற்கெதிரிலே அவனுடைய வேற்படையினை ஊன்றிப் பரிசையைத் தொங்கவிடுதல் வழக்கமாயிருந்தது; ஆசிரியர் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனுரும் “என்னைமுன் நில்லன்மின் ரெவ்விர் பலரென்னை, முன்னின்று கள்ளின் றவர்” என்று இவ்வழக்கத்தைக் குறித்திருக்கின்றார்; சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள செங்குட்டுவள் என்னுஞ் சேரமன்னன் கண்ணகிக்குக் கல்லிறத்தினமை விரித்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி, இற்றைஞான்றிற் போலவே, காவிரிப்பூம் பட்டினக் கடற்றுறைமுகத்தில் ஏற்றுமதி இரக்குமதி

1. Prof. Jacobi's introduction to Jaina Sutras.

Asoka's edict, VIII, XI.

செய்யும் பண்டங்களையெல்லாம் பாதுகாத்து அவற்றிற்குக் கடமை இவ்வளவென்று வரம்பறுத்துச் சோழவேந்தன் அடையாளமான புளிமுத்திரையிட்டுச் சுங்கங்கொள்வோர் தந்தொழில் மாற்று செய்துவந்தனர். இதனால் இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழரசர் செலுத்திய செங்கோலரசு முறைகள் மிகவுங் திருத்த மாகவும் ஒழுங்காகவும் கடைபெற்ற வந்தமை நன்கு புலனுகின்றது.

இனி, அக்காலத்து வீடுகள் படிகள்வைத்துக் கட்டப் பட்ட உயர்ந்த திண்ணைகளும் பலகட்டுக்களுஞ் சிறுவாயில் பெருவாயில் இடைகழி முதலியனவும் அமைந்தனவாயும் மேல்மாடங்கள் பல உள்ளனவாயும் இருந்தன. மேன்மாடங்களிற் செல்வமகளிர் இருந்தமை விளங்குகின்றது.

இனிக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலான நகரங்களிலும் நாடுகளிலும் முருகக்கடவுளை வழிபடுதலும் அவர்க்குத் திருக்கிழாக்கொண்டாடுதலுமே பெரும்பான்மையாய் யிருக்கன. இதற்குத் திருமுருகாற்றுப்படை முதலான பழைய நால்களுஞ் சான்றும். எனவே, முருகக்கடவுள் வழிபாடு மிகவுங் தொன்றுதொட்டு கடைபெறுவதென்பது பெறப் படுகின்றது.

இனி, அக்காலைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாணிகம் பெருகுங் கடைத்தெருவுகள் பலவிருந்தன. அவற்றில் அரிசிப் புரைகள், சரக்கு அறைகள், பாக்கு வெற்றிலைக் கடைகள், மெழுக்குப்பொதிந்த பேழைகள், கள்ளுக் கடைகள், மலையாட்டு மிளகுபொதிகள், மேரு இமயம் முதலான வடமலைகளினின்றுங் கொணர்ந்த மணிகள் பொற்கட்டிகள் விற்குங் கடைகள், குடகுமலையிலிருந்த வந்த சந்தனக்கட்டை அகிற்கட்டை குவித்த மனிக்க

நடைகள், இலங்கைக்கடல் முத்து வங்காளக்கடற் பவளம் கங்கையாற்றுப் பொருள்கள் கடார தேயத்து உணுப் பொருள்கள் சினத்துப் பட்டுகள் என இவையெல்லாம் நிறைந்த பெருங்கடைகள் ஆகிய பலவும் நிரம்பி நெருங்கிட இருந்தன. இன்னும் பர்மாதேயத்திலிருந்து வந்த குதிரைகள் பந்தியிற் கட்டப்பட்டு விலைசெய்யப்பட்டன.

இன்னும் அங் நகரத்தில், பல நூல்களுக் குறைபோகக் கற்ற அரும்பெறல் ஆசிரியர் பலர் ஒருங்கு சேர்ந்து வழக்காடிப் பொருளாராய்ந்து இன்புறங் கலைக்கழகங்களும்¹ இருந்தன.

இனிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற், கொலைத்தொழில் கிழாவரது செய்து புலான்மறுத்து வாய்மைபேசத்திலேயே ஒழுகலாறுப்க் கொண்டு தேவர்க்கு வழிபாடு இயற்றியும், ஆரியர்க்குப் பொருளுத்துவி பல புரிந்து அவர் வேட்கும் வேள்விகளை நடப்பித்தும், நான்மறையோதுவாரை அது திறம்பாது செய்யுமாறு நிலைநிறுத்தியும், உலகு நிலைபெறுதற்கான தம் உழவுதொழிலைச் சிறக்க நடைபெறுவித்தும், கொள்வதும் மிகைப்படாமற் கொடுப்பதுங் குறைப்படாமல் வாணிகம் நடாத்தியும் புகழ்மேம்பட்ட பழைய வேளாளர் குடியிருப்புகளும் இருந்தன. இதனால், பண்ணடாளில் வேளாளர் பெருஞ்சிறப்புற்றிருந்தார்க ளென்பதும், ஏனைக் குடிமக்களெல்லாரும் இவர்களுடைய பேருதவியால் உயிர் பூழ்ந்திருந்தன ரென்பதும் நன்கறியப்படுகின்றன.

இனித் துருக்கிதேசத்துச் சோனகர் சினர் யவனர் முதலான பல தேயமக்களும் தமக்குரிய பல மொழிகளும் உழங்கிக்கொண்டு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வந்து வாணிம் நடாத்தி வாழ்ந்தனர். இவரெல்லாம் இங்னனம் இந்

நாட்டிற் குடியேறி வாழுந்தபோது தமக்குள் மாறின்ற ஒருமையுற்றிருந்தன ரென்பதும் இதனுற் றெரிகின்றது.

இனி, முன்னாளில் ஓர் அரசன் பிறநேர் அரசனைடு பொருது அவனை வென்றால் அவன் நாட்டிலுள்ள மகளி ரைச் சிறைபிடித்து வருதலுண்டென்பதும், அங்கனம் பிடித்துவரிலும் அவரைக் கற்பழித்து மானஞ் சிதைத்து வருத்தாமல் பாதுகாத்துக் கோயில்களிற் கடவுளைத் தொழுதுகொண்டு அங்கு கடவுட்டிருப்பணி செய்யும்படி இருத்துவர். என்பதும் அறியப்படுகின்றன. இதனுற் பண்டைநாட்ட மிழரசரின் செங்கோன்மை யரசும் உள்ளப் பெருமையும் இனிது விளங்கற் பாலன.

இனி, முன்னாளில் கடவுளைத்தொழுதல் வேண்டிச் சமைக்கப்பட்ட கோயில்கள் ‘அம்பலங்கள்’ என்றும் பெயருடையவாயிருந்தன. அவற்றின்கட்ட கடவுளை வழிபடுதற்குத் தொழுகுறியாக நிறுத்தப்பட்ட உரு கந்து எனப் பெயர்பெற்றது. அவ்வருவினையே இக் காலத்திற் ‘சிவ சிங்கம்’ என வழங்கி வருகின்றனர். இந் நாளிற்போல் அங் நாளில் மக்களுருவை யொப்பச் செய்த திருவருவங்கள் பெரும்பாலும் கிடையா. ‘சிவலிங்கம்’ எனப்படுகின்ற கந்து உருவையே வழிபட்டுவந்தனர். இச் சிவலிங்க உருத் தான் மிகப் பழையநாட்ட டொட்டு எல்லாச் சாதியாராலும் எல்லாத் தேயத்தாராலும் வணங்கப்பட்டு வந்ததெனச் வரலாற்று நூலாராய்ச்சி வல்ல புலவோர்கள் உரைநிறுத் தின்றனர். இதனுலன்றே சிவபிரான்றிருக்கோயில்கடோறும் முதன்மையான கரு இல்லில் இச் சிவலிங்க அருட்குறியும் முதன்மையில்லா ஏனை இடங்களில் ஏனை உருவங்களும் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஈச்சினூர்க்கிணியருங் ‘காத்’ என்பதற்குத் ‘தெய்வமுறையுங் தறி’ என்றுவர கூறினார்.

வீன் ஈண்டு அது சிவலிங்கமோதல் தெற்றெனத் துணியப் படும். திருமுருகாற்றுப் படையிலும் நக்கிரனூர் “கந்துடை நிலை பினும்” என்று அருளிச்செய்தமை காண்க. அற்றேல், நாகரிகம் நிரம்பிய பண்டைநாளில் மக்களுருப்போல் திருவருவங்கள் சமைத்து வழிபடாமை என்னையெனின்; காணவுக் கருதவும் படாத முதல்வனுக்குத் தாந்தாம் நினைந்த வாறு உருவங்கள் சமைத்து வணங்கல் பொருந்தாதாகளின், அம் முதற்பொருளை ஒரு பிழம்பாகக் கொண்டு வழிபடுதற்கு ஓர் அறிகுறியாகப் பிழம்பு வடிவான கந்துரு நிறுத்தினுரென்க. பிழம்புருவின் வழிபாடுபோல் ஏனை உருவின் வழிபாடுகள் சிறவாழை உண்மை நூல்களுட் கண்டுதெளிக.

இனி, முன்னைளில் வேளாளர் அரசராயிருந்து செங்கோல் செலுத்தினாராதலும், அவர் அரசபுரிந்த நாடு ‘ஒளி ஸாடு’ ஷுதலும் இதன்கண் விளங்குகின்றன. நச்சினூர்க் கிணியரும் ‘ஒளியராவார் மற்றை மண்டிலத்திற்கு அரசராத்துகுரிய வேளாளர்’ என்றுரை விரித்தார். இன்னும், மூல்கிணில் மாக்களான இடைச் சாதியார்க்குள்ளும் பலர் அரசராயிருந்தனரென்பதும் இதன்கட்டுப்படுகின்றது. உங்களும் பதிற்றுப்பத்தில் “ஆன்பயம் வாழ்ந்த கழுவுள் டலைமயங்க” என்று போந்த பகுதியினால் கழுவுள் என்னும் ர் அரசன் இடைச் சாதியானென்பது பெறப்படுகின்றது.

இவ் கிருவரைச் சாதியாரோடு அருவாளநாட்டின் அரசரும் வடநாட்டிலுள்ள அரசரும் குடகுநாட்டினரசரும் உன்னிடத்து வந்து பணிந்துகிடப்பக் கரிகாற்சோயன் வீற் கிருந்தான். பாண்டிய அரசன் ஒருவளை இவன் வென்ற மயும், இருங்கோவேள் என்னும் அரசனின் வழிச் சுற்றுவாரை அழித்தமையும் இக் கரிகாலனுக்குப் பெருவன்றியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இஃதொழிய,

இவ் வேந்தன் பல நாடுகளையெல்லாம் அழித்து நகரங்கள் புதுக்கிக் குளங்கள் அகழ்வித்து இளமரக்காக்கள் விளைவித்து நாகரிகம் பெருக்கினுனென்பதும், இவற்றுக்கு முதலில் அரசிருக்கையாயிருந்தது உறையூர் ஆகுமென்பதும், இன் அதனை விடுத்துப்போனாலும் அது பாழ்ப்படாமல் பல நற்குடிகளை ஆங்கு இருத்தி மாடங்கள் மாளிகைகள் முதலான புதுக் கட்டிடங்கள் அமைப்பித்தா என்பதும் இப் பாட்டின்கண் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

கக. பாவும் பாட்டின் நடையும்

தமிழ்மொழியிலுள்ள செய்யுளின் ஒசை அமைதியே பா என்று பெயர்ப்பெறுவதாம். ஒருவன் தொலைவிடத்திலிருந்து ஒரு பாட்டுப் பாட அப் பாட்டின் சொற்பொருள் இவையென்று புலப்படாவாயினும், அவ்வோசை வருமாற்றை உய்த்துணர்ந்து காண்பானுக்கு அவன் பாடுஞ் செய்யுள் இன்ன பாவென்று அறியக் கிடக்கும். இங்கனம் நண்ணிய கிசம்பின்கண் அலைஅலையாய் எழும்பி ஓர் ஒழுங்காக வரும் ஒசையே பாவாகுமெனத் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுரையிலே பேராசிரியரும் நன்கு விளக்கினார். இவ்வாறு தோன்றிப் பரம்புஞ்செய்யுளின் ஒசை முறையைத் தமிழாசிரியர் வென்பா அகவற்பா கலிப்பா வஞ்சிப்பா என நால்வகைப்படுத்தினார். பின்னும் இந் நால்வகைப் பாவின் ஒசை நெறியை நோக்குமிடத்து வென்பாவிற் கலிப்பாவும் அகவற்பாவில் வஞ்சிப்பாவும் அடங்குவனவாம். இஃது “ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனே, வென்பா நடைத்தே கலியென மொழிப்”¹ என்றும், “பாவிரி மருங்கினைப்

1. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல் காடு.

பண்புறத் தொகுப்பின், ஆசிரி யப்பா வெண்பா வென்றால், காயிரு பாவிலு எடங்கு மென்ப ”¹ என்றும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறுமாற்றுன் நன்கு யிளங்கும்.

இவை தம்முள் ‘அகவலோசை’ என்பது ஒருவன் தான் கருதியனவெல்லாம் வரம்புபடாது சொல்லிக்கொண்டு போம்வழி இயற்கையே தோன்றுந் தொடர்பு ஒலியாகும் ; வெண்பாவிற்குரிய ‘செப்பலோசை’ என்பது ஒருவன் கேட்பப் பிறவென்றாலும் அதற்கு மாறுசொல்ல நடை பெறுஞ் சொன்முறையில் இயற்கையே தோன்றி இடை பிடையே நிற்றல்பெற்றுச் செல்லுவதாம். மற்றும் இவற்றில் அடங்கும் வஞ்சிப்பாவிற்குரிய ‘தூங்கலோசை’ என்பது ஒவ் ஓர் அடிதொறும் தொடர்புற்று நிறைந்து செல்லும் ஏனை ஒசைகள்போலரது ஒவ்வொரு சீர்தொறு நிறைந்து தெற்றப்பட்டு நின்று செல்வதாகும் ; கஸிப்பாவிற்குரிய ‘துள்ளலோசை’ என்பது இசை வேறுபாடு தோற்றி ஒசைகளின்து துள்ளித்துள்ளிச் செல்வதாம்.

இனிப்பட்டினப்பாலை என்னுமிப்பாட்டு அகவலோசை தழுவி வந்த ஆசிரியப்பாவினால் ‘அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இச் செய்யுளின்கண் ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணும் தாம் உரைப்பக் கருதியனவெல்லாம் ஒரு தொடர்பாக வைத்து முந்நாற்றேருடிகாறுமுரைத்தா ராகலின் இப்பாவின்கண் இயற்கையாய் எழுவது ‘அகவலோசை’யே யாயிற்று. அற்றேல், “வசையில் புகழ் வயங்கு வெண்மீன், திசை திரிந்து தெற்கே கினும்” என்பவை போன்ற வஞ்சிப்பா அடிகள் இடையிடையே கலக்கத் தூங்கலோசை மயங்கிவந்தவா ரெண்ணெயனின் ; இப் பாட்டின் முதற் பிரூட்டு முடிவுகாறும் அகவலோசையே வந்ததாயின் இடை

இடையே ஒரை வேறுபடாமல் ஓரோசையாய் நடந்து கேட்பார்க்கு வெறுப்புத் தோற்றுவிக்குமாகவின், அங்கனம் ஆகாமைப்பொருட்டு வஞ்சிக்குரிய தூங்கலோசையினை ஆங்காங்கு வேறுபடுமாற்றால் நயமுற இசைவித்துப் பாடுவாராயினர். நானும் பாலமிழ்தினையே உண்பாலுக்கு அதன்சவை உவர்ப்பாகத் தோன்றுமாகவின் அங்கனம் அஃது ஆகாமைப் பொருட்டு இடையிடையே புளிங்கறியுஞ்சவையாற் பலதிறப்பட்ட மா பலா வாழை முதலைய பழங்களும் உண்டு அப் பாற்சவை இனிது நிகழுமாறு செய்வித்துக் கோடல்போல, இப் பாவின் அகவலோசையும் இன்பங் குறையாமைப் பொருட்டு ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணானார் தூங்கலோசையினையும் ஆங்காங்குச் செறவித்தும் பாடுவாராயினர்.

இனி, இவ்வகவற்பாவின் அடிகள் ஒவ்வொன்றும் நான்கு சீர்களாற் கட்டப்பெறுவனவாம்; இந் நாற்சிரடியை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அளவடி என வழங்குவார். இனி இப்பாட்டின் இடையே மயங்கிய வஞ்சிப்பாட்டின் அடிகள் ஒவ்வொன்றும் இரண்டுசீர்களாற் கட்டப்படுவனவாம்; இவ்விருசிரடியை அவர் குறளடி என வழங்குவார். இப்பட்டினப்பாலீயின் முதலீனின்று இருபத்தோரடிகாறும், இருபத்தேழு முதல் இருபத்தெட்டுகாறும், முப்பத்திரண்டு முதல் ஐம்பத்து மூன்றுகாறும், ஐம்பத்தொன்பது முதல் அறபத்தாறுகாறும், எழுபத்தொன்றுமுதல் எழுபத்தாறுகாறும், எண்பத்தொறு முதல் தொண்ணுறைக்காறும், எண்பத்தாறு முதல் தொண்ணுறைக்காறும், தொண்ணுறைத்தெட்டுமுதல் தொண்ணுறைத்தாறும், நாற்றெட்டுமுதல் நாறுகாறும், நாற்றூறுமுதல் நாற்றெட்டுக்காறும், நாற்றுப்பதினெஞ்கு முதல் நாற்றிருபத்தேழுகாறும், நாற்றிருபத்தொன்பது

முதல் நாற்றமுப்பத்தேமுகாறும், நாற்றஙாற்பத்திரண்டு முதல் நாற்றைம்பத்தொன்றுகாறும், நாற்றைம்பத்தாறு முதல் நாற்றைம்பத்தெட்டுக்காறும், நாற்றமுபத்துமூன்று முதல் நாற்றெழுபதுகாறும், நாற்றெழுபத்திரண்டுமுதல் நாற்றெண்பத்தொன்றுகாறும், நாற்றத்தொண்ணுாற்றைந்து முதல் நாற்றத்தொண்ணுாற்றெழுன்பதுகாறும், இருநாற்றெழுன்றமுதல் இருநாற்றிரண்டுகாறும், இருநாற்றைந்துமுதல் இருநாற்றெட்டுக்காறும், இருநாற்றமுப்பதி னென்றமுதல் இருநாற்றமுப்பதின்மூன்றுகாறும், இருநாற்றெழுபத்துமூன்றுமுதல் இருநாற்றெழுபத்தைந்துகாறும், இருநாற்றெழுபத்தென்பத்து நான்குகாறும், இருநாற்றெண்பத்தாறுமுதல் இருநாற்றத்தொண்ணுாற்றெழுன்றுகாறுங் தூங்கலோசை தழீஇ வந்த வஞ்சியடிகள் வந்தன. எனி நாற்றமுப்பத்தெட்டு அடிகளும் அகவலோசை தழீஇ வந்த ஆசிரியப்பாவாமென்க. எனவே, நாற்றமுபத்து மூன்றடிகள் வஞ்சிப்பாவிற்குரிய வாயிலும் அவை தமக்குரிய தூங்கலோசை ஆசிரியப்பாவிற்குரிய அகவலோசையின் இடையிடையே சிர்தொறுங் தெற்றுப்பட்டுச் செல்ல வருவதே யல்லது அதனின் வேறல்லாமையால் அவ்வோசையான் நடக்கும் அவ் வஞ்சியடிகள் இவ்வாசிரியப்பாட்டின்கண் வருதற்குப் பெரிதும் இயைபுடையவாம் என்க. இங்னம் அகவலோசையுந் தூங்கலோசையும் பாலுந்தேனுங் கலந்தாற்போலக் கலந்து செல்லுமாறு இப் பாட்டினை இயற்றிப் பயில்வார்க்குத் தோன்றும் ஓசையின்பம் இடையருது செல்ல நடாத்திய ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணார் இசையறிவு மாட்சி மிகவும் வியக்கற்பாலதொன்றும்.

இனி, வஞ்சிஅடிகள் அவலடிகளை ஆண்டாண்டு ஒருசேரக் கூறுமிடத்தும் அவை ஓரோசையாப்ஸ் செல்ல

வொட்டாமல் எதுகை மோனை முதலிய எழுத்தமைதிகளா அன்று சிறிது சிறிது ஒசை வேறுபடுத்துப்போகின்றார். “பெருஞ்சினத்தாற் புறக்கொடாஅ, திருஞ்செருவி னிகன் மொய்ம்பினேர்” என்புழிப்போலச் சிலவிடத்து இவ்விரண்டடிகள் முதற்சீர் எதுகை ஒன்றப் பொருத்துகின்றார். வேறு சிலவிடங்களில் “சோறுவாக்கிய கொழுங்களுக்கி, யாறுபோலப் பரந்தொழுகி, யேறுபொரச் சேருகித் தேரோடத் துகள்கெழுமி, நீரூடியகளிறுபோல, வேறுபட்ட மினையோவத்து” என்புழிப்போல இரண்டடிகளின் மேலும் முதற்சீர் எதுகைபொருந்த அமைத்திடுகின்றார். பின்னுஞ்சிலவிடத்து “வான்பொய்ப்பினுங் தான்பொய்யா,” “கொழும்பல்குடிச் செழும்பாக்கத்து,” “நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி, பண்ணிலைப் புரவியி னண்முதற் பினிக்கும்” என்றாற்போல ஓரடியினுள்ளேயே முதற்சிரும் இரண்டாஞ்சிரும், முதற்சிரும் மூன்றாஞ்சிரும் எதுகை பொருந்தப் பாடுகின்றார். ஒரோவிடத்து அகவலடியில் “வாரேன் வாழிய நெஞ்சே கூருகிர்”, “நுண்ணிதி துனரா நாடி நண்ணார்”, “பெற்றவை மகிழ்தல் செய்யான் செற்றேர்” என்றாற்போல முதற்சிரும் நான்காஞ்சிரும் எதுகை பொருந்த அமைத்திடுகின்றார். மற்றும் ஒரோவிடத்து “மாத்தானை மறமொய்ம்பிற், செங்கண்ணூற் செயிர்த்து நோக்கி” என்புழிப்போல எதுகையின்றி முதற்சீர் இரண்டாஞ்சீர் மோனை ஒன்றவும், “கிசிபினிமுழுவின் வேந்தர் சூடிய” என்புழிப்போல முதற்சிரும் மூன்றாஞ்சிரும் மோனை ஒன்றவும் இயைத்திடுகின்றார்.

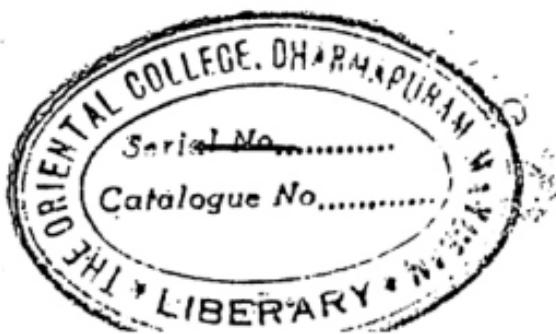
இனி ஆசிரியர் தம்மாற் பாடப்படும் பொருள்வழியே தம் அறிவை வைத்து மொழிந்து போகுங்கால் இடர்ப்படாது தோன்றும் எதுகை மோனைகளையே அமைத்திடுகின்றார். பொருளுரைக்கேற்ற எதுகை மோனை எளிதிற்

கேள்வியிடத்து எதுகைபோல ஒசை பொருந்துஞ் சொற் களைப் பதித்திடுகின்றார்; இதற்குக் “கார்க்கரும்பின் மமழாலைத், தீத்தெறுவிற் கவின்வாடி”, “இனமாவி னினார்ப் பெண்ணை, முதற்சேம்பின் முனையிஞ்சி”, “முனைகெடச் சென்று முன்சம முருக்கித், தலைதவச் சென்று தண்பலை யெடுப்பி” என்றற்றெடுக்கத்து அடிகள் எடுத்துக் காட்டாம்; இவற்றுள், கார்க்கரும்பு: தீத்தெறுவு, இனமாவின்: முதற்சேம்பின், முனைகெட: தலைதவளன்பன உண்மை எதுகை யல்லாவிடினும் அதுபோல் ஒசை ஒன்றி பிருத்தல் காண்க, இன்னும் ஒரோயிடத்து இவ்வோசைப் பொருத்தமுடைய சொற்கடானும் எடுத்தபொருளுக்கு அடுத்துநில்லாவிடின் எதுகைமோனை சிறிதுமின்றியுங் சொற்களை யமைத்துச் செல்கின்றார்; இஃது, “உண்ணில் வறங்கூட்ட உள்ளகத் திருந்து, வளைவாய்க் கூகை நண்பகற் குழறவும்” “தேர்பூண்டமாறு போல, வைக்கேறு மஸையின்றி, உல்குசெயக் குறைபடாது” என்பவற்றிற் காணப் படும். இங்கும் பொருளுக்கு இசையச் சொற்பொருத்தும் முறை இவ்வாசிரியரோ டொருகாலத்தினரும் இவர்க்கு முன்னேருமான பண்டைச்செந்தமிழ்த் தண்டா நல்லிசைப் புலவர் தமக்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணமாம். பிற்றை ஞான்றைத் தமிழ்ப்போலிப்புலவரோ பொருட்சிறப்புச் சிறிதுமின்றி வெறுஞ்சொல்லாரவார அமைப்பிலேயே தம அறிவைக் கழித்துத் தெளிதமிழுங்குஞ் தமக்கும் இமுக்கங் தேடுவாராயினர்; அங்கும் அவர்செய்தல் உயிரகத் தில்லாப் பின்னவுடம்பைப் பலவகையால் ஒப்பித்துக் கண்டு மகிழ்தலோ டொக்குமாகலின், அவர் இசையாப்புலமை அறிவுடையார்க்கெல்லா வசையாய்த் துயரந்தரும் நீர்மைத் தாமென்றெழுமிக.

இனி, இப்பாட்டின் நடையழகு மிகவும் போற்றப்பால தொன்றும். இனிய தெளிதமிழ்ச்சுவை யூறிய முழுமுழுச் சொற்களால் இப் பாட்டு முற்றும் அமைந்திருக்கின்றது. அவற்றின்கட்ட டெடாடர்புபட்டு எழுஷ் இன்னேசை குழல் யாழ் முதலிய கருவிகளினின்று போதரும் ஒலிபோல் மிகவுங் தித்தியானின்றது. இவற்றைப் பயிலுங்காலத்து நம் அறிவு அம் மெல்லோசை வழிச்சென்று உருகி மிகவுங் தூயதான மேலுலகத்தில் உயர்ப்போகின்றது. (நீர் மடையிலே தெள்ளத்தெளிந்த அருவிநீர் திரண்டு ஒழுகுதல்போல இச் செய்யுளோசையும் மெல்லென்று மொழுமொழுவெனச் செல்கின்றது. “மதினிறைந்த மலி பண்டம், பொதிமுடைப் போரேறி”, “மயிலியன் மானேக் கிற், கிளிமழலை மென்சாயலோர், வளிநுழையும் வாய் பொருந்தி”, “குழலகவ யாழ்முரல, முழவதிர முரசியம்ப, கிழவரு வியலாவணத்து”, “மாயிதழ்க் குவளையொடு நெய் தலு மயங்கிக், கரா அங் கலித்த கண்ணகன் பொய்கைக், கொழுங்காற் புதவமொடு செருந்தி நீடிச், செறுவும் வாயியு மயங்கி நீரற், றஹோட் டிரலையொடு மான்பினை யுகளவுங், கொண்டி மகளி ருண்டுறை மூழ்கி, யந்தி மாட்டிய நந்தா விளங்கின், மலரணி மெழுக்க மேறிப் பலர்தொழு, வம்பலர் சேக்குங் கந்துடைப் பொதியில்” என்றற் றெட்டக்கத்துச் சில அடிகளை நோக்கினும் இச் செய்யுளின் மெல்லென்ற ஒசையினிமை நன்குவிளங்கும். மாம்பழுச்சாறு பெய்த குடுவையின் எப்பக்கத்தே பொத்திட்டு நாவைநீட்டினும் அதன்வழியே யொழுகும் அச் சாறு தித்தித்தல்போல, இவ்வரிய செய்யுளின் எவ்விடத்தே அறிவுதோயினும் ஆண்டு இனிமையே விளையானிற்கின்றது. ஆதலால், எடுத்துக் காட்டிய இவ்வடிகள் மட்டுமே சுவைகளின் திருப்பன வென்று நினைதல் இழுக்காமென்க.

இதன்கண்ணுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருட்கரு நிரம்பிக் கொழுந்தீயிற்றெறித்த பொறிபோல் எம்மறிவைக் கொளுத்திப் பலபொருட் டோற்றங் காட்டி விளக்குகின்றன. பயன்படாது நிற்குஞ் சொல் ஒன்றூயிலும் இதன்கட்டாணப்படுவதில்லை. விலைவரம்பறியாப் பட்டாடையின்கண் ஒவ்வோர் இழையும் பினைந்துநின்ற அவ்வாடையினை ஆக்குதல்போல, இதன்கண் ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒன்றையொன்று கொவிக்கொண்டு இச்செய்யுனோ ஆக்குகின்றது. பெயர்வினைச்சொற்களை அடுத்துநிற்கும் அடைமொழித் தொடர்களெல்லாம் உடம்பொடுக்கிய உறுப்புப்போல் இசைவுபெற்றிருக்கின்றன. இன்னும் இப் பாட்டின் சொன்னயம் பொருண்யங்கள் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, இப்பாட்டின்கட்ட சிறிதேறக்குறைய ஆயிரத்து முந்நாற்றுவைபத்தொன்பது சொற்கள் விருக்கின்றன. இவற்றுட் பதினெட்டுசொற்கள் வடசொற்களாம்; அவை மகம், அங்கி, ஆவதி, பூதம், மது, பலி, பதாகை, அமரர், கங்கை, புண்ணியம், சமம் என்பனவாம். ‘ஞுமலி’ என்னும் ஒரு சொல் பூழினாட்டிற்குரிய திசைச்சொல்லாகும். ஆகவே, இப் பாட்டில் நாற்றுக்கு ஒன்று விழுக்காடு பிறநாட்டுச் சொற்கள் கலந்தன வென்பது அறியற்பாற்று. இதனால் இவ்வாசிரியர் காலத்திற் ரயித் மிகவும் தூயதாக வழங்கப் பட்டு வந்ததென்பது புலப்படும் என்க.

காடு விளக்கு உரைக்குறிப்புகள்

இப் பட்டினப்பாலையின் உரைக்குறிப்புகள் சில ஈண் டெழுதுதற்குமுன், இதன் பொருள்கோள் முறையினைச் சிறிது விளக்குதல் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவ தாகலின் அதனை இங்கு ஒருசிறிது தெளித்துரைக்கின்றும்.

மாட்டு : பத்துப்பாட்டுக்களில் ஒன்றுகிய இப் பட்டினப்பாலையும் இதனைடு சேர்ந்த ஏனை ஒன்பது பாட்டுக்களும் பொருட்டொடர்புற்று மிகநீண்டு அமைக்கனவாயிருக்கின்றன. ஒரு சங்கிலியிற் பலகண்கள் இருத்தல் போல் இப் பாட்டுக்களிடத்தும் அகன்று நின்று பொருள் பொருந்துகின்ற இடங்கள் பல உளவாம். ஒருபொருள் ஓரிடத்துச்சென்று ஒருவாற்றின் முடிந்தும் முடியாமலும் நிற்பப், பிறிதொரு பொருள் அவ்விடத்தினின்றுந் தோன்றி நடந்துபோய்ப் பிறிதோரிடத்து முடிந்தும் முடியாமலும் நிற்ப, இங்கனமே இடையில் வருவனவெல்லாம். அமைய, கடைசிப் படியாக அப் பாட்டின்பொருள் முற்றுப்பெறுவதாகும். இவ்வாறு இடையிடையே முடிந்தும் முடியாமலும் நிற்கும் பொருள்கள் கடைசியாக அப் பாட்டின்கட்ட கருக்கொண்ட முதற்பொருளைச் சார்ந்து முடியுமாகவின் சார்பு பொருள்கள் என்று பெயர்பெறுவனவாகும். இச் சார்பு பொருள்களைாடு கூடிச் சிறந்துவிளக்கும் பொருள் முதற் பொருள் எனப்படும் முடியணி வேந்தனென்றாலும் அருமணி குயிற்றிய செங்கோல் கைப்பற்றி அரியணை வீற்றிருப்ப, அவனைச் சார்ந்துநின்று அவன் மன் அரசியற் சுற்றுமெல்லாம் விளக்கினாற்போல, ஒரு பாட்டின்கட்ட கருக்கொண்ட முதற்பொருள் அதற்கு ஒருயிராய்ச் சிறந்து நிற்ப ஏனைச் சார்புபொருள்களைல்லாம் அதனைச் சூழ்ந்துகொண்டு

அதனைச் சிறப்பித்து அவ்வாற்றால் தாழும் விளங்கானிற்கும். சில்லாளி வீசும் வான்மீன்கள் சூழ இருந்தால்லது பல்லாளிவீசும் பான்மதிவிளக்கம் சிறவாதாகலின், சார்பு பொருட்சேர்க்கையின்றி முதற்பொருள் சிறப்புடைத்தாய்ச் செல்லாதென்க. எனவே, ஒரு பாட்டின்முதற்பொருளைச் சிறப்பித்துக்கொண்டு அமைந்து கிடக்குஞ் சார்புபொருள்கள் இன்னேரன்ன பெரும்பாட்டுகளில் அகன்றுவிற்கு மாகலின், உரைக்குறலுறும் ஆசிரியன் அவை தம்மையெல்லாம் அனுகிய நிலையில் வைத்துப் பொருளுரைக்கும் நெறி யினையே தொல்லாசிரியர் மாட்டு என வழங்கினார். ஆங்கிலத்திலும் யிலிட்டன் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் துறக்க இழப்பு என்னும் தமது அரும்பெருங்காப்பியத்திற் பாட்டுகளை அகன்று பொருள்கிடப்பவைத் தெழுதினார்; அதற்குரை கண்டாரும் பிறரும்¹ அந் தனுக்கமறிந்து அவைதம்மையெல்லாம் அனுகிய நிலையில் வைத்து உரை யுரைத்தார். இங்கனமே இன்னேரன்ன பாட்டுகளுக்கு உரை உரைக்கவேண்டுமென்பது ஆசிரியர் தொல்காப்பியறூர் “அகன்றுபொருள் கிடப்பினும் அனுகிய நிலையினும், இயன்று பொருண்முடியத் தந்தன ருணர்த்தல், மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்” என்று ஆணைதந்தருளிய வாற்றூனும், அதற்குரைகண்ட பேரசிரியர் உரைத்த உரை விளக்கத்தானும் தெற்றெனத் துணியப்படும்.

இனி, ‘மாட்டு’ என்னும் பொருள்கோள்முறை இதுவேயாதல் அறியமாட்டாத நச்சினார்க்கினியர், இப் பத்துப்பாட்டுக்கட்கும் ஒருமுறையுமின்றி ஓரிடத்து நின்ற ஒரு சொல்லையும் பிறதோரிடத்துநின்ற பிறதொரு

1. “The most striking characteristic of the poetry of Milton is the extreme remoteness of the association by means of which it acts on the reader”—Macaulay’s Milton.

சொல்லியும் எடுத்து இனைத்து உரை உரைக்கின்றார். அங்கனமுரசூறுதல் நூலாசிரியன் கருத்துக்கு முற்றும் முரணுதலானும், இவர்க்கு முன்னிருந்த நக்கீரலூரை யுள்ளிட்ட தொல்லாசிரியரெவரும் இவ்வாறு உரை உரைப்பக் காலைமையானும் நச்சினூர்க்கிணியர் உரைமுறை கொள்ளற்பாலதன்ரென மறுக்க. நச்சினூர்க்கிணிய ரூரை கூறுவிடின் இப் பத்துப்பாட்டுக்களின் பொருள் யிளங்குதலரிதேயாதல் பற்றியும், இவர் தொல்காப்பியம், கலித்தொகை முதலிய பண்டைச் செந்தமிழ்நூல்கட்டு அரியபெரிய தண்டமிழுரை வகுத்துபற்றியும் இவரை நெஞ்சாரவழுத்தி இவர்க்குத் தொண்டுபூண்டொழுகுங்கடப்பாடுமிகவுடையே மாயினும், இவர் வழுவியவிடங்களிலும் இவரைப்பின்பற்றி உலகை ஏமாற்றுதல் நடுவுநிலையாகாதாகலின் இவர் தம் வழூட்களைக் களைந்து திருத்திப் பின் இவரைச் செந்தமிழ்மாருகில் வள்ளலாய்க் கொண்டு வழிபடுவாமென்க.

இனி, இப் பட்டினப்பாலையின்கட் போந்தபொருள் இசைவுபெறுகின்ற பொருத்துவாய்கள் இருபத்தேழு உள்ளன. அவை தம்மையெல்லாம் இறதியில் வினை முடித்துத் தொகுத்துக்காட்டுமிடத்துக்காண்க. இதன்கட் கருக்கொண்ட முதற்பொருள், உச்சா-வது வரிமுதலாக முடிந்த “திருமாவளவன் தெவ்வர்க்கோக்கிய, வேலினும் வெய்ய கானமவன், கோலிலுங் தண்ணிய தடமென் ரேளே” என்பது உதறு முதல் உலோ-ஆவது வரிகாறு மூள்ள “முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெற்றும், வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே” என்பதனாலும் பொருந்தினின்று முடிவதாகும். ஏனைய வெல்லாம் சார்புபொருள்களாய் இம் முதற்பொருளை அணிந்துரைத்தற்பொருட்டு வந்தனவென்க.

குறிப்பு: இங்கே குறியாது விடப்பட்டவற்றிற் கெல்லாம் உரை பொருட்பாகுபாட்டிலும், பின்னேயுள்ள அருஞ்சொற்பொருள் வரிசையிலும் காண்க.

(க - அ) வகையில்.....வியன்கழனி

“வகையில் புகழ்” என்பது வெள்ளிக்கு அடை; சேய்த்தாய் நிற்குங் காவிரிக்கு அடையாகாது. மழை யுண்மையின்மைகளை அறிவித்தலிற் குற்றமில்லாத புகழினை யுடையதாயிற்று. தற்பாடியபுள்—வானம்பாடிப் பறவை; தன் - மழை. இப் பறவை மழைத்துளியை உண்டு உயிர் வாழ்வதாகலின் இது மழைவருகையை நோக்கிப் பாடு மென்றார். தனி-நீர்த்துளி. தேம்பு - வாட.

(க - கக) கார்க்கரும்பீன்.....முனையிழீசி

கார்க்கரும்பு - பச்சைக்கரும்பு. ஆலை - பாகுகாய்ச்சுக் கொட்டில். தெறுவு - சுடுதல். கவின் - அழகு. செறு - வயல். மோடு - பருத்தவயிறு. கூடு - நெல் வைக்குங்கூடு. இணர்ப்பெண்ணை - குலைகளையுடைய பனை; அன்றிப் பூங்கொத்துகளையுடைய கூந்தற்பனை எனினுமாம். முதற் சேம்பு - அடியிலே கிழங்குள்ள சேம்பு என்னுஞ்செடி.

(எ - உள) யகனகர்.....சேழும்பாக்கத்து

அகல்நகர் - அகன்றவீடு. வியல் - அகலம். ‘மடம்’ என்பது பிறரிவித்தவற்றை உட்கொண்டு அவற்றைப் பிறர் தெரியக்காட்டாது அகத்தே வைக்கும் மகளிர்க்குரிய ஓர் இயற்கைக்குணம். இதனை ஆசிரியர் நங்கீராவுர் “கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை” என்பார். ஈண்டு ‘மடம்’ கள்ளம் அறியாமை என்னும் பொருட்டு, என்னை? ஈண்டுக் கறப்பட்டார் சிறுமியரோயாகலின். கொடுங்காற் கனங்குழை - வளைந்த ஏற்றுள்ளதாகச் செய்யப்பட்ட கனத்து.

அடு

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுடைய

குண்டலம். பொன் - பொன்னாற் செய்த அணிகலம். ‘இன்று’ என்பது இன்றி எனப் பொருள்பட்டது. முன் வழியிலக்கும் விலங்குபகையல்லது கலங்குபகையறியாக் கொழும்பல்குடி - புதல்வர் விளையாடுங் காலத்து அவர் உருட்டுஞ் சிறு தேரினைச் சிறு மகளிர் ஏறிந்த குண்டலங்தடுக்கி நிற்கச்செய்யும் இதுபோன்ற சிறுதடைகளான பகை நேர்வதல்லது வேறு தம் மனங் கலங்குதற்குக் காரணமான பகையில்லாத செல்வங்கிறைந்த பலகுடிகள் என்க; பாட்டுச் சென்றவாரே எளிதிலே பொருள்கொள்ளக் கிடக்கும் இவ்வடிகட்கு இப் பொருள் காண்மாட்டாத நச்சினார்க்கிணியர் இவற்றை ஓர் இயைபு மின்றிக் ‘கையினுங் கலத்தினும் மெய்யுறத் தீண்டிப், பெருஞ் சினத்தாற் புறக் கொடாஹ், திருஞ்செறுவின்’ என்னும் எழுபது எழுபத் திரண்டு எழுபத்துமூன்றும் அடிகளொடு சேர்த்துப் பொருளுரைத்துப் பின்பவற்றைக் கொண்டுவந்து ‘கொழும் பலகுடிச் செழும்பாக்கம்’ என்பதனேடு கூட்டி முடித்திடர்ப்படுகின்றூர்; இங்னனம் பொருளுரைத்தல் பாட்டின் வரன்முறை சிதைத்தலாமன்றிப் பிறிதென்னை? இங்கே ‘பாக்கம்’ என்று காவிரியாற்றின் கரையினுள்ள ஊர்.

‘முதுமரத்த முரண்களரி’ என்னும் கிசு-ஆம் அடிமுதற்கொண்டு, எசு-ஆவது வரி வரையில் கடற்கரையினுள்ள செம்படவர் குப்ப இயற்கை சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாரூகப், பாக்கத்திற் சொல்லப்பட்டதனைக் குப்பத் திற்கும் குப்பத்தில் நடைபெறுதலைப் பாக்கத்திற்கும் ஏற்ற அவர் பொருளுரைத்தது போலியுரையா மென்க.

(உடு—ங்க) தறும்பல்லூரி.....தீணையேரி

கொள்ளோ - விலை. சாற்றி - சொல்லி விற்று. பண்குதிரை இலாயம். புறவு புறம்பு. ‘உரு கெழுதிறலுயி

‘கோட்டத்து’ என்பதற்கு நச்சினூர்க்கிணியருரைத்த பல பொருளுங் காண்க. ‘கோட்டம்’ கரையுமாம், கோயிலுமாம்.

(சுஞ்சு) புலிப்போறிப்.....மாதுட்டுமே

போர்க்கதவு-வாய்ப்பொருந்தின கதவுகள்; “போரமை புணர்ப்பின்” என்றார் நெடுநல்வாடையிரும். ஒவம் - சித்திரம்; ஒவத் தன்ன இடதுவடை வரைப்பின்” என்றார் புறத்தினும்.

(ஞகூரை) தண்கேணித்.....பல்காலை

கேணித் தகைமுற்றம் - கேணிகளை உள் அடக்கின முற்றம்; தகைதல் - உள்ளடக்குதல். சாலை - மாட்டுக் கொட்டில்.

(ஞகூரை) தவப்பள்ளித்.....சேக்து

‘முனிவர் வேட்கும் புகையை வெறுத்தலாற் குயில்கள் சோலையைவிட்டுக் காளிகோட்டத்திற்போய்த் தூதுணை புருக்களோடும் ஒருபுறத்தே தங்கும்’ என நேரே பொருள் படுதலை விடுத்து நச்சினூர்க்கிணியர் காளிகோட்டத்தைப் புருக்களுக்கு அடைமொழியாக்கிப் பின் அப் புருக்களோடுங் குயில்கள் காவிலே சென்றிருக்குமெனக் காவுடனே சேர்த்துப் பொருளுரைக்கின்றார். அங்குனம் பொருளுரைப் பின் முனிவர் வேள்வி வேட்குமிடம் இதுவென்பது பெறப் படாமையானும், குயில்கள் எவ்விடத்தைகிட்டு எங்கே போயிருந்தனவென்று வினாவுவார்க்கு இறுக்கலாகாமை யானும் அஃதுரையன்றென மறுக்க. இளமரக்காவிலே முனிவர் வேட்கின்றூரென்றும், அங்கெழும் புகையை வெறுத்து அச் சோலையை நீங்கிப்போய்க் குயில்கள் காளி கோட்டத்திற் ரங்குகின்றனவென்றும் பொருள் கூறுதலே பொருத்தமுடைத்தாதல் காண்க. காளிகோட்டம் நகர்ப் புறத்தே உள்ளது; முனிவர் வைகுங் கா அதற்குஞ் சேய்த

அசு

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை

தாய்டுள்ளதென்க. ‘அக்னி’, ‘ஆகுதி’ என்னும் வடசொற் கள் ‘அங்கி’ ‘ஆவுதி’ எனத் திரிந்தன. கழிநகர் - அச்சங் தருங் காளிகோட்டம். தூது - சிறுகல்.

(ஞகூ—எசு) முதுமரத்து.....புகர்ப்போந்தை

கருந்தொழில் - கொலைத்தொழில். கொலைத்தொழி விலும், இரும்பு முதலான வலிய உலோகங்கள் அடித்துத் திரட்டுங் தொழிலிலும் பழகிய கையைக் ‘கருங்கை’ என்பார்; “கொன்றுவாழ் தொழிலிலும் வன்பணித் தொழி விலுங், கன்றிய தொழிற்கை கருங்கைங்களப் படுமே” (திவாகரம், கசு) என்பதுஉங் காண்க.

‘கருந்தொழிற் கலிமாக்கள்’ என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘வலியதொழிலிலையுடைய செருக்கின்’ பரதவர் பிள்ளைகள்’ என்று பொருளுறைத்து ‘இவர் (காந்) கடலிறவின் சூடு தின்றும், (கசு) வயலாமைப் புழுக் குண்டும், (கநு) வறளாடம்பின் மலர் மலைந்தும், (க்கூ) புன்னாம்பற் பூச்சுடியும், (கநு) கோண்மீன்போல்’ என்று சேர்த்துக் கொண்டுபோய்ப் பின் (என) ‘ஏழுகத்தகரொடு சிவல்வினை யாடு’ என்பதனாலே ஓரியைபுமின்றிக் கூட்டி முடித்து இடர்ப்படுகின்றூர். ‘கலிமாக்கள்’ என்பதற்குச் சிறுபிள்ளைகள் என்று பொருள் கொண்டமையானே ‘வினையாடு’ என்னும் வினைவந்த இடம்பார்த்து இணக்கி இவ்வாறு போலியுரை கூறினார். அதன்பின் எந்-இல் உள்ள ‘இகன்மொய்ம்பினேநேர்’ என்பதனைப் பிரித்தெடுத் துக் கொண்டுபோய் கூ-இல் உள்ள ‘வரிமண வகன் நிட்டை’ என்பதனாலே சேர்த்துத் திரும்பவும் எ-இல் உள்ள ‘தீண்டி’ முதலிய வினைகளாடு சேர்த்துப், பிறகு அதனை எ-இல் உள்ள பாக்கத்தோடு இயைத்துப் பெரிய தோர் இடர்வினைத்துப் பாட்டின் பொருண்ணயஞ் சிதைத்தார்.

இவர்போல் இங்னனம் உரைக்குழப்பஞ் செய்வார் பிறவை வேறு யாண்டுங் கண்டிலம். சிறுர் விளொயாட்டையும், வலிய பெருமக்கள் போர்விளொயாட்டையுங் தனித்தனியே கூற வேண்டுமெனக் கருதிய தங்கருத்தை, அக் கருத்துக்குச் சிறிதும் இடந்தராத ஆக்கியோன் திருப்பாட்டில் இயைப் பான்வேண்டி அதனை அங்குமெல்லாம் அலைத்து வரம் பின்றி யுரைகூறத் துணித்தது அவர்க்குப் பெரிதும் ஏதமாம் என்க.

இனிக் ‘கருந்தொழின் மாக்கள்’ என்பதற்கு மீன் பிடிக்குங் கொலைத்தொழிலிற் பழகிய வலிய செம்படவர் என வைத்து நேரே பொருளுரைத்துச் சென்றால் இப்பகுதி ஆம்பூருமுக்காய்ப் பொருள் பயந்து செவ்விதின் முடியுமாற்றைப் பொருட்பாகுபாட்டில் வரைந்த பொழிப் புரைக்கட்காண்க. ‘கலீமாக்கள்’ என்பதற்குச் சிறுர் என்று பொருளுரைத்தற்குப் பாட்டின் பொருளியைபு இடந்தராமையோடு அச்சொற்பூருடரும் இடந்தருவதின்றும்; என்னை? சிறு மகார்க்குக் கருந்தொழில், வலிய, செருக்கிய முதலான அடைமொழிகள் ஏலாமையானும், மாக்கள் என்னுஞ்சொல் அப் பொருடராமையானு மென்பது. மற்றுக் கிடந்தவாறே வைத்துக் ‘கலீமாக்கள்’ செம்படவர் எனப்பொருளுரைப்பின், ‘இகன்மொய்ம்பினேர்’ என்பதும் அவரையே குறித்துநின்று கூறியது கூறலாமெனின்; அற்றன்று, செம்படவர் மேற்சொன்னவாறு ‘கையினுங்கலத்தினும் மெய்யுறத் தீண்டிப்’ போர் இயற்றியும் அதனும் தம் வலி யடங்காமையின் ‘மாறுபட்ட திறலுடைய ராய்க்’ கவண்கல் வீசுவாராயினரென்று உரை கூறக் கிடத் தலால் அது கூறியதுகூற வாகாதென்க.

வறள் அடம்பு - வறண்டமணலிற் படர்ந்த அடப்பங் கொடி; இக்கொடி கடற்கரை மணலிற் படருமென்பது

கெய்தற்கலை (க0) யுள்ளும், பதிற்றுப் பத்தினுள்ளுங் (ந0, நிக) கூறப்படுதலின் இது ‘வறன்’ என்னும் அடையடுத்துவந்தது. நாள்மீன் - நட்சத்திரம்; கோள்மீன் - சிரகம்.

(எடு - எள) பற்றிப்பன்றிப்.....விளையாட

‘உறை’ என்பது மண்ணுற் சுவர்போற் சூழ வளைந்து ஓரடிக்குமேல் உயரமாககிச் சள்ளையில் வைத்துச் சுட்டெடுப்பது. இவ்வாறு சமைத்த உறைகளை நிலத்தை அகழ்ந்து ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கிச்செய்வது ‘உறைக்கிணறு’ என்று சொல்லப்படும். மேழுகத்தகர் - துருவாட்டின் ஆண்; இதனை ‘ஏழகம்’ என்றும் வழங்குப; இவ்விருசொல்லுங் துருவாட்டின் ஏற்றுக்குப் பெயராதல் திவாகரத்துங் காண்க. சிவல் - கௌதாரிப்பறவை. புறச் சேரி-இழிதொழிலாளரான செம்படவர் நகர்க்குப் புறத்தே யிருக்கும் ஊர்; இது குப்பத்தை அடுத்துள்ளதாகும்.

(எசு - காடு) கிடுதீரைத்பேருந்துறை

கிடுகுநிரைத்து எஃகு ஊன்றி-கேடகத்தை வரிசையா வைத்து வேலை ஊன்றி என்க. நடுகல்லின் அரண் - நட்ட கல்லையே இடமாய்க்கொண்டு நின்றவீரன் என்க. இவ்வாறன்றி, இறந்துபட்ட மறவனுக்கு அறிகுறியாக அல்லது நினைவுக்குறியாக நிறுத்திய கல்லையுடைய காவலிடம் அல்லது கேட்டம் என்று பொருளுறைத்தலே விழுமிது. நடுகல் நின்ற இவ்வரணத்தைத் தூண்டிற்கோல் சார்த்திய செம்படவர் குடிசைவீட்டுக்கு ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணார் வெளிப்படையாக உவமை கூறுதலையும் அறியாது, நச்சினூர்க்கினியர் இவ்வடிகளைப் பிரித் தெடுத்துக் கொண்டுபோய் எக-வது அடியிலுள்ள ‘புறக் கொடாஅது’ என்பதனேடு இயைத்து ஒரு போலியுரை

குறினார். அங்கனங் கூறுதற்கு ஓரியையின்மையாலும், ஆசிரியர் கருத்துக்கு மாறுப் புவமமின்றிப் பிறழ்தலாலும் அவருடைய பொருந்தாதென மறுக்க.

‘நெடுஞ்சூண்டிலிற்காழ்’ என்றமையான் அதனேடு இனமான மீன்லூடும் புட்டிலும் சன்னுக் கொள்ளப்படும். கேடகம் மீனிடும் புட்டிலுக்கும், வேல் தூண்டிற்கோலுக்கும் உவமைகளாம்.

கிளைச்சுறவின் கோடுநட்டு மஜைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினால் - கருக்கொண்ட சுறையீன் கொம்பை நட்டு அதனையே தான் இருக்குமிடமாகச் சேர்த்த வலிய கடற் றெய்வத்தின் பொருட்டு. மஜை - இருக்குமிடம் ; இச்சொல் இப்பொருள்படுமாகவும், நச்சினார்க்கினியர் இதனைக் கொன்னே வேறுபிரித்துப் போய் அந்தவது வரியிலுள்ள ‘மணன் முன்றில்’ என்பதனேடு கூட்டினார். “நெய்தனிலத்தில் துளையர்க்கு வலைவளாந் தப்பின் அம் மகளிர் கிளையுடன் குழீஇச் சுறவுக்கோடு நாட்டிப் பரவுக்கடன் கொடுத்தலின் ஆண்டு வருணன் வெளிப்படும்” என்பது நொல்காப்பியப் பொருளாதிகாரத்தில் நச்சிழுர்க்கினிய ரூரைத்தவுரை.

மடிதல்-தந்தொழில் செய்யாது சோம்புதல் காவிரித் துறைக்கு உவமையாய் நேரே சென் றியைவதாகிய ‘பெறற் கருந் தொல்சீர்த் துறக்கம்’ என்னும் அடியை ககக-வது அடியிலுள்ள ‘நெடுங்கால்மாடம்’ என்பதனேடு இயைத்து இடர்ப்படுகின்றூர் நச்சினார்க்கினியர். கவலையின்றிப் பல் பயன் நுகர்ந்து பரதவர் தம் மகளிரோடும் இனிது விளையாட்டயர்கின்ற காவிரித் துறையைத், தேவர் அரம்பை மாதரோடும் விளையாடுகின்ற துறக்கத்திற்கு உவமை கறுதலே நிரம்பவும் பொருத்த முடைமையின், அதுவே ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணார் கருத்தாதல் காண்க.

அங்கு

பட்டினப்பாலீ ஆராய்ச்சியுரை

(கங்க - ககரு) துணைப்புணர்ந்த.....கங்குலாக்

துணை - கணவன். மது - காமத்தேன். கொடுந்திமில்-முன்வளைந்த கட்டுமரம், அல்லது மீன்படகு, தோணி எனவும் ஆம். குருஉச்சுடர் - நிறஞ்சிறந்த விளக்கு. தண் அடைஇய - கண் அடைந்த, அஃதாவது கண்டுயின்ற.

(கககூ - ககரு) மாங்காவிரி.....துறைப்பாது

எக்கர் - காவிரியாற்றுநீர் கொண்டுவந்து திரட்டிய இடுமணைல். இவ் வெக்கர்மணலிலே கடையாமத்தில் துயில் கொண்டு கிடப்பார் சுங்கங் கொள்ளுங் காவலாளர் என்பது நேரே பொருள்படுவதாகவும், இதனைவிட்டு நச்சினார்க் கிணியர் அதனைப் பரதவர்மே வேற்றி அவர் ஆம் மணன் மேற் கண்டுயின்று கிடப்பரென வுரைக்கறி, மற்றை நாளில் அப் பரதவர் ‘வெறியாடு மகளிரொடு’ கூடி விழாவெடுப்ப ரென கடுநு-வது வரியொடு கொண்டுபோய்க் கூட்டி முடித் திடுகின்றார். இப் பாட்டுச் செல்லுநெறியை ஒரு சிறிது நோக்குவார்க்கும் இவருடைய பொருந்தாமை நன்கு தெளியப்படும். சுங்கங்கொள்வோர் தங்கடமை வழாது இரவிலுள்ள சாவடியில் ஸிருந்தவாறே காவலாய் எக்கர்மணலிற் றுயில் கொள்வரெனக் கிடந்தவாறு வைத்துரைத்தலே பொருட் சிறப்புடைத்தாவதன்றிப், பரதவர் உறங்கினுரென வாளாது கூறல் சிறவாதென்க.

வேலாழி - கடல், ஈண்டு ஆகுபெயராற் கடற்கரை. இனி வேலா ஆழி எனப் பிரித்துக் கரையுங் கடலுமென உரைத்தலுமொன்று : இவ்வாறு கொள்ளின் ‘தாழை வேலாழி வியன்றெருவில்’ என்பதற்குத் ‘தாழைவளர்ந்த கரையினையும் கடலருகே நின்ற அகன்ற தெருவினையுமடைய’ என்று பொருளைக்க; வேலா ஆழி என்ப வற்றில் ஆழி என்பதன் முதல் தொக, வேலாழி என்று

அவை புணர்ந்தன: உல்கு - சங்கம்; “உறுபொருளும் உல்கு பொருளும்” என்னும் நிருக்குறவிலும் இஃது இப்பொருட்டாதல் காண்க.

(குடு - கூகு) வாஸ்முகந்த.....முனிறில்

“நிலத்து ஏற்றவும்” என்பதூம் பாடம்; அதற்கு ‘நிலத்தின்கண் ஏற்றப்படவும்’ என்று பொருளைக்க. ‘பரப்பவும்’ என்பது தன்வினைப் பொருட்டு. வலியுடைய அணங்கினேன்-உடல்வலியொடு மனவலிமையும் ஒருங்கு உடைமையாற் பிறர்க்கு அச்சத்தை விளைக்குங் காவலன் எனப், புலியடையாள இலச்சினையைப் பொறிக்குங் தொழிலாளன் மேற்றூக உரைக்க; மனவலியாவது தான் என்று கொண்ட கடமையிற் பிறழாத மனத்திட்பம். சங்கங் கொடாமற் பண்டங்களைக் களவில் ஏற்றவும் இறக்கவுங்கருதுவார்க்கு அவன் அச்சத்தை விளைத்தலின் ‘அணங்கினேன்’ என்றார். இனி, ‘அணங்கின் நோன்’ எனப் பிரித்து அவற்றைப் புலிக்கு அடையாக்கி, வலியுடைமையால் வலிதே வருத்தும் இயல்பினதான் வலிய புலியினடையாளம் எனப் பொருளைத்தல் சிறந்ததன்று. ‘புலி’ உவம வாருபெயர். பண்டம் பொதிமுடை-பண்டங்கள் பொதிந்த மூட்டை. ‘கொடு’ வளைவுப் பொருள்ளார்த்தும் ஓர் உரிச் சொல். வருடை - ஒருவகை மான். ஏழுகம்: மேழுகம் என்பன ஆட்டுக்கிடாய் என்னும் ஒரு பொருளையே உணர்த்துவனவாகும்.

(கூல - கடுசு) தறுந்தோடை.....லாவணத்து

குறுந்தோடை - அனுகினபடிகள். ‘குறுமை’ சண்டு அணிமையினை புணர்த்திற்று. படிக்கால் - ஏணி. பல்தகைப்பு - வீட்டின் பலபகுதிகள்: கட்டுகள். வளி நழையும்வாய் - தென்றற்காற்றுப் புகும் சாளரம். நுண்

நான் உறைக்கும் - நண்ணிய மகரந்தப் பொடியைச் சொறியும்: “புன்னை நண்டா துறைத்தரு நெய்தல்” என்னும் ஐங்குறுநாற்றிர்போல். துடுப்பு-களும். ஆவணம்-கடைத்தரு.

(கடுகு - கஷா) மையறுசிறப்பிற்.....வரைப்பில்

மையறு சிறப்பிற் ரெய்வஞ் சேர்த்திய மலர் அணி வாயிற் பலர்தொழு கொடி - குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய தெய்வத்தை ஏற்றுவித்து மலர்களனிந்த கோயில் வாயிலிலே பலருங் தொழுதுசெல்லுங் கோழிக்கொடி என்க. நின்றவாரே சென்று இயைந்து இங்கனம் பொருட்டருவ நாகிய ‘மையறு சிறப்பிற் ரெய்வம்’ என்னுஞ் சொற் றூட்டரைப் பிரித்தெடுத்துப்போய், முருகனுக்கும் ஏனைத் தெய்வங்களுக்கும் எடுத்த விழா அரூத ஆவணம் என்று கூட்டி நச்சினார்க்கினியர் இடர்ப்படுகின்றூர். கடுகு-ஆவது வரிமுதல் கொடிச் சிறப்புக் கூறப்படுகுந்த ஆசிரியர் மற்றைக் கொடிகளைக் கூறுதற்குமுன் தெய்வத்தன்மையுடைய கோழிக்கொடியை முதலிற் கூறக் கருதி முருகப்பிரான்றன் திருக்கோயில்வாயிலிலே கட்டப்பட்டிருக்குமதனைக் கூறிய தனுக்கமறியாது நச்சினார்க்கினியர் தாம் ஒருபொருள் கூறுவான் புகுந்து இழுக்கினார்.

கூழ் - உணவுப்பொருள் மஞ்சிகை - பேழை. பண்ணியம் - பலபண்டம். பாகு உகுத்த பசு மெழுக்கிற்காழ் - பாகாகக் காய்ச்சி வார்த்த பசிய மெழுக்கைப் பூசிய கோல். கிடுகு - சட்டம்; இச் சொல் முன் ஒருகால் கேடகம் என்னும் பொருளில் வந்தவாறு காண்க. ‘பாகு உகுத்த’ என் பதற்கு இப்பொருள் காணமாட்டாத நச்சினார்க்கினியர் இதனை ‘மஞ்சிகை’ என்பதனாலுட சேர்த்துப் ‘பாக்கு வெற்றிலை சொறிந்த மஞ்சிகை’ என்று பொருள் கூறினார்.

அவ்வாறியைத்தற்குச் செய்யுளிடந்தராகமயின் யாங் கூறி யாரே பொருளென வறிக; சிறுர் ஏறுமைப்பொருட்டுக் கோல்களில் மெழுக்குத் தடவி நாட்டுதல் உண்டு. இனி ‘மெழுக்கு’ என்பதற்குச் ‘சாணத்தால் மெழுகுதல்’ என்றுரை கூறினாருமூலார்; அது பொருந்தாமை ஈண்டுச் சுறியவாற்றூற் காண்க. ‘கரும்பின் ஒண்டுப்போல மேலான் ரிய துகிற்கொடியும்’ என, அகன்று நின்ற உவமையை அனுகிய நிலையில் இயைக்க.

தொன்று தொட்டுப் பிறரை ஏவிக்கொள்ளும் உரிமை- சல்லியறிவின் மேம்பட்டார் பாலதாய் நிற்றலின் ‘தொல் லாணை நல்லாசிரியா’ என்றார். நிரம்பிய கல்லியில்லார் அவர்முன் வாய்த்திறக்கவும் அஞ்சவராகவிற், கல்லியிற் சான்ற அவரெடுத்த கொடி அவர்க்கு அச்சந்தருமெனப் பட்டது.

‘துவன்று இருக்கைத் தூங்குநாவாய்’ என மாற்றிக் கூட்டி ‘நிறைந்த இருப்பினையுடைய அசையும் மரக் கலன்கள்’ என்க. ‘மிசைக் கூம்பின்’ என்னுஞ் சொற் பெறுதைக் கூம்பின்மிசை என மாறுக. சேய நாடுகளிற் சென்று பண்டங்கள் இறக்கியும் ஏற்றியும் மீண்ட தத்தம் மரக்கலங்களைக் கண்டு அவ்வாற்றிற்குரியார் மகிழ்தற்கு அவற்றின்மேற் கட்டிய கொடிகள் அடையாளமாய் நின்றுதவுதலின் அவை விரும்பத்தக்கன என்றார்; நசை- கிருப்பம்.

நறவுநொடை - கள்விற்றல். பதாகை (வடசொல்)- பெருங்கொடி.

(காஞ—ககாஞ) சேல்லாநல்லிசை.....மறுகி

காலின்வந்த கருங்கறிமுடை - வண்டியிற் கொண்டு வந்த கரிய மிளகுபொதி. கால் - உருள்; அஃது இங்கே

உருளையுடைய வண்டியை உணர்த்திற்று; இச் சொல் இப்பொருட்டாதல் “காஸ்பார் கோத்து” என்னும் பூரப் பரடிட்டு காண்க. “ஒருங்கு தொக்கன்ன வடைப்பெரும் பண்டங், கலத்தினுங் ஸாலினுங் தருவன ரீட்ட”¹ என்புழி அடியரச்க்கு நல்லர் உரை கூறியவாறே ‘வழியிற் கொண்டு வந்த’ என்றுரைப்பினுமாம். இப் பொருள் கூறவறியாத நச்சினார்க்கினியர் ‘நீரிற் காலில்வந்த’ என இரண்டிடத்துக் கூட்டிக் ‘கடலிலே காற்றுன்வந்த’ வெனப் பொருந்தாவரை வரைந்தார். குடமலை - குடகுமலை; அல்லது மேற்கண வாய்மலை; காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு மேற்கிலுள்ள தது வாகலின், ஈண்டதனைக் கூறுதலே பொருந்தமாம்; பொதியம் தெற்கேயுள்ளதாகலின் நச்சினார்க்கினியர் அதனைக் கூறுதல் பொருந்தாது. ஈழம் - இலங்கை.

(ககாஈ—உகல) நீர்நாப்பன்னு.....துவன்றிருக்கை

துறைமுகத்து நீரில் உலாவும் மீனும் கரையிற் ரிரியும் யாடு முதலான விலங்களும் நீரிலும் நிலத்திலும் இடரின்றி உறங்கிச் செம்படவர் குடிசை முற்றத்திலும் ஊன்விற்றற் றௌழிலையுடையார் குடிசையிலும் தாவிப்பாய்ந்துந்திரண்டும் நிற்கும் என்க. இங்னனம் நெறிப்படப் பொருளுரையாது நச்சினார்க்கினியர் ‘புரவி மூடை மணிபொன் முதலியன நீரிலும் நிலத்திலும் இனிது தங்கி வளம் மயங்கிய மறுகு’ என்றிடர்ப்பட்டியைக்கின்றார். ‘துஞ்சி’ என்னுஞ் சொல் லாக்கு ‘உறங்கி’ என்னுஞ் செம்பொருளும் அதற்கேற்ற மீன், மா முதலிய உயிருடைப் பொருள்களும் உளவாகவும், அவற்றைவிடுத்து அச் சொல்லுக்குத் தங்கி என ஆக்கப் பொருள்கொண்டு அவ்வாறு இயைத்தது தீம்பாலுண் விருப்ப அதனை உவர்த்தொதுக்கி அறிவுமயக்குங் கள்ளுண் பார் திறனேடைப்பதாயிற்றென்க.

1. சிலப்பதிகாரம், மனையறம் படுத்தகாத.

மேலும், உள்வது வரியிற் பலவேறு மொழி வழங்கும் பலதேய மாக்களுக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வந்துறைவரெனக் கூறிய பகுதியை ஆண்டு நின்றும் பிரித் தெடுத்து வந்து அவர் உறையும் மறுகு என சண்டிதனைடு வரண்முறையின்றி முடிக்கின்றார் நச்சினூர்க்கிணியர்.

கிளோகலித்து - கொல்வாரின்மையின் தம் சுற்றம் பல்கி.

பண்ணியம் - தின்பண்டம். பசும்பதம்-புதிது வந்த அரிசியால் ஆக்கிய சோறு. நுகம் - குறுக்குக் கட்டை. பகல் - அதன் நடுவில் கைத்த ஆணி. கொண்டி - மிகுந்த பொருள்.

(உகந—உகஷ) பல்லாய்மோடு.....பேறினும்

‘புலம்பெயர் மாக்கள் பல்லாய்மொடு பதி பழகிக் கலங்கினி துறையும்’ எனக் கூட்டுக. பல் ஆயமொடு பதி பழகிப்பல தொகுதியாகக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுறையும் நன்மக்களோடும் ஒருமித்துப்பழகி. வேறு வேறு உயர்ந்த முதுவாய் ஒக்கல் - வேறு வேறுகச் சிறந்த அறிவொய்த்த சுற்றத் தாரையுடைய நன்மக்கள். வேறு வேறுக அறிவு சிறத்தலாவது பலதிறப்பட்ட நூல்களிற் பயின்று முதிர்ந்த அறிவு வாய்த்தல். பலதிறப்பட்ட அறிவுடைய நன்மக்களொல்லாரும் திருவிழா நடைபெறும் ஓரிடத்திற்சென்று கூடுதல் போலப் பலதிறப்பட்ட மொழிகள் வழங்கும் பல தேயத்தாரும் இங் நகரத்திற் குழுமுவர் என்க. ‘வேறுவேறுயர்ந்த’ என்னும் அடைமொழித் தொடரை நச்சினூர்க்கிணியர் புலம்பெயர் மாக்களோடு கூட்டுகின்றார் ; அங்கன முறையுரைத்தல் வேண்டாக்குறலேயா மென்க.

(உங—உங்க) வாரிநுங்கூத்தல்தலைப்பணையேபீசி பிணிதுகம் - சிறைக்களம். பீடுகாழ் முற்றி - தன் பெருமைத்தன்மை வைரம்ஏறி முதிர்தலால். காப்புளரி -

மத்திலூர். வாள்கழித்து - மதிற்புறத்திருந்த வாட்படை வீரரை ஓட்டி; அல்லது தனது வாளை உறையினின்றுக் கழித்து எனதுமாம். ஒங்கு ஏழில் யானை - உயர்ந்த அழுகினையுடைய யானை. தூற இவர் துறுகல் - குறுஞ்செடி படர்ந்த நெருங்கிய பொறைக்கல், அல்லது சிறுகுன்று; “வேங்கை மாத்தகட் டொள்வி தாய துறுகல்” என்றார் புறத்திலும். ‘உழிஞா’ சிறுபூளை எனப்படுமென்று திவாகரத்துட் சொல்லப்படுதலின், அதனேடினமான பெரும்பூளையுஞ் சூடினுணென்று ஆசிரியர் கூறிய கருத்தறி யாது, நச்சினார்க்கினியர் இச் சொல்லை உசக-ஆம் அடியிலுள்ள ‘மயங்கி’ என்பதனாலும் கூட்டி யுரை கூறுகின்றார். மாக்கண் அகல் அறை - பெரிய இடத்தான் அகன்ற பாசறை. பனை - மருதங்கிலம், அங்குள்ள குடிகளுக்கு ஆயிற்று. ‘பொய்கை செருந்தி நீர்த்து’ நீடி எனக் கூட்டுக.

(உசா—உசா) வேண்டுக்கு.....யுகளாவும்

அறுகோட்டு இரலை - அறுப்பறுப்பான கொம்புள்ள கலைமான், மான்பிளை - பெட்டை மான்.

(உசகூ—உகூக) கோண்டிமகளி.....துறையவும்

கொண்டி மகளிர் - சிறையாகப் பிடித்துக்கொள்ளப் பட்ட மகளிர். ‘கொண்டி’ முன்னே ‘மிகுபொருள்’ என்றும் பொருளில் வந்தது காண்க. கந்து-தெய்வம் உறையுந்தறி: சிவலிங்கம். பொதியில், அம்பலம் என்பன கோயிலென்று பொருளுணர்த்தும்.

(உகூல—உகூல) மருவிலை நறும்புத்து.....வேங்றவும்

‘அறுகை’ என்பதில் ஐ: சாரியை; அறுகம்புல், “அறுகையு நெருஞ்சிய மடர்ந்து” என்றார் மணிமேகலை யினும். அழல்வாய் ஓரி அஞ்சவரக் கதிர்ப்பவும் - அழன்ற வாயினையுடைய முதுநரிகள் பிறர்க்கு அஞ்சதல் உண்டாக

ஒங்கி ஊளையிடவும் என்க. கூகையில் ஓர் இனம் நூந்தை எனவும் பிற்தோர் இனம் கோட்டான் எனவும் வழங்கப்படும் என்பர்; இங்கே கூகை என்பது ஆந்தை. இது கூவும் ஒசை அமூகுரலை யொத்தலின் “அமூகுரற் கூகை” என்றார். ஆண்டலீ - கோட்டான் போல்வதொரு பறவை; இதன் ரலை ஆண்மக்கள் தலைபோ விருத்தலின் இப்பெயர் பெறுவதாயிற் ரென்க. “புலவுண்பொருந்திய குராலின் குரலும், ஊண்டலீ துற்றிய ஆண்டலீக் குரலும்” என்றார் மரிமேகலையினும்.

(உக்க—உக்கு) கோடுங்கால்.....தழறவு

கொடுங்கால் மாடம் - கால்கள் வளைத்து அழகாகக் கட்டப்பட்ட மாடம். ‘கொடுங்கால்’ என்னும் இவ்வடை மொழியை நச்சினார்க்கினியர் பேய்மகள் என்பதனாலும் வறிதே இயைக்கின்றார்.

‘விருந்து ஆனது உண்டு’ என மாற்றுக; ‘உண்டும்’ என்பதில் உம்மை தொகுத்தல்.

வறுங்கூடு - வறிதாய்ப்போன நெற்கூடு.

சாவிற்கு முற்குறியாகக் கூகை நடுப்பகலிற் குழறுதலைப் “பேனூரகநாட்டு, நன்பகலுங்கூகைநகரும்” என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமரலையானும் உணர்க, (வஞ்சிப்படலம், ச.)

(உக்கூ—உக்கூ) மருங்கடி.....ஏரே

ஞாயில் - அம்பெய்வதற்கு மதின்மேற் சமைத்த ஒரு மதிலுறுப்பு; இதனை அடியார்க்கு நல்லார் ‘குருவித்தலீ’ என்பர்.¹

1. சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காஸத, உரை-ஆம் வரி.

கிசிபினிமுழு-இறுக்கட்டின வார்க்கட்டையுடைய முரசு, பரு ஏர் எறழ் கால்-பெரிய அழுகினையும் வளியினையும் உடைய கால்.

இனி இங்களம் வகுத்துக்கொண்டு உரை கூறிய பொருத்தவாய்களையெல்லாம் ஒரு முடிபாக்கி இப்பாட்டின் ஹினைமுடிபு காட்டுகின்றும். இதன்கட்போந்த இருபத்தேழு பொருத்தவாய்களையும் பொருப்பாகுபாட்டிற் காண்க. இங்கு முடிபுமட்டுமே வரைகின்றும்.

நண்ணூர் காப்பு ஏறி வாள்கழித்துத் தாயம் எய்தி அங்கனம் எய்தியமையாறும் மனமகிழானுய்ப் போர் வேட்டுச் சமம்முருக்கித் தண்பணைகளை அழித்துச் செறு வும் வாஸியும் மயங்கவும் பொதியிலில் யானை உறையவும் மன்றத்து ஓரி கதிர்ப்பவும் ஆண்டலை வினிப்பவும் பேய் மகள் துவன்றவும் செழுங்கர் வறுங்கூட்டுள்ளிருந்து கூகை குழறவும் ஊர்களின் அழியப் பெரும்பாழ்செய்தும் அமைதி பெற்றுனுய்த் தான் முன்னிய துறை போகலிற் பல்லொளியர் ஒடுங்க அருவாளர் தொழில்கேட்ப வடவர் வாடக் குடவர் கூம்பத் தென்னவன் திறல்கெடச் சிறிக் கண்ணுற்செயிர்த்து கோக்கிப் பொதுவர் வழிபோன்ற இருங்கோவேள் மருங்கு சாயக் காடுகொன்று நாடாக்கிக் குளங்தொட்டு வளம் பெருக்கிடற்றத்தோக்கிக் குடிநிறீஇப்புகழை அமைத்துப் புதைநிறீஇப் பெயர்கொடுத்துப் புறக்கொடாது வேந்தர் குடிய கழற்காலினையும் புதல்வரும் மகளிரும் தினைக்கும் மார்பினையும் பெருவலிமையினையும் உடைய திருமாவளவன் தெவ்வர்க்கு ஒக்கிய வேலினும் யாம்போதற்கு எழுந்த கானங் கொடியதா யிராநின்றது; அவன் செங்கோலினும் என்காதலியின் மென்றேள்கள் குளிர்ந்தனவா யிருக்கின்றன; ஆகலின், காவிரி பொன்கொழிக்கும் கழனியினையும்,

பாட்டத்தினையும், பூந்தண்டலையினையும், ஏரியினையும், அரண் மனை அட்டிலையும், சாலையினையும், காளிகோட்டத் தினையும், மன்றம் புறச்சேரி முதலியவற்றையுடையனவாய்த் துறக்கம் ஏய்க்கும் பெருந்துறையினையும், உல்கு செய்வார் மடியாதிருக்கும் பண்டசாலை முன்றிலையும், விழவருத் தீவணத்தினையும், செழுநகர் வரைப்பினையும், நனந்தலை மறு கினையும், வேளாளர் துவன்று இருக்கையினையும் உடைய தாய்ப் பலமொழி வழங்கும் பலதேயத்தாரும் போங்கு உறையப் பெற்றதாய் உள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே அவ் வேந்தர்பெருமான் பரிசிலாகத் தரப்பெறுவேணுமினும் கூந்தல் இழை முதலியவற்றையுடைய என் ஆருயிர்க் காதலியைப் பிரிந்து வருதற்கு ஒருப்படமாட்டேன் கண்டாய் நெஞ்சமே! என வினைமுடிபு செய்க.

அருங்சோற்பொருள் அரசுவரிசை

[எண் : வரி எண்]

அகவ - இசைக்க	கனிச	அலவன் - நண்டு	கடக
அகழ்க்குவன் - கல்லுவன்	உங்க	அவிர் - விளங்கு	கூக
அங்கி (வடசொல்) - தீ	ஞை	அறம் - நல்வினை, சந ; பிங்க	
அசை - கட்டிய	கள்ளு	லங்கத	
அசைதி - இருந்து	உகிக	அறுகை - அறுகம்புல் ; ஈற்றில்	
அசைவு - இளைப்பு	கஉச	நின்ற ஜூ சாரியை	உடுக
அஞ்சவர - அச்சம்	உண்டாக	அறு கோட்டு இரலை - அறுப்ப	
அட்டி-கொடுத்து, உஙை ; விட்டு	உஞ்சு	றுப்பான கொம்புள்ள கலை	
(பரிபாடல்); இட்டு (திருமுரு		மான்	உசுடு
காற்றுப்படை) ; மிகவிட்டு			
(பெரும்பானுற்றுப்படை)			
அட்டில்-அடுக்களை, சந, உகூ		அறை - பாசறை	உஙள
அடம்பு - அடப்பங்கொடி, குடி ;		ஆக்கம் - நுகர்ச்சிப் பொருள்கள்	கக்க
பாவிகை (பிங்கலங்கதை)			
அணங்கு - தெய்வம், அன ; வருத்		ஆங்கண் - அவ்விடம், அங்கண்	
துங் தன்மை, கஙச ; வருத்		என்பது நீண்டது	கட
தம்	உகூ		
அனை - தறி	நக	ஆண்டலை - கூகை கோட்டான்	
அதிர - முழங்க	கனின	இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பற	
அந்தி - மாலைப்பொழுது உசன்		வை; இதன் றலை ஆண்மக்கள்	
அமரர் (வடசொல்) - தேவர்		தலை போறவின் இப் பெயர்	
காச, 200		பெற்றது; இதனைக் கோழி	
அயர் - செய்யும், கொண்டாடும்	உகுடு	என்பர் பிங்கலங்கதையுள் உடுஅ	
அரண் - காவலிடம், காவலிட		ஆயம்-கூட்டம், உகந ; திவாகரம்	
மாய்க்கொண்டு நின்ற வீரனை		ஆரம் - சந்தனக் கட்டை காசு	
உணர்த்தியது ஆகுபெயர், எகு		ஆலை - கொட்டில், கருப்பஞ்	
அரிமா - சிங்கஏறு	உகூ	சாற்றைக் காய்ச்சும் இடம் கூ	
அருங்கடி - அரியகாவல் கங்க		ஆவணம் - அங்காடித் தெரு	கடிசு
அருங்கடிவரைப்பு-அரிய காவல்			
அமைந்த மதில்	உகூக	ஆவதி (வடசொல்) - வேள்வி	
அருந்தி - நுகர்வித்து	200	நிடு, 200	
அருவாளர்-அருவாள நாட்டின்		ஆன் - பசுமாடு	உகை
அரசர்	உஞ்சு	ஆலை - இடையரைது ஆலைது	
		என்னும் வினையெச்சத் தீறு	
		தொகுத்தல்	உகூ
		இகல் - மாறுபாடு	எடு
		இகுத்து - தொங்கவிட்டு, தாழு	
		விட்டு	உடுக

இடையி-ரேழி, கசச; “இடையி நின்றவன்னை” என்றார் சீவக சிங்தாமணியிலும் கூகு இனார்-குலை, பூங்கொந்து கச இயம்ப - ஒவிக்க கடின இயல் - தன்மை கசக இரலை - ஆண்மான், புல்வாய், உசடி; “இரலையுக் கலையும் புல்வாய்க் குரிய” தொல். மரபியல் சச

இரியல் - விட்டுப்போதல்; இசை; எச. ‘நீங்கல்’ சிலப்பதிகாரம், அங்கி மாலைச் சிறப்புச்செய் காலை இலை

இரு - பெரிய இச, கக இருக்கை - இருப்பு கஸ, உடை இருங்கோவேள்-துவரை நகரில் அரசாண்டவேளிர் மன்னாரில் ஒருவன், உசுவ; புறானுறு உடை, உடை

இளக்கும் - அசைக்கும் களை இவர் - ஏறிப் படர்ந்த, உந்தை; திவாகரம்

இறவ - இருமீன் கந இறைவன் - அரசன் காப ஈண்டி-திரண்டு, தொக்கு கநட ஈழம் - சிங்களம், இலங்கை ககக

உளள் - குதித்தல், தாண்டல், கசக, உசடி; பிங்கலங்கை, உகங்கு; பாய்தல், திவாகரம். உசிர் - நகம் கசா உகுத்தல் - வார்த்தல், கசக; சிந்துதல், திவாகரம்.

உணங்கு - உலருகின்ற உய, அந உரவுத்தியை - உலவும் அலை, காக; இப்பொருட் டாதல், புறப்பொருள் வெண்பா மாலைபாடாண்படலம் “குடிய

வான் பிரை” என்னுஞ் செய்யுஞ்சையிற் காண்க.

உரு - வடிவு, நசு; அழுகு கசை உலகு - சுக்கம் கடுகி உலாய் - உலாவி உநந உவவு-முழுமதி விளக்கும் நாள் கந உழினை - சிறப்புளை, உநடி; திவாகரம், பிங்கலங்கை; இத இனைக் ‘கொற்றுன்’ என்பர் புறானுறுற்றுரைகாரர்.

உறங்கை - உறையூர் உசுடி உறழ் - வாது, மாறுபாடு களக உறை - மண்ணைல் வட்டமாய் வ னை ந் து கிணற்றினுள் அமைக்கப்படுவன எச உறைக்கும் - துளிக்கும், சொரி யும், கடிலை; உறை, துளி, திவாகரம்.

ஊட்டும் - ஏறப்பண்ணும் இப ஊழ் - முறை உடை ஊன் - தசை களை எஃஙு - வேல் எஅ எக்கர் - இடுமணைல் ககள எடுப்பி - துரத்தி, ஓட்டி உநக எய்தி - பெற்று உடை எயில் - மதில் உஎசு, உகக எயினர் - வேடர் உகக எழில் - அழுகு உநக எறிப்ப-ஒளிவீச, உகை; “எறித் தரு கதிர்தாங்கி” கலித் தொலைக் கூ எறுழ் - வலிமை உகக ஏகினும் - சென்றாலும் உ எமாப்ப-மகிழு, ககடு; “காமர் நெஞ்சு மேமாந்துவப்ப” என் ஏருர் புறானுற்றினும்.

எய்க்கும் - ஒக்கும் காச ஏழகம் - ஆட்டுக் கிடாய் கசக; இச் சொல் ‘மேழகம்’ எனவும் வரும், பிங்கலங்கை உசுவை

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை

கால

எறு - எருது
எற்றை - ஆண்ணாய்
ஒக்கல - சுற்றம் சுக, உசை
ஒருவேம் - நீங்கேம், பிறழுமாட
டேம், உகூ; திவாகரம்.

சக

ரசு

ஒல்க - சாய உடுப்

ஒன்னரி - ஓளிபொருந்திய
ஒனியர்-ஒளிநாட்டார் உசை
ஒங்கிய - ஓங்கிய: செலுத்திய,
உக்கு; எடுக்கப்பட்ட, புறநா
ஞாறு, சுக; புறப்படலிட்ட,
சிந்தாமணி உகங்கு

கக

ஒதம் - ஸரம், கசி; பிங்கலங்தை,
நடுடு; அலை, கசி: புறப்
பொருள் வெண்பாமாலை
“ஒத நீர்வேலி”

உப்பி

ஒம்பி - பாதுகாத்து உதுக.
ஒர்க்கும்-செலிதாழ்த்துக் கேட்
கும், உதிசு; புறநானூறு களெ
ஒர்த்தும் - கேட்டும் ககந
ஒரி - முதுஙரி, உடுங்; திவாகரம்,
பிங்கலங்தை.

சக

ஒவம் - சித்திரம் சக
கடி - அச்சம், இள்; காவல்,
உக்கு, உநசு, உக்கு
கடிந்தும் - நீக்கியும் ககக
கடியரண்-காவலமைந்த அரண்
உக்கு

கடை

கடை - தலைக்கடை, தலைவாசல் உக்க

ககக

கடைக் கங்குல் - கடை யாமம் ககந
கண் - இடம் உசை

ககந

கண் அடைஇய-கண் அடைத்த,
கண் துயின்ற ககடி.

ககடி.

கண்ணி - ஆடவா முடிமேற் காக
குடும் மாலை காக
கணம் (வடசொல்) - தொகுதி உடுகு

ததிர்ச்செல்வன் - பக வ வ ள் கூட

ததிர்ப்ப - ஊளை யிட, உடிங்;
‘கதிப்ப’ எனப் பாடங்கொன்
ஞதலுமாம், என்னை? காரைக்
காலம்மையார் மூத்தத்திருப்
பதிகத்தில் “ஊமைக் கூடக
யும் ஓரியும் உறழுறும் ஏதிக்
கும்” என்றாகவின்.

கதுப்பு - மயிர் உடுகு

ததுவும் - கைப்பற்றும் உஙசு;

கவரும், புறநானூறு கஶ

கந்து - அருட்குறி; சிவலிங்கம்,

‘தெய்வம் உறையுங் தறி’ என்

பர் நச்சினார்க்கினியர் உக்க

கமழ் - மணக்கும் கூ

கமுகு - பாக்குமரம் கள

கராம் - முதலை உசை

கருந்தலை - பெரியதலை உங்க

கருந்தொழில் - வலிய தொழில் கூ

கலம் - படைக்கலம் எ

கலி - மனஞமுச்சி: மன, ச

செருக்கு நூ, கூ

கலித்த - செருக்கிய, செருக்கித்

திரிந்த உசை

கலித்து - தழைத்து, கக்கு;

“தூவற்கலித்த” புறநானூறு

உச

கவான் - மலைப் பக்கம், பக்க

மலை கந்தி

கவி - கவிந்த: வளைந்த, கடுந்; கக்க

முடிய

கவிய - ‘இடிய’ நச்சினார்க்கினி

யர் பொருள் உங்க

கவின் - அழுகு கா, உக்க

கழல் - காவின் அணி, உக்க

திவாகரம்.

கழனி - வயல் அழி - உப்பங்கழி

அ உ

எளரி - சண்டை யிடுதற்குச் சமைக்த இடம், இகு; திவாகரம், பிங்கலங்கை.

கறி - மிளகு காசு
ரா - சோலை இந

காதல் - தலைவனுங் தலைவியும் ஒருவரை யொருவர் இன்றி யமையாராய்த் தமக்குட்பாராட்டும் பேரன்பு, கங்க; “காமத்துச்சிறங்தது காதலை யுடைய காமம்; அஃதாவது மெய்யுற்றறியாதா ரிருவர் அன்பொத்துப் பான்மை வகையால் தாமே மெய்யுற்றுப் புணரும் புணர்ச்சி” என்பர் பரிமீலமுகியார், பரிபாடல், கூ - ஆம் பாடலுரை.

காந்தன் - கார்த்திகைப்பூ குநை

காப்பு - மதில், சக; சுங்கச் சாவடி, கந்ந; காவல், காசு, புறாநூறு க்கூ

காய் - ஏறிக்கும், கூடி; சிவக சிந்தாமனி சாங்க

கார் - ஸிர்: பச்சை கூ

கால் - கால்கள், தாண்கள், கக்க; உருளை, உருளையுடைய வண்டியை உணர்த்திற்று, காசு; ‘கால்’ உருளை என்னும் பொருட்டாதல், “கால்பார் கோத்து” என்னும் புறப் பாட்டுரையுள்ளங் காண்க. இனிக் ‘கால்’ வழியென்று மாம்; தண்டி உசந்

காழ்-கோல், அப, க்கள்; வயிரம், உடை; திவாகரம்.

காழகம்-கடாரம் என்னும் ஜரை, (பர்மா? Burma?) கக்க

காண்யாறு - காட்டியாறு க்கக ந.00
கானம் - காடி

கானல் - கடற்கரைச் சோலை, க்கூ; திவாகரம், பிங்கலங்கை. பிடக்கை - பரப்பு நெ

கிடுகு - கேடகம், எஷ; “வார் மயிர்க்கிடுகு” என்பதற்கு கச் சினார்க்கூ கிணி யருஷரத்த பொருள் காண்க, சிவக சிந்தா மனி, உடக்கூ; சட்டம், க்கள் கிளை - சுற்றம் சுக, கக்க துடமலை - குடகுமலை காசு குடவர் - குடாட்டார்; மேனுட்டார் உசை

குணகடல் - கிழக்குக்கடல் காசு குரம்பை - குடிசை, கக்கூ; பிங்கலங்கை.

குருளை - குட்டி, இச்சொல் புவி பன்றி முயல் காய் நரியென் னும் விலங்கின் பிள்ளைக்குப் பெயராய் வரும் உடக் குருஉச்சுடர் - ஸிறம்மிக்க விளக்கம் ககு

குவைதி - குவித்து கூசு குழல் - புல்லாக்குழல் குதிசு குழலி - கன்று, க்கூ; பிள்ளை க்கள்

குழறல் - கூப்பிடல் உசுஅ குழிகொன்று - குழி யைத் தூர்த்து உடங் குழிஇ - திரண்டு சுக, உசுஞ் குழம் - மகரக்குழம் உந் குறங்கு - தொடை கக்க கூடல் - யாறுகடலொடுகலக்கு மிடம்: கழிமுகம் குது கூடி - நெற்குதிர் குடி, உசை கூதாளம் - ‘வெண்டாளி’ என் பர் நச்சினூர்க்கிணியர், அடி; வெண்டாளி ஒருசெடி; பிங்க வங்கையிலுங் திவாகரத்தி லும் இது கொடிவகையிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கூப்பி - குவித்து	கருசு	கோட்டம் - கரை,	கோயில்
கூம்ப - குன்ற, உஸை; 'ஒடுங்க'	பிங்கலங்கத.		நகூ
கூம்பு - பாய்மரம்	களது	கோடியர் - கூத்தர்,	உடுந;
கூழ் - பல்வகை உணவு, கசுங்;		திவாகரம்.	
கூழ் - திவாகரம்.		கோடு - கொம்பு	அசு
கூளி - பேய்க்குப் பொதுப்பெய்		கோதை-மகளிர் அணியும் மாலை,	
ரான இச்சொல் இங்கே ஆண்		கெ0; ஈ-ஆம் பரிபாடல் பரி	
பேயை உணர்த்துகின்றது		மேலழுகியா ரூரையிலுங்	
உடுகூ		காண்க. கோதையர் - மாலை	
கேழு-பொருங்கின, நகூ, கசுங்		யணிந்த மகளிர் அனு	
கேழுமி - பொருங்கி	கள	கோள் - குலை, கசு; “செழுங்	
கேணி-கிணறு, இகெ; திவாகரம்.		கோள்வாழை” புறானுறு	
கேள்வி - நூற்கல்வி, கசுகை;		கசுங்	
திவாகரம்.		கோள்மீன் - கிராம் சுது	
கோடுக் கால் - வளைக்க சுற்று,		சமம் - போர், உங்கு; போர்க்	
உங்; வளைக்கால்கள் (Arch-		களம், இனியது நாற்பது க	
es) தலைவளைக்க தூண்கள்		காம்பும் - வாடும், கூ; “இன்	
உசுக		நரர் சாம்பினுரே” சிவக	
கொடுஞ்சாள் - வளைக்க கால்	கசு0	சிந்தாமணி எலங்	
கொடுஞ் திண்ணை - சுற்றுத்		சாய - குறைய உஅங்	
திண்ணை	கசநா	சாயல்-மென்மை, கடு0; தொல்	
கொடுஞ்சியில் - முன்வளைக்க		காப்பியம், உரிச்சொல்லியல்	
கட்டுமரம், ககூ; ‘தியில’		உள்	
தோணி என்பர் திவாகரத்		சாற்றி - சொல்லி உக	
தில்.		சாறு - திருவிழா உகஜி	
கொடுமேழி - வளைக்க கலப்பை		சிமையம் - மலை யுச்சி: குவடு	
உஙு		சிவல் - கெளதாரி, எள; பகண்	
கொடுவரி - வளைக்க வரிகளை		டையுமாம்; திவாகரம்.	
யுடைய புலி	உங்க	சினத்த - கோபத்தினை யுடைய	
கொண்டி - கொள்ளப்பட்ட		கடு2	
மிகு பொரா ரூள், உகூ;		சீறி-மிக்கினங்கு, உள்ள; திவா	
கொண்டி மகளிர்-சிறையாகக்		கரம்.	
கொண்டுவந்த பெண் கள்	உசுக	சுடர் - ஓளி உக	
கொண்டு - மேகம்	கடு	சுறவு - சுறுமீன் அசு	
கொழுப்புக்கும்-தெள்ளித் தொகுக்		நுடு - சுடப்பட்ட தணச, சுங்;	
கும், எ; திவாகரம்.		“குறுமுயற் கொழுஞ்குடு”	
கொள்ளை - விலை	உக	என்புழியும் இப்பொருட்டா	
		தல் காண்க, புறானுறு	
		நங	

ரேயிர்த்து - சினங்கு, உசுபி; ‘குற்றத்தயத் எண்ணிப்பார்த்து’ என்றுரைப்பினுமாம்; இச்சொற்கு இருபொருளுமுன்மை, “செயிரேகுற்றமுஞ் சினவலுமாகும்” என்னும் திவாகரகுத்திரத்தாலுணர்க.

செரு - சண்டை: போர் எல் செருங்கி - கோரைப்புல், உசந்; வாட்கோரையுமாம், திவாகரம், பிங்கலங்கை.

செல்லா - கெடாத கசுச செவ்வேள் - முருகப் பிரான் கடுச

செற்றேர் - பகைவர், உடா; பிங்கலங்கை.

செறி - செருங்கின கடுச

செறு - வயல் கக, உசச

சே - சிவந்த கசுச

சேக்கும் - தக்கும் சீசு, உசகு நுமலி - நாய் கசா

ஞாயில் - அம்பெய்தற்கு மறைவாய் மதில்மேல் அமைக்கப் படுவது, உசுஷி; இதனை “மீன் பூத்தன்னவுருவஞாயில்” என்பர் ஜூயூர் மூலங்கிழார், புறாஞ்சாறு, உக; “ஏவறை” என்பர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுரைகாரர், உழிஞை, இ; “குருவித்தலை” என்பர் அடியார்க்கு சல்லார், சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, உகள்-ழும் வரி.

நார் - யாட்டுக்கடா, என, கசக நகை - உள்ளாடக்கின, இக; ‘தட்டப்பட்ட’ என்று உரைப்பினுமாம், “ஒங்குங்கிலைவாயிற்றாக்குப் நகைத்த” என்பதனுரையிற் காண்க, பரிபாடல் உட.

தட-பெரிய, நாக; “தடவுங்கயவும் களியும்பெருமை” தொல்காப்பியம்” உரியியல் உசதாந்து - அறுத்து, எசு; பிங்கலங்கைத் தடகடு

தண் - குளிர்க்க கசுச தண்டலை - பூஞ்சோலை நந்தலை - இடம் உங்க தலைமணக்கும்-ஒன்று கலக்கும் களதலைமயங்கிய - ஒருங்கு கலங்ககங்

தவ - மிக, உங்க; தொல்காப்பியம், உரியியல் நதளி-நீர்த்துளி, ந; ‘தளி’ தலைப்பெய்மழுத்து ளி யென்பர் பிங்கலங்கையில்.

தாது-பூந்தாது: மகரங்கதம் கடுசதாதுய் - பரங்குது கடுசதாயம் - உரிமை உடனதாழ் - தக்கும், இந்; தாழக் கோல் கசுச

தாழுங்கத - வளர்க்குது நின்ற அசதாழை - தாழுங்கெடி அசதாள் - அடி, கீழ், அச; முயற்சி எனினுமாம் உள்ளதாளை - படை உகைதிட்டை - மேடு, மேட்டுக்குப்பம் சுள்

தினை-‘தின்னை’ என்பதுடைவே தொக்கது உங்க திரிதரு - திரியும் களதிரிபுரிநரம்பு-முறுக்குதல் செய்த நரம்பு, உடாசு; “திரித்து முறுக்கின நரம்பு” என்று உரைப்பினுமாம்; மனிமேகலையினும் ‘திரிபுரி வாரசடை’ என்றார், கசா-ஆம் பக்கம்.

திரு - திருமகள்

திருவிலைகுய - வீரத் திரு விலை
பெற்ற உக்கு

நிவர - அலை கங்கு

தினோப்ப - தழுவ: புணர உக்கு

“இள அனங்கன்னி நாரை
யைத் தினோத்தவின்” என்புழி
யும் இப்பொருட்டாதல்
காண்க சீவகசிந்தாமணி,
நாமகளிலம்பகம் இது

திறல் - வலிமை ஈசு, உள்ள
தீந்தொடை - இனியயாழ் இலை
உசூச; தொடை-யாழ் நரம்பு,
புறநானூறு, எ0; இங்கே நரப்
பிசையை உணர்த்திற்று.

நீம்புகார்-காட்சிக் கிணிய காவி
ரிப்பும்பட்டினம் கங்கு

ருள் - நுண்பொடி சாளு

துகிர் - பவளம், சூசு, கஷகு

துகில் - வெள்ளாடை, காள;

‘வெண்பட்டு’ என்பர் சீவகசிந்தா

தாமணி உரையில் உக்குக்கு

துகிற்கொடி - வெள்ளிய துணி
யாற் செய்த கொடி, சூசு;

‘துகிற்கொடி’ வெண்மை துணி

செம்மை இரண்டற்கும்
பொதுவென்பர் சீவகசிந்தா

மணியுரையில் ஈசு

துச்சில்-ஒதுக்கிடம், இசு; “துச்
விலிருங்கு துயர்க்காரா” என்

பது இனிதாற்பது ஈ0

துஞ்சி - உறங்கி ககு

துஞ்சும் - தங்கும், சாக; “உறங்

துஞ்சஞ்செக்கோலையே” புற

நானூறு உ0

துடி - உடுக்கை, பாலைப்பறை

உக்கு

துடுப்பு - கணு

துணை - கணவன் கஞநு

துப்பு - வலிமை காசு

துய்ந்தும் - நுகர்ந்தும் ககசு

துயில் - உறக்கம் கடு

நுவன்று - நிறைந்த, கெருக்கிய,
ஏசு, உகல்; “நுவன்றாசிறை
வாரும்” தொல்காப்பியம்,
உரிச்சொல்லியல், ஈசு

துறக்கம் - வாலுலகு காசு

துறுகல் - பொறைக்கல், சிறு

குன்று, உஙச; “புலவுசேர்

துறுகல்’ என்றார் ஜக்குறு

நாற்றில் உக0

துறைபோகிய - முற்றக் கற்ற

கக்கு; துறைபோகவின் -
முற்ற முடித்தவின் உங்க

தூ - தய ககள

தூஉய் - தாவி, உகுல; “மலை

வான் கொள்கென உயர் பலி

தூஉய்” புறநானூறு சங்க

தாங்கு - அசையும் சூசு

தாசு - கூறை சூசு

தாதுணம்புறவு - தாதுஉண் அம்

புறவு எனப்பிரித்துச் ‘சிறு

கல்லைத்தின் னும் அழு கிய

புரு’ எனப் பொளுரைக்க;

“தாதுணம்புறவெனத் துகைந்

நான் னெழினினலம்” என்

ரூர் கலியினும் இசு

தாறு - சிறுசெடி உங்க

தேவ்வர்-பகைவர், உக்கு; “தெவ்

வுப்பகையாரும்” தொல். உரி.

இ0

தெறுவு - சுடுதல், கப; “தெறுக

திர்க்கனலி” என்பது புறநா

நாறு சந உள

தென்னவன் - பாண்டியன் உள

கேளம் - நாடு, தேயம் உக்கு

கேம்ப - வாட ச

தேறநீர் - தெளிச்தநீர் கள

கோக்காங்கு - கூடினுற் போல

உக்கு

தொட்டு - அகழுங்கு, தேங்காடி உசுசு

தொடி - கடம்	எசை	நிரைத்து - வரிசையாக வைத்து
தொடுதோல் - செருப்பு உகடு	எசை	என நிலையீய-நிலைபெற்றஞ்சுக் காரண மான
தொடை - படி சூல; கட்டு, ஆகுபெயரால்யாழை உணர்த் திற்று	உகடு	உகடு
தொல்சிர் - பழையசிறப்பு காச	உகடு	நிற்கு - நிலைபெறச் செய்து
தொல்விசை - தொல் இசை, அடிப்பட்டபுகும்	இசை	உகடு
தொலைத்த - அழித்த	கூகை	நிமகம் - வண்டிமாட்டுகளின் பிட
நூர் - வீடு, உடு, 'மாளிகை'	உகடு	நிற் நங்குக்குறுக்குக்கட்டடை, இதனை 'நகத்தடி' என வழகு பூபு
பர் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை உரைகாரர், பொதுவி யற் படலம், கா; கோட்டம்: கோயில், இள, "முக்கட் செல் வர் நகர்வல்ளு செயற்கே"	உகடு	உகடு
என்னார் புறானுந்தினும் சு நசை - விரும்பம்	உகடு	நுதல் - நெற்றி
நடுகல் - இறந்துபட்ட மறவனை நினைவு கூர்தற்கு நட்ட கல், ஏக; இங்கனங் கண்ணடுதலைப் "பரலுடை மருங்கின்" என் ஞும் புறப்பாட்டிற் காண்க.	உகடு	நேய்தல் - குவளைப்பு
நடுவு - நடுநிலைமை	உடங்க	கெருஞ்சி - ஒரு முட் பூண்டு
நண்ஞார் - பகைவர்	உகடு	நேரிழை-எற்றாணிகலம், உட ; பரிபாடலுறை கை
நந்தா - அவியாத	உசை	நோடை - விலை
நயந்தும் - விரும்பியும்	ககந	நோன் - வலிய
நறவு - கன்	காஞ்	பங்கரைப்பு-'பல் தகைப்பு'
நறு - நல்ல	நூகு	பல பகுதிகள்; பலகட்டுகள், கசந பங்கி - படகு, நூ; 'நோணி'
நன்பகல் - உச்சிப்பகல், உகாசி; புறப்பொருள் வெண்பாமாலை உரை, வஞ்சிப்படலம் ச	உகாசி	என்பர் சிவாகரர்.
நனங்தலை-அகண்ற ஓடும், ககந; தொல்காப்பியம், உரி யியல்	உகாசி	பகடு-பெருமை, 'பகட்டெடருத்து'
எனி - மிகுதி, கசக; தொல்காப் பியம், உரியியல் ந	உகாசி	பெரிய எருது, இடு, கசங்;
நாடி - ஆராய்ந்து	உ.க	பேரெருநு
நாண்மீன் - கட்சத்திரம்	உ.ந	பகர்ந்து - வெளியாகச் சொல்லி
நாப்பண் - நடு, அக	கக.க	உகட
நாவாய் - மரக்கலம்	காச	பகல்-நுகத்தின் நடுவிற் ரைத்த ஆணி
		உ.ங
		பசும்பதம் - பசிய சோறு உகட
		படப்பை - தோட்டம், நடு; பிங் கலங்கை எங்க
		படிக்கால்-எணி, கசல; "வானு லக மேறுதற்குச் செம்பொன், இருளில் படிக்கால்"
		என்னார் சீவகசிந்தாமணியிலும் உங்கல பண்ணியம் - பண்டம், உ.ங
		"குங்கருந்து பண்ணியம்"
		என்னும் பரிபாடலுறையிற் பரிமேலழகர் இப் பொருளே கூறுதல் காண்க கச

பணிபு - நாழ்க்கு உசை
பணியம் - பண்டம், 'பண்ணியம்'
பணியம் என கடுவே தொக்கது
கக்க
பணை - குதிரைப்பங்கி, இலாயம்,
நக; மருதாலீலம் உங்க
பதம் - சோறு, உணவு உநா
பதாகை (வடசோல்) - பெருங்
கொடி கஅஉ

பம்பி - அடர்க்கெழுங்கு, உடுகை;
"கதித்தல் பம்மல் கஞ்சறல்
கன்றல், எழுச்சியின் மிகுதிக்
கெய்தும் பெயரே" என்றார்
திவாகரரும்.

பரதவர் - செம்படவர், குளையர்,
கூ; "கடலோடுமுந்த பனித்
துறைப்பரதவு" என்றார் பதிற்
துப் பத்தினும் சா

பரி - செலவு, செல்லுதல், கஅடி;
"நிமிஸ்பரியமா" என்புழியும்
இப்பொருள் காண்க, புறா
ஞாற்றுரை கச

பருவம் - பொழுது கூஉ
பரேர் - 'பருவர்' பெரிய அழுகு
உக்கச
பலி - தேவருணவு, கக்கு; வட
சோல்.

பள்ளி-தவத்தோர் இருப்பிடம்,
கூங்; இப் பொருட்டாதல்
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
யுரையிலுங் காண்க. வஞ்சிப்
படலம் க

பறழ்-பன்றிக்குட்டி, எடு; "குட
தியும் பறழுங்கூற்றவண்வரை
யார்" என்னுங்கொல்காப்பிய
மரபியற் குத்திரத்தால் பன்
றிக் குட்டியும் பறழ் எனப்படு
தற்குரித்தாதல் காண்க.

பாகு - குழம்பு கக்கச
பாசிமை - 'பசுமை யிழை' பசிய
அணிகலன் கூஈ

பிடி - பெண்யாலை உங்க
பினர் - பொரிந்த வடிவு: சருக்
சரை அக
பினி - கட்டு, வார்க்கட்டு, உக்க
பினிக்கும் - கட்டும் நக
பினியம் - சிறைக்களம், உங்க
பினை - மானினத்திற் பெண்,
உசடி; தொல். மரபியல், இள
பிழி - கள் அக
பினிறு - முழங்கும் உங்க
பிறங்கு - விளக்கும், உஶடி;
உயர்க்க, "பிறங்குளிலை மாடத்
துறங்கை யோனே", புறா
ஞாறு கக

பிடு - பெருமைத்தன்மை, உங்க
புகர் - நிறம்: பச்சென்ற நிறம்,
ஏசு; திவாகரம்.

புணரி - கடல் கள
புதவம் - அறுகு, உங்க; ஒரு
வகைப்புல் என்பர் பிழ்கலங்
நையுன்.

புதவு - வாயில், களகு; "பூரித்துப்
புதவங்கோரும்" என்றார் சீவக
சிந்தாமணியிலும் உதிசந்

புநை - அம்புக்கட்டு உஅச
புயல் - மழை ச
புரவி - குதிரை உச
புலம் - நிலம் கூ

புலம்பெயர் - தம் சிலத்தைக் கை
விட்டுவந்த உக்க

புலவு - புலால், புலால் ஞாற்றம்
கூ

புலிப் பொறித்து - புலியிலுரு
வை இலச்சினையாக இட்டு
கந்து

புழுக்கு - புழுக்கின இறைச்சி
கச; "யாமைப் புழுக்கின்"
என்றார் புறாஞாற்றிலும்
உக்க

புழை-சிறுவாயில், கசக, உஅள;
திவாகரம்.

புற்கொடாது - முதலு காட்டாது, அஃதாவது பின் விடையாது எக, உகங்
புறம்போக்கி - வெளியே போக விட்டு கந்து
புறவு - புறம்பு நந
புன்றலை-சிவந்தமயிரிலையுடைய தலை, புல்-புற்கென்ற நிறம், பழுப்புநிறம், கங் ; “தில்லையன்ன புல்லென் சடையோன்” என்னும் புறநானுற்றுரையிலும், உடுடு, “சிறுபுன்மாலைதலைவரின்” என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, கைக்கிளைப்படலம், ந-ஆஞ் செய்யுள்ளரையிலும் இப்பொட்டாதல் காண்க ; ‘புற்கு’ பொன்னிறம் புகர்நிறம் இரண்டிற்கும் பெயராமென்பர் திவாரர்.

புனல் - நீர் எ
பூதம் (வடசொல்) - குறள் இன் பூனை - மெல்லியபஞ்சினைத்தரும் ஒருசெடி, இது பெரும்பூளை சிறுபூளை என இருவகைத்து, இங்கிது ‘பெரும்பூளை’ யினைக் குறிக்கின்றது உங்கு

பேண்ணை - பனை கஷ, அகு
பேணுது-என்னுது, கருதாது, கக்கு; திவாகரம்.

பேணி-போற்றி, வழிபட்டு உ00

பேம் - அச்சம், உடுடு; தொல் காப்பியம், உரியியல் ககு

போதிமுடை-பொதிந்து வைக் கப்பட்ட மூட்டை, கந்த

போதியில் - அம்பலம், உசகு; திவாகரம், பிங்கலந்தை.

பொதுவர் - இடையர் உசகு

பொர் - சண்டையிட கஷ

பொருத் - உரிஞ்சிய உக்கு;

“கறும்பொருத் செவ்வாயான்” என்புழியும் இப்பொருட்டாதல் காண்க, புறநானுற்று

பொழில்-தோப்பு, சோலை நந பொறி-அடையாளம், கங்; மெய்வாய் கண் மூக்குச் செலி என்னும் ஜம்பொறி கங்

பொறித்து - அடையாளமாக அல்லது இலச்சினையாக இட்டு கந.டு

பொன்ற - அழிய, மாய உசகு; திவாகரம்.

போகுஇடைகழி-பெரிய இடைகழி, கசச; “போகிதழி” என் பதற்கு ‘நீண்டஇழை’ எனப் பொருள் உரைப்பர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யுரைகாரர், கைக்கிளைப் படலம் ந

போங்கை - பனை எ

போர்க்கதவு - வாய் பொருங்கின கதவுகள் கங்

மகிழ்ந்தும் - உண்டும் கங்கு; இஃ திப் பொருட்டாதல் “வாங்கமைப் பழுநிய தேறன் மகிழ்ந்து” என்னும் புறநானுற்றுரையிற் காண்க, கங்கு ‘மகிழ்’ கேதற்கெலன்றும் பொருள் படுமாகவின், இப்பெயரிற் பிறந்த ‘மகிழ்ந்து’ என்னும் வினை ‘தேறல் உண்டு’ என்னும் பொருளில் வரும். ‘மகிழ்’ கேதற்கெண்டதுதல் “மழையென மருஞும் மகிழ்செய்மாடத்து” என்னும் பொருநராற்றுப் படையடியிலுங் காண்க.

மஞ்சிகை-பேழை கசங்; திவாரம்.

மட்டு-கன் கங்

மடம் - அறியாமை, கள் எம் அறியாமை 25
 மடத்து - தொழில் செய்யாது கூட
 சோம்புதல் கந்
 மணி - செம்மணி, கஶன; “மண் ஸ்ரீமணி” எனப் பரிபாட வீற் (க0) கூறப்படுவதின், கழுவுதல் எனப் பொருட்டரும் ‘மண்’ என்றும் முதனிலையிற் ரேன்றிய திச்சொல்.
 மதன் - யானைமதம் உஎஅ
 மதி - திங்கள் நடு; மதிந்தறி தல் கந்த
 மது - தேன், காமத் தேன் காச, வடசொல்.
 மரபு - முறைமை, காடு; “ஈண்டு செலன் மரபின்” என்றும் புதானுற்றுறைகாண்க. உடு மருங்கு - பச்சம், உஎ0; கிளை ஞர் உஅ2
 மருப்பு - தொம்பு உஎக
 மலர்தலை - அகன்ற இடம் கூ மலி - மிகுந்த காச
 மலைந்தும் - சூழியும் அஅ மலையவும் - சூழிக் கொள்ளவும் கா0
 மரம் - வீரம் உஎக
 மறுகு - தெரு ககந்
 மன் - நிலைபேறு உஎஅ
 மன்றம் - பொது இடம், கூடு உடுகு
 மா - கருமை, நிக, உசா; விலங்கு, யாடு, ககச; குதிரை கூங; பெருமை உநள
 மாச - அமுக்கு, உப்பு கா0
 மாட்டிய - கொளுத்திய உசன; “இரும்புலிவேட்டுவன்பொறி யறிந்து மாட்டிய” என்றார் புறத்தினும் கக
 மாந்தி - சூழித்து அக
 மாவிதழ் - கரிய இதழ் உசா

மாரி-மாரிக்காலம், மழையெனி ஜும்தும் கூடஅ
 மால் - பெருமை, மால்வரை - பெரியமலை கந்த
 மான்பினை - பெண்மான் உடனி மிசை - மேல் கந்த
 மிழற்றும் - ஸிரம்பாமென் சொற் சொல்தும், உசச; “தானென்ற மிழற்றும் தம்” எனவும் (கஞ்சக) “வருத்தம்மிழற்றி” எனவும் (உநநக) சீவகசிங்கதா மணியிற் போந்தமைகாண்க; “ஸிழற்றலுமிழற்றலு ஸிரம்பாமென் சொல்” என்றார் திவாரத்துள்ளும்.
 முக்கால் - மூன்று உருள்கள் உஜி
 முகிழ் - முகைத்த, முகிழ்தத், தாமரைமுகை எனினும் ஆம் உசுக
 முட்டா - இடையூறுப்படாத, பிற மூத, உசை; “ஏல்லறம், முட்டுடைத்தாக இடைதலிர்க்கு வீழ்தலின்” என்றார் பழ மொழியினும், நக்க; குறையாத, உகச; இப் பொருட்டாதல் ‘‘முட்டின் ரெருருவர் உடைய பொழுதின்கண்’’ என்புழியுக் காண்க, பழ மொழி கங்க
 முதல் - அடி, கிழங்கு கக
 முதுவாய் - அறிவு வாய்த்தல் உகச, உடிந
 முரச - பறைப்பொது, கடிக; திவாகரம்.
 முரண் - மாறுபட்ட, நட; “கடு முரண்முதலைய” என்னும் புதானுற்றுறையினும் இப் பொருள் காண்க, நட; முரண்களரி - சண்டையிடும் இடம் குக

முரல் - ஒலிக்க, எடுக்; “முழுவு
பணமுரல்” என்னும் பரி
பாடத்துறையையுக் காண்க, எ
முருக்கி - கெடுத்து, தோல்லி
பெற செய்து, உநச்;
“தோள்வலி முருக்கி” என்
ஆம் புதானுற்றுறையையுக்
காண்க ஏது

முருகு - மணம் நன
முழுவு - தண்ணுமை, மத்தளம்
கடுகு

முற்றிழை - தொழில் முற்றுப்
பெற்ற அணிகலம் உக்கு

முன்றில் - முற்றம் அங்கு, கசக,
கள்ள

முன்னிய - வினைத்து உங்கு
முனை - பகைவரிடம் உநச்;

‘வேற்றுப்புலம்’ புறப்பொருள்
வெண்பாமாலையுரை, வெட்
சிப் படலம் கள்

முனைஇ - வெறுத்து, இடு;
“அளை யகருனைஇ” புற
நானுறு, இடு; “முனைவழுனி
வாகும்” தொல்காப்பியம்,
உரியியல் கூ

மூடை-பொதி, மூட்டை, கசுகு;
மூட்டையை மூட்டையென்பது
பாண்டி நாட்டுவழக்கு.

மூதார் - பழைய ஊர் உக்கு
மேழுக்கு - மெழுகு கசுகு

மேழகம் - யாடு, எள்; திவாகரம்.
மேனி - நிறம், கசுகு; திவாகரம்.

மை - குற்றம், கடுகு; திவாகரம்.
மைந்தர் - ஜன்மக்கள் (திவா
கரம், இளைஞர், பிங்கலங்கை)
காகு

மோய்யபு - வலிமை எல், உக்கு
மோடு-வயிறு கசு; பிங்கலங்கை.

யாணர் - புதுவருவாய், கூ;
தொல்காப்பியம், உரியியல்
அங்கு..

யாழ் - ஓர் இசைக் கருவி, இந்
பேபரியாழ், சுகோடயாழ்,
மருத் யாழ், செங்கோட்டி
யாழ் என கால்வகைப்படும்.
கடுகு; திவாகரம்.

வசை - குற்றம், கசு; திவாகரம்.
வடமலை - வடக்கேயுள்ள மலை,

இமயம் மேரு முதலியன கழல்
வடவர் - வட நாட்டி ஊள்ளவர்,
ஆரியவரசர், உக்கு

வடிமணி - வடித்தமணி: உநை;
‘தெளிந்தமணி’ என்பர் புறப்
பொருள் வெண்பாமாலை
யுரைகாரர், பொறுவியற் பட
லம், கசு

வடு-குற்றம், உநை; பிங்கலங்கை;
தவறு, பரிபாடத்துறை; உ
வதியும் - தக்கும், இடு; திவா
கரம்.

வம்பலர்-புதி துவங்தோர், உக்கு;
‘வம்பு’ புதுமைப் பொருட்டா
தல் திவாகரத்துட்காண்க.
வயங்கு - விளங்கும் உக்கு

வயவர் - வீரர் உநை

வரி - நிறம், நாசு; பிங்கலங்கை;
வரிமணல் - கரிய நிறத்தினை
யுடைய மணல், அஃதாவது:
கடல் நீர் அரித்த கரியமணல்
கூபு

வருடை - வருடைமான், கந்கு;
குறுங்தொகையுள் “செவ்வ
ரைச் செச்சை வருடைமான்
மறி” எனவருதல் காண்க,
காகு; திவாகரர் “வருடைசர
பம் வரையாடாகும்” என்பர்.

வரை - மூங்கில், கந்து; மலை,
கந்கு

வரைப்பு - எல்லை, கந்து; புற
நானுற்றுறை, கூ; மதில்,
உக்கு; திவாகரம்.

வலனேர்பு - 'வலன்ளர்பு' வல மாக எழுங்று கூன வழி - வழிவந்தார், மரபினர், கால், உசுக; பிங்கலங்கை.

வளவன் - சோழன், கரிகாற் சோழன் உகக வளி - காற்று. தென்றற்காற்று கடிக, உளு வறள் - வறண்ட, நீரற்ற, சுடி; வறள் அடம்பு - வறண்ட மணவிலே படர்ந்த அடப்பங் கொடி சுடு

வறங்கூடு - வறிதாய்ப் போன குதிர் உசுள வாக்கிய - வடித்து ஒழுக்கிய சூச; "வாக்கவுக்க தேக்கட் டேறல்" புறானாறு, ககடு வாய்-இடம், நூ, சாளரம், கடுக; மெய்ம்மை; உநு; திவாகரம். வாரி - வருவாய், விளைபொருள், ககூ; பிங்கலங்கை.

வாரிருங் கூஞ்தல் - வார் இருங் கூஞ்தல்: நீண்ட கரிய கூஞ்தல், உகக; தொல்காப்பியம், உரி யியல்

வால் - வெண்மை ககங், ககச வாலி - குளம் உசுடு வாள்கழித்து - வாட்டப்படை வீரரை ஓட்டி உசு விசிபிணி - வலித்துக் கட்டிய, உகங்; "மாசறவிசித்த வார் புறவள்பின்" என்னும் புறானாறு றற்றுரையையுங்காண்க இந் விசம்பு - வானம் நூ விடக்கு - இறைச்சி, களசு; திவாகரம்.

வியல் - அகலம், கடுசு; தொல் காப்பியம், உரியியல் கூ வியன் - அகலம், சு; 'வியல்' திரிக்நது; தொல். உரியியல் கூ

விராய - கலந்த, கூடிய சுஅ விரைஇ - கலந்து, கலவாறிற்ப காக

விலக்கும் - தடைசெய்யும் உடு விலக்கு - எதிர்இருக்குத் தடுக்கும், உசு; இப் பொருட்டாதல் "விலக்குப்பகை கடிந்த கலங்காச் செங்கோல்" என் பதனுரையிலுங் காண்க, புறானாறு றற்று உங்க.

விழவு - திருங்கான் கடுசு விழா - திருவிழா உடுடு விளிப்ப-கூவ, அஸழுக்க, உடுசு; திவாகரம்.

வீழ் - விழுது, சுசு; "சிதலை தினப்பட்ட வாலமரத்தை, மதலையாய்மற்றதன் வீழுன்றி யாங்கு" நாலடியார், தாளாண்மை ஏ

வேண்மீன் - வெள்ளி: சுக்கிரன் க

வெர்டு - அஞ்சி எந

வெளில்யானைகட்டுந்தறி களூ; "களிறிலவாகிய புல் வரை நெடுவெளில்" என்பதனுரையிலுங் காண்க, புறானாறு, கடை; பிங்கலங்கை.

வெறி - வெறியாட்டி, வேலன் ஆடல், அணங்குஆட்டு, கடுடு; திவாகரம், பிங்கலங்கை. 'வெறி' வள்ளிக் கூத்துதென்பர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யுரைகாரர், பாடாண்படலம் சுக

வேலன் - முருகழுசை பண்ணு மவன், வெறியாட்டாளன்.

வேட்கும் - ஓமஞ்செய்யும் வேள் விசெய்யும் இசு

வேட்டு - விரும்பி உநசு

வேட்டம் - மீன்பிடித்தல் கூ

அருங்சொற்பொருள் அகரவரிசை

ககக

வேலாழி - கடல், ஆகுபெயராற்
கடற்கரையை உணர்த்திற்று,
ககக; ‘வேலாழி’ கடலை
உணர்த்துதல் “வில்லார் விழ
வினும் வேலாழி சூழுவகிள்”
என்னுங் தினைமாலை நூற்
நைப்பது, கூட-ஆம் செய்யு
ஞரையிற் காண்க. வட

மொழியுள் ‘வேலா’ என்னுஞ்
சொற் கடற்கரையை உணர்ந்
தும்; இனி இதனை வேலா
ஆழி எனப் பிரித்துக் கரை
யுக்கடலுமென உரைப்பினும்
ஆம்.

வைகல் - நாள்

கஉச

மறைத்திரு மறைமலையழகளார்
எழுதிய
பட்டினப்பரலை ஆராய்ச்சியுரை
முற்றும்

மறைமலையுக்காரரின்

தனிச் செந்தமிழ் நூல்கள்

ரூ. காச

சாகுந்தல நாடகம்

விளக்க உரைக் குறிப்புக்களுடன்	3	25
கலிக்காக்கட்டு	4	25

சாகுந்தல நாடக ஆராய்ச்சி.	2	50
--------------------------	---	----

இல்லார்க்கான இன்றமிழ்	2	50
கலிக்காக்கட்டு	3	25

மரணத் தின்மின் மனிதர் விலை	3	25
----------------------------	---	----

தமிழர் மதம்	5	00
-------------	---	----

திருவொற்றிமுருகர் மும்மணிக்கோவையுரை	5	00
-------------------------------------	---	----

சிந்தனைக் கட்டுரைகள்	2	00
----------------------	---	----

முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை	2	00
------------------------------	---	----

பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்	2	50
-------------------------------	---	----

சைவசித்தாந்த ஞானபோதம்	4	00
-----------------------	---	----

குமுதவஸ்லி நாகநாட்டரசி	4	00
------------------------	---	----

தொலைவிலுணர்தல்	4	00
----------------	---	----

சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்	1	50
---------------------------	---	----

பட்டினப்பாலீஸ் ஆராய்ச்சியுரை	2	00
------------------------------	---	----

கலிக்காக்கட்டு	2	75
----------------	---	----

கோகிளாம்பாள் கடிதங்கள்	6	00
------------------------	---	----

சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்	2	25
------------------------	---	----

கலிக்காக்கட்டு	3	00
----------------	---	----

முற்காலமிற்காலத் தமிழ்ப் புலவோர்	2	25
----------------------------------	---	----

சோமசுந்தர நாயகர் வராமாறு	1	50
--------------------------	---	----

வேளாளர் நாகரிகம்	2	00
------------------	---	----

